

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)
της 6ης Φεβρουαρίου 2007*

Στην υπόθεση T-23/03,

CAS SpA, με έδρα τη Βερόνα (Ιταλία), εκπροσωπούμενη από τον D. Ehle,
δικηγόρο,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον X. Lewis,
επικουρούμενο από τον M. Nuñez Müller, δικηγόρο,

καθής,

με αντικείμενο προσφυγή περί μερικής ακυρώσεως της αποφάσεως της Επιτροπής
της 18ης Οκτωβρίου 2002 (REC 10/01), σχετικά με ένα αίτημα διαγραφής
εισαγωγικών δασμών,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους Μ. Βηλαρά, Πρόεδρο, E. Martins Ribeiro και K. Jürimäe, δικαστές,
γραμματέας: K. Αποδονά, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 15ης Νοεμβρίου 2005,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Νομικό πλαίσιο

A — Η κανονιστική ρύθμιση σχετικά με το προτιμησιακό σύστημα

- ¹ Η υπό κρίση υπόθεση ανέκυψε στο πλαίσιο της Συμφωνίας Συνδέσεως περί δημιουργίας συνδέσεως μεταξύ της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας (ΕΟΚ) και της Δημοκρατίας της Τουρκίας (στο εξής: Συμφωνία Συνδέσεως), που υπεγράφη

στην Άγκυρα από τη Δημοκρατία της Τουρκίας, αφενός, και τα κράτη μέλη της ΕΟΚ και την Κοινότητα, αφετέρου (στο εξής: συμβαλλόμενα μέρη). Η Συμφωνία Συνδέσεως εγκρίθηκε με την απόφαση 64/732/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 23ης Δεκεμβρίου 1963 (ΕΕ ειδ. έκδ. 11/001, σ. 48). Άρχισε να ισχύει την 1η Δεκεμβρίου 1964.

- 2 Η Συμφωνία Συνδέσεως αποσκοπεί, βάσει του άρθρου 2 αυτής που περιλαμβάνεται στον τίτλο I, σχετικά με τις αρχές που διέπουν τη Συμφωνία, στην προαγωγή της συνεχούς και ισόρροπης ενισχύσεως των εμπορικών και οικονομικών σχέσεων μεταξύ των συμβαλλομένων μερών.
- 3 Η συμφωνία περιλαμβάνει ένα προπαρασκευαστικό στάδιο, παρέχον τη δυνατότητα στη Δημοκρατία της Τουρκίας, σύμφωνα με το άρθρο 3, να ενισχύσει την οικονομία της, με τη βοήθεια της Κοινότητας, ένα μεταβατικό στάδιο, αποβλέπον, σύμφωνα με το άρθρο 4, στη βαθμιαία σύσταση τελωνειακής ενώσεως και στην προσέγγιση των οικονομικών πολιτικών, και ένα οριστικό στάδιο, το οποίο, σύμφωνα με το άρθρο 5, βασίζεται στην τελωνειακή ένωση και συνεπάγεται την ενίσχυση του συντονισμού των οικονομικών πολιτικών.
- 4 Σύμφωνα με το άρθρο 7, τα συμβαλλόμενα μέρη λαμβάνουν όλα τα κατάλληλα γενικά ή ειδικά μέτρα για να εξασφαλίσουν την εκπλήρωση των υποχρεώσεων που απορρέουν από τη Συμφωνία και απέχουν από κάθε μέτρο που μπορεί να θέσει σε κίνδυνο την επίτευξη των σκοπών της Συμφωνίας.
- 5 Τα άρθρα 22 και 23, τα οποία περιλαμβάνονται στον τίτλο III περί των γενικών και τελικών διατάξεων, προβλέπουν τη σύσταση Συμβουλίου Συνδέσεως αποτελούμενου, αφενός, από μέλη των κυβερνήσεων των κρατών μελών, του Συμβουλίου και της Επιτροπής και, αφετέρου, από μέλη της Τουρκικής Κυβερνήσεως. Το Συμβούλιο Συνδέσεως έχει την εξουσία να λαμβάνει αποφάσεις με ομοφωνία για την επίτευξη των στόχων της Συμφωνίας Συνδέσεως. Με το άρθρο 25 παρέχεται στο Συμβούλιο

Συνδέσεως, τη σύγκληση του οποίου μπορεί να ζητήσει καθένα από τα συμβαλλόμενα μέρη, η αρμοδιότητα να ρυθμίζει οποιαδήποτε διαφορά σχετικά με την εφαρμογή ή την ερμηνεία της Συμφωνίας Συνδέσεως ή να υποβάλλει τη διαφορά στο Δικαστήριο.

- 6 Το οριστικό στάδιο της τελωνειακής ενώσεως άρχισε να ισχύει στις 31 Δεκεμβρίου 1995 [άρθρο 1 και άρθρο 65, παράγραφος 1, της απόφασης 1/95 του Συμβουλίου Συνδέσεως, της 22ας Δεκεμβρίου 1995, για την εφαρμογή της οριστικής φάσης της τελωνειακής ένωσης (ΕΕ 1996, L 35, σ. 1), στο εξής: απόφαση 1/95 ή βασική απόφαση].
- 7 Σύμφωνα με το άρθρο 11 της Συμφωνίας Συνδέσεως, το καθεστώς της συνδέσεως επεκτείνεται στη γεωργία και στις εμπορικές συναλλαγές γεωργικών προϊόντων, κατά ειδική διαδικασία που λαμβάνει υπόψη την κοινή γεωργική πολιτική της Κοινότητας.

1. Η ισχύουσα κατά τη διάρκεια του μεταβατικού σταδίου κανονιστική ρύθμιση

- 8 Με την απόφαση 1/80, της 19ης Σεπτεμβρίου 1980, σχετικά με την ανάπτυξη της Συνδέσεως, το Συμβούλιο Συνδέσεως αποφάσισε την κατάργηση των δασμών που εξακολουθούσαν να ισχύουν κατά την εισαγωγή, εντός της Κοινότητας, γεωργικών προϊόντων καταγωγής Τουρκίας που δεν απαλλάσσονταν ακόμα από δασμούς εντός της Κοινότητας.
- 9 Σύμφωνα με το άρθρο 1, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΟΚ) 4115/86 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 1986, για την εισαγωγή στην Κοινότητα γεωργικών προϊόντων καταγωγής Τουρκίας (ΕΕ L 380, σ. 16), τα προϊόντα καταγωγής Τουρκίας τα οποία απαριθμούνται στο παράρτημα II της Συνθήκης ΕΟΚ, εκτός από εκείνα που περιλαμβάνονται στο παράρτημα του εν λόγω κανονισμού, τίθενται σε ελεύθερη κυκλοφορία με ατέλεια δασμών εντός της Κοινότητας. Σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 2, του κανονισμού 4115/86,

θεωρούνταν ως «προϊόντα καταγωγής» Τουρκίας τα προϊόντα που πληρούσαν τους όρους της απόφασης 4/72 του Συμβουλίου Συνδέσεως, της 29ης Δεκεμβρίου 1972, σχετικά με τον ορισμό των «προϊόντων καταγωγής» Τουρκίας όσον αφορά την εφαρμογή των διατάξεων του παραρτήματος 6, κεφάλαιο I, του προσθέτου πρωτοκόλλου της Συμφωνίας Συνδέσεως, που έχει προσαρτηθεί στον κανονισμό (ΕΟΚ) 428/73 του Συμβουλίου, της 5ης Φεβρουαρίου 1973, περί εφαρμογής των αποφάσεων 5/72 και 4/72 του Συμβουλίου Συνδέσεως (ΕΕ ειδ. έκδ. 02/001, σ. 180), όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση 1/75 του Συμβουλίου Συνδέσεως, της 26ης Μαΐου 1975, που έχει προσαρτηθεί στον κανονισμό (ΕΟΚ) 1431/75 του Συμβουλίου, περί τροποποίησης του κανονισμού 428/73 (ΕΕ ειδ. έκδ. 02/002, σ. 76).

- 10 Κατά το άρθρο 1 της απόφασης 4/72, θεωρούνται ως προϊόντα καταγωγής Τουρκίας:

«α) τα προϊόντα του φυτικού βασιλείου [...] των οποίων η συγκομιδή πραγματοποιείται στην Τουρκία,

[...]

στ) τα εμπορεύματα που παράγονται στην Τουρκία μέσω επεξεργασίας ή μεταποίησης των προϊόντων τα οποία απαριθμούνται στα στοιχεία α' έως στ', έστω και αν για την παραγωγή τους χρησιμοποιούνται και άλλα προϊόντα, υπό την προϋπόθεση ότι τα προϊόντα που δεν έχουν παραχθεί στην Τουρκία ή εντός της Κοινότητας έχουν δευτερεύουσα σημασία στην εν λόγω παραγωγή».

- 11 Ο κανονισμός (ΕΟΚ) 3719/88 της Επιτροπής, της 16ης Νοεμβρίου 1988, περί κοινών τρόπων εφαρμογής του καθεστώτος πιστοποιητικών εισαγωγής, εξαγωγής και προκαθορισμού για τα γεωργικά προϊόντα (ΕΕ L 331, σ. 1), ισχύει στα

πιστοποιητικά τα οποία προβλέπουν οι κανονισμοί που απαριθμούνται στο άρθρο 1. Το άρθρο 28, παράγραφος 4, ορίζει τα ακόλουθα:

«4. Τα κράτη μέλη ανακοινώνουν επίσης στην Επιτροπή τα αποτυπώματα των επισήμων σφραγίδων και, κατά περίπτωση, των τυπωμένων χαρτοσήμων των αρχών που καλούνται να παρέμβουν. Η Επιτροπή πληροφορεί αμέσως τα άλλα κράτη μέλη σχετικά.»

- 12 Με την απόφαση 5/72, της 29ης Δεκεμβρίου 1972, περί των μεθόδων διοικητικής συνεργασίας για την εφαρμογή των άρθρων 2 και 3 του συνημμένου στη Συμφωνία Συνδέσεως προσθέτου πρωτοκόλλου (ΑΒΙ. 1973, L 59, σ. 74), το Συμβούλιο Συνδέσεως έθεσε τον κανόνα ότι η προσκόμιση δικαιολογητικού εκδοθέντος κατόπιν αιτήσεως του εξαγωγέα από τις τελωνειακές αρχές της Δημοκρατίας της Τουρκίας ή ενός κράτους μέλους είναι αναγκαία για την υπαγωγή στο προτιμησιακό καθεστώς. Για τα εμπορεύματα που μεταφέρονται απευθείας από την Τουρκία σε ένα κράτος μέλος, πρόκειται για το πιστοποιητικό κυκλοφορίας εμπορευμάτων Α.ΤΡ.1 (στο εξής: πιστοποιητικό Α.ΤΡ.1), υπόδειγμα του οποίου είναι συνημμένο στην απόφαση (άρθρο 2). Το υπόδειγμα αυτό αντικαταστάθηκε με το έντυπο που είναι συνημμένο στην απόφαση 1/78 του Συμβουλίου Συνδέσεως, της 18ης Ιουλίου 1978, με την οποία τροποποιήθηκε η απόφαση 5/72 (ΑΒΙ. L 253, σ. 2). Το τελευταίο αυτό υπόδειγμα τροποποιήθηκε ελαφρά εκ νέου με την απόφαση 4/95 του Συμβουλίου Συνδέσεως, της 22ας Δεκεμβρίου 1995, για την τροποποίηση της απόφασης 5/72 (ΕΕ 1996, L 35, σ. 48).
- 13 Το άρθρο 11 της αποφάσεως 5/72 ορίζει ότι τα κράτη μέλη και η Δημοκρατία της Τουρκίας παρέχουν αμοιβαία συνδρομή, μέσω των τελωνειακών αρχών τους, όσον αφορά τον έλεγχο της γνησιότητας και του νομοτύπου των πιστοποιητικών, «προκειμένου να εξασφαλιστεί η ορθή εφαρμογή των διατάξεων της παρούσας αποφάσεως».

14 Το άρθρο 12 της αποφάσεως 5/72 ορίζει στη συνέχεια τα ακόλουθα:

«Η [Δημοκρατία της] Τουρκίας, τα κράτη μέλη και η Κοινότητα λαμβάνουν, κάθε μέρος καθόσον το αφορά, τα μέτρα που συνεπάγεται η εκτέλεση των διατάξεων της αποφάσεως.»

15 Σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 4115/86, οι προοριζόμενες να εξασφαλίσουν την επιβολή μειωμένων δασμών στα προϊόντα περι των οποίων γίνεται λόγος στο άρθρο 1 μέθοδοι διοικητικής συνεργασίας ήταν εκείνες που καθορίζονταν με την απόφαση 5/72, που τροποποιήθηκε πλέον πρόσφατα με την απόφαση 1/78.

2. Η ισχύουσα κατά τη διάρκεια του οριστικού σταδίου κανονιστική ρύθμιση

16 Η απόφαση 1/95 ρυθμίζει λεπτομερώς την εφαρμογή του οριστικού σταδίου της τελωνειακής ενώσεως. Το άρθρο 29 αυτής ορίζει τα ακόλουθα:

«Η αμοιβαία συνδρομή επί τελωνειακών θεμάτων μεταξύ των διοικητικών αρχών των συμβαλλομένων μερών διέπεται από τις διατάξεις του παραρτήματος 7, το οποίο, όσον αφορά την Κοινότητα, καλύπτει τους τομείς που εμπίπτουν στην αρμοδιότητα της Κοινότητας.»

- 17 Το άρθρο 2, παράγραφος 1, του παραρτήματος 7, σχετικά με την αμοιβαία συνδρομή στον τελωνειακό τομέα, της αποφάσεως 1/95, ορίζει τα ακόλουθα:

«Τα συμβαλλόμενα μέρη οφείλουν να παρέχουν αμοιβαία συνδρομή, στα πλαίσια των αρμοδιοτήτων τους [...], ώστε να εξασφαλίζεται η ορθή εφαρμογή της τελωνειακής νομοθεσίας, ιδίως μέσω της πρόληψης, του εντοπισμού και της διερεύνησης των παραβάσεων της εν λόγω νομοθεσίας.»

- 18 Το άρθρο 3, παράγραφος 6, της αποφάσεως 1/95 ορίζει ότι η επιτροπή τελωνειακής συνεργασίας καθορίζει τις μεθόδους διοικητικής συνεργασίας.

- 19 Το άρθρο 5, παράγραφος 2, της αποφάσεως 1/96 της επιτροπής διοικητικής συνεργασίας, της 20ής Μαΐου 1996, για τον καθορισμό λεπτομερών κανόνων εφαρμογής της απόφασης 1/95 (ΕΕ L 200, σ. 14) ορίζει ότι η επικύρωση που είναι αναγκαία για την ελεύθερη κυκλοφορία των σχετικών εμπορευμάτων δημιουργεί τελωνειακή οφειλή για την εισαγωγή των εμπορευμάτων αυτών. Σύμφωνα με το άρθρο 6 της ως άνω αποφάσεως, η προτιμησιακή δασμολογική μεταχείριση των γεωργικών προϊόντων που εισάγονται από την Τουρκία εξαρτάται από τη χορήγηση του αποδεικτικού εγγράφου A.TR.1. Ένα υπόδειγμα του σχετικού πιστοποιητικού περιλαμβάνεται στο παράρτημα I, αλλά το άρθρο 7, παράγραφος 1, της εν λόγω αποφάσεως ορίζει ότι τα υπόδειγματα που περιλαμβάνονται στην απόφαση 5/72 μπορούσαν να εξακολουθήσουν να χρησιμοποιούνται μέχρι τις 30 Ιουνίου 1997.

- 20 Το άρθρο 15 της αποφάσεως 1/96 προβλέπει τα εξής:

«Για την ορθή εφαρμογή των διατάξεων της παρούσας απόφασης, τα κράτη μέλη και η [Δημοκρατία της] Τουρκίας παρέχουν αμοιβαία συνδρομή, μέσω των αντίστοιχων τελωνειακών τους διοικήσεων και στο πλαίσιο της αμοιβαίας συνδρομής που προβλέπεται στο άρθρο 29 και στο παράρτημα 7 της βασικής απόφασης, για τον έλεγχο της γνησιότητας και της ακρίβειας των πιστοποιητικών.»

21 Το άρθρο 13, παράγραφος 2, της αποφάσεως 1/96 ορίζει τα ακόλουθα:

«[...] Στη θέση 12 του αποσπάσματος αναγράφεται ο αριθμός καταχώρησης, η ημερομηνία, το τελωνείο και η χώρα έκδοσης του αρχικού πιστοποιητικού [...]

22 Το παράρτημα II, σημείο II, παράγραφος 12, της αποφάσεως 1/96 προβλέπει ότι οι ενδείξεις σχετικά με τη θέση 12 του πιστοποιητικού κυκλοφορίας A.TR.1 συμπληρώνονται από την αρμόδια αρχή.

23 Τέλος, το άρθρο 4 της αποφάσεως 1/96 έχει ως ακολούθως:

«Με την επιφύλαξη των διατάξεων για την ελεύθερη κυκλοφορία που περιέχονται στη βασική απόφαση, ο κοινοτικός τελωνειακός κώδικας και οι διατάξεις εφαρμογής του, που εφαρμόζονται στο τελωνειακό έδαφος της Κοινότητας, και ο τουρκικός τελωνειακός κώδικας και οι διατάξεις εφαρμογής του, που εφαρμόζονται στο τελωνειακό έδαφος της [Δημοκρατίας της] Τουρκίας, ισχύουν κατά τις συναλλαγές εμπορευμάτων μεταξύ των δύο μερών της τελωνειακής ένωσης, σύμφωνα με τους όρους που καθορίζει η παρούσα απόφαση.»

B — Η τελωνειακή ρύθμιση

1. Η ρύθμιση σχετικά με τη διαγραφή δασμών

24 Όσον αφορά τη δυνατότητα διαγραφής εισαγωγικών ή εξαγωγικών δασμών, το άρθρο 239 του κανονισμού (ΕΟΚ) 2913/92 του Συμβουλίου, της 12ης Οκτωβρίου 1992, περί θεσπίσεως κοινοτικού τελωνειακού κώδικα (ΕΕ L 302, σ. 1, στο εξής: ΚΤΚ), ορίζει τα ακόλουθα:

«Η επιστροφή [...] εισαγωγικών [...] δασμών είναι δυνατή σε περιπτώσεις [...] οι οποίες [...] προκύπτουν από περιστάσεις που δεν συνεπάγονται ούτε δόλο ούτε πρόδηλη αμέλεια εκ μέρους του ενδιαφερόμενου. Οι καταστάσεις στις οποίες μπορεί να εφαρμοστεί η διάταξη αυτή, καθώς και οι λεπτομέρειες της διαδικασίας που πρέπει να ακολουθείται, καθορίζονται σύμφωνα με τη διαδικασία της επιτροπής.»

- 25 Το άρθρο 905 του κανονισμού (ΕΟΚ) 2454/93 της Επιτροπής, της 2ας Ιουλίου 1993, για τον καθορισμό ορισμένων διατάξεων εφαρμογής του κανονισμού 2913/92 (ΕΕ L 253, σ. 1, στο εξής: κανονισμός εφαρμογής του ΚΤΔ), προβλέπει, στην παράγραφο 1 αυτού, τις ακόλουθες διατάξεις:

«1. Όταν η τελωνειακή αρχή απόφασης, στην οποία έχει υποβληθεί αίτηση επιστροφής ή διαγραφής βάσει του άρθρου 239, παράγραφος 2, του [ΚΤΚ] δεν είναι σε θέση να αποφασίσει, με βάση το άρθρο 899 και η αίτηση συνοδεύεται από αποδεικτικά στοιχεία που μπορούν να αποτελέσουν ειδική κατάσταση που προκύπτει από περιστάσεις για τις οποίες δεν υπήρξε δόλος ή προφανής αμέλεια εκ μέρους του ενδιαφερομένου, το κράτος μέλος, στο οποίο υπάγεται η αρχή, διαβιβάζει τον φάκελο στην Επιτροπή για να ληφθεί απόφαση σύμφωνα με τη διαδικασία που προβλέπουν τα άρθρα 906 έως 909 [...]»

- 26 Το άρθρο 904, στοιχείο γ', του κανονισμού εφαρμογής του ΚΤΔ ορίζει τα ακόλουθα:

«Η επιστροφή ή η διαγραφή εισαγωγικών δασμών δεν εγκρίνεται όταν, κατά περίπτωση, ο μόνος λόγος υποστήριξης της αίτησης επιστροφής ή διαγραφής συνίσταται:

[...]

γ) στην προσκόμιση, έστω και με καλή πίστη, για τη χορήγηση προτιμιακής δασμολογικής μεταχείρισης για εμπορεύματα που διασαφίστηκαν για να τεθούν σε ελεύθερη κυκλοφορία, εγγράφων τα οποία εκ των υστέρων αποδείχτηκε ότι ήταν ψευδή, πλαστογραφημένα ή δεν ίσχυαν για τη χορήγηση αυτής της προτιμιακής δασμολογικής μεταχείρισης.»

27 Το άρθρο 236 του ΚΤΔ ορίζει τα ακόλουθα:

«1. Η επιστροφή ή η διαγραφή εισαγωγικών ή εξαγωγικών δασμών πραγματοποιείται εφόσον αποδεικνύεται ότι κατά τη στιγμή της πληρωμής τους το ποσό τους δεν οφειλόταν νομίμως ή ότι το ποσό βεβαιώθηκε κατά παράβαση του άρθρου 220, παράγραφος 2.»

Η διαγραφή εισαγωγικών ή εξαγωγικών δασμών πραγματοποιείται εφόσον αποδεικνύεται ότι κατά τη στιγμή της βεβαίωσης τους το ποσό τους δεν οφειλόταν νομίμως ή ότι το ποσό βεβαιώθηκε κατά παράβαση του άρθρου 220, παράγραφος 2.

Δεν χορηγείται επιστροφή ή διαγραφή δασμών όταν τα γεγονότα που οδήγησαν στην πληρωμή ή τη βεβαίωση ποσού το οποίο δεν οφειλόταν νομίμως προκύπτουν από δόλιο τέχνασμα του ενδιαφερομένου.

[...]»

- 28 Το άρθρο 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', του ΚΤΔ ορίζει ότι δεν επιτρέπεται εκ των υστέρων βεβαίωση δασμών που προκύπτουν από τελωνειακή οφειλή όταν το νομίμως οφειλόμενο ποσό των δασμών δεν βεβαιώθηκε από λάθος των ίδιων των τελωνειακών αρχών, το οποίο λογικά δεν μπορούσε να ανακαλύψει ο οφειλέτης, εφόσον ο τελευταίος ενήργησε με καλή πίστη και τήρησε όλες τις διατάξεις που προβλέπονται από την ισχύουσα νομοθεσία όσον αφορά την τελωνειακή διασάφηση.

2. Η κανονιστική ρύθμιση σχετικά με τους κανόνες καταγωγής

- 29 Το άρθρο 20 του ΚΤΔ ορίζει, μεταξύ άλλων, τα εξής:

«1. Οι δασμοί που καθίστανται απαιτητοί σε περίπτωση γένεσης τελωνειακής οφειλής βασίζονται στο δασμολόγιο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

2. Τα άλλα μέτρα που καθιερώνονται από ειδικές κοινοτικές ρυθμίσεις στα πλαίσια των εμπορικών συναλλαγών εφαρμόζονται, κατά περίπτωση, σε σχέση με τη δασμολογική κατάταξη των εμπορευμάτων αυτών.

3. Το δασμολόγιο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων περιλαμβάνει:

[...]

δ) τα προτιμησιακά δασμολογικά μέτρα που περιλαμβάνονται στις συμφωνίες που έχει συνάψει η Κοινότητα με ορισμένες χώρες ή ομάδες χωρών και που προβλέπουν τη χορήγηση προτιμησιακού δασμολογικού καθεστώτος.»

30 Το άρθρο 27, στοιχείο α', του ΚΤΔ προβλέπει τα ακόλουθα:

«Οι κανόνες προτιμησιακής καταγωγής καθορίζουν τους όρους που διέπουν την απόκτηση της καταγωγής, τους οποίους τα εμπορεύματα πρέπει να πληρούν προκειμένου να επωφελούνται των μέτρων που αναφέρονται στο άρθρο 20, παράγραφος 3, στοιχεία δ' ή ε'. Οι κανόνες αυτοί:

α) για τα εμπορεύματα που περιλαμβάνονται στις συμφωνίες που αναφέρονται στο άρθρο 20, παράγραφος 3, στοιχείο δ', προσδιορίζονται στις εν λόγω συμφωνίες.»

31 Ο κανονισμός εφαρμογής του ΚΤΔ, όπως ισχύει στην υπό κρίση διαφορά [άρθρο 93, που τροποποιήθηκε και κατέστη κατόπιν αναριθμήσεως άρθρο 92 με τον κανονισμό (ΕΚ) 3254/94 της Επιτροπής της 19ης Δεκεμβρίου 1994 (ΕΕ L 346, σ. 1), στο εξής: άρθρο 93 του κανονισμού εφαρμογής του ΚΤΔ], ορίζει τα ακόλουθα:

«1. Οι δικαιούχοι χώρες κοινοποιούν στην Επιτροπή τα ονόματα και τις διευθύνσεις των κυβερνητικών αρχών που είναι εγκατεστημένες στο έδαφός τους και είναι εξουσιοδοτημένες για την έκδοση πιστοποιητικών καταγωγής τύπου Α, καθώς και δείγματα των αποτυπωμάτων των σφραγίδων, που χρησιμοποιούν οι εν λόγω αρχές. Η Επιτροπή προωθεί τις σχετικές πληροφορίες στις τελωνειακές αρχές των κρατών μελών.

2. Οι δικαιούχοι χώρες κοινοποιούν, επίσης, στην Επιτροπή τα ονόματα και τις διευθύνσεις των κυβερνητικών αρχών που είναι εξουσιοδοτημένες για την έκδοση των πιστοποιητικών γνησιότητας που αναφέρει το άρθρο 86, καθώς και δείγματα των αποτυπωμάτων των σφραγίδων, που χρησιμοποιούν οι εν λόγω αρχές. Η Επιτροπή προωθεί τις σχετικές πληροφορίες στις τελωνειακές αρχές των κρατών μελών.

3. Η Επιτροπή δημοσιεύει στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* (σειρά C) την ημερομηνία κατά την οποία οι νέες δικαιούχοι χώρες κατά την έννοια του άρθρου 97 εκπλήρωσαν τις υποχρεώσεις που προβλέπονται στις παραγράφους 1 και 2.»

Γ — Η κανονιστική ρύθμιση σχετικά με το απόρρητο ορισμένων εγγράφων

³² Το άρθρο 8, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΚ) 1073/1999 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 25ης Μαΐου 1999, σχετικά με τις έρευνες που πραγματοποιούνται από την Ευρωπαϊκή Υπηρεσία Καταπολέμησης της Απάτης (OLAF) (ΕΕ L 136, σ. 1), προβλέπει τα ακόλουθα:

«Εμπιστευτικότητα και προστασία των δεδομένων

1. Οι πληροφορίες που λαμβάνονται στο πλαίσιο εξωτερικών ερευνών, υπό οποιαδήποτε μορφή, προστατεύονται από τις διατάξεις σχετικά με τις έρευνες αυτές.»

³³ Το άρθρο 9, παράγραφος 2, του ίδιου κανονισμού ορίζει τα εξής:

«Έκθεση της έρευνας και συνέχεια που δίδεται στις έρευνες

[...]

2. Οι εκθέσεις αυτές καταρτίζονται, λαμβάνοντας υπόψη τις διαδικαστικές απαιτήσεις που προβλέπονται από το εθνικό δίκαιο του οικείου κράτους μέλους. Οι εκθέσεις που καταρτίζονται με τον τρόπο αυτό αποτελούν, όπως οι διοικητικές εκθέσεις που καταρτίζονται από τους εθνικούς διοικητικούς ελεγκτές και υπό τους ίδιους όρους, αποδεικτικά στοιχεία παραδεκτά στις διοικητικές ή δικαστικές διαδικασίες του κράτους μέλους, στο οποίο η χρησιμοποίησή τους αποβαίνει αναγκαία. Υπόκεινται στους ίδιους κανόνες εκτίμησης με εκείνους που εφαρμόζονται στις διοικητικές εκθέσεις τις καταρτιζόμενες από τους εθνικούς διοικητικούς ελεγκτές και έχουν ισότιμο κύρος με αυτές.»

- 34 Το άρθρο 8, παράγραφος 1, του κανονισμού (Ευρατόμ, ΕΚ) 2185/96 του Συμβουλίου, της 11ης Νοεμβρίου 1996, σχετικά με τους ελέγχους και εξακριβώσεις που διεξάγει επιτοπίως η Επιτροπή με σκοπό την προστασία των οικονομικών συμφερόντων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων από απάτες και λοιπές παρατυπίες (ΕΕ L 292, σ. 2), ορίζει τα ακόλουθα:

«1. Οι πληροφορίες οι οποίες ανακοινώνονται ή λαμβάνονται δυνάμει του παρόντος κανονισμού, καθ' οιονδήποτε τρόπο, καλύπτονται από το επαγγελματικό απόρρητο και απολαύουν της προστασίας που παρέχει το εθνικό δίκαιο του κράτους μέλους παραλήπτη σε ανάλογες πληροφορίες, καθώς και οι σχετικές διατάξεις οι εφαρμοστέες στα όργανα της Κοινότητας.»

- 35 Το άρθρο 4 του κανονισμού (ΕΚ) 1049/2001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 30ής Μαΐου 2001, για την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου και της Επιτροπής (ΕΕ L 145, σ. 43), ορίζει τα ακόλουθα:

«Εξαιρέσεις

1. Τα θεσμικά όργανα αρνούνται την πρόσβαση σε ένα έγγραφο, η γνωστοποίηση του οποίου θα έθιγε την προστασία:

α) του δημόσιου συμφέροντος, όσον αφορά:

— τη δημόσια ασφάλεια,

— την άμυνα και τις στρατιωτικές υποθέσεις,

— τις διεθνείς σχέσεις,

— τη δημοσιονομική, νομισματική ή οικονομική πολιτική της Κοινότητας ή ενός κράτους μέλους·

β) της ιδιωτικής ζωής και της ακεραιότητας του ατόμου, ιδίως σύμφωνα με την κοινοτική νομοθεσία σχετικά με την προστασία των προσωπικών δεδομένων.

2. Τα θεσμικά όργανα αρνούνται την πρόσβαση σ' ένα έγγραφο, η γνωστοποίηση του οποίου θα έθιγε την προστασία:

— των εμπορικών συμφερόντων ενός συγκεκριμένου φυσικού ή νομικού προσώπου, συμπεριλαμβανομένης της πνευματικής ιδιοκτησίας,

- των δικαστικών διαδικασιών και της παροχής νομικών συμβουλών,

- του σκοπού επιθεώρησης, έρευνας και οικονομικού ελέγχου,

εκτός εάν για τη γνωστοποίηση του εγγράφου υπάρχει υπερισχύον δημόσιο συμφέρον.»

Ιστορικό της διαφοράς

A — Οι επίμαχες εισαγωγές

- ³⁶ Η προσφεύγουσα CAS SpA είναι μια εταιρία ιταλικού δικαίου, θυγατρική κατά 95,1 % της εταιρίας Steinhauser GmbH (στο εξής: Steinhauser), με έδρα το Ravensburg (Γερμανία). Η κύρια δραστηριότητα της προσφεύγουσας είναι η μεταποίηση εισαγόμενων συμπυκνωμένων χυμών φρούτων, παράλληλα δε ασχολείται με την εισαγωγή των σχετικών προϊόντων στην Ιταλία. Η εταιρία Steinhauser είναι εκείνη η οποία ουσιαστικά διατηρεί εμπορικές σχέσεις με τους αλλοδαπούς προμηθευτές.
- ³⁷ Στο διάστημα από 5 Απριλίου 1995 μέχρι 20 Νοεμβρίου 1997 η προσφεύγουσα εισήγαγε και έθεσε σε ελεύθερη κυκλοφορία εντός της Κοινότητας ποσότητες συμπυκνωμένου χυμού μήλου και αχλαδιού, που δηλώθηκαν ως προϊόντα προελεύσεως και καταγωγής Τουρκίας. Η εισαγωγή εντός της Κοινότητας προϊόντων του είδους αυτού πραγματοποιήθηκε με πιστοποιητικά A.TR.1, οπότε τα προϊόντα αυτά έτυχαν της απαλλαγής δασμών που προβλέπει η Συμφωνία Συνδέσεως και το πρόσθετο πρωτόκολλο.

- 38 Σύμφωνα με το άρθρο 29 της αποφάσεως 1/95, η τελωνειακή υπηρεσία της Ραβέννας (Ιταλία) προέβη σε εκ των υστέρων έλεγχο παραστατικών όσον αφορά τη γνησιότητα του πιστοποιητικού A.TR.1 D 141591, που υπέβαλε η προσφεύγουσα επ' ευκαιρία μιας από τις διαδικασίες εισαγωγής που περιλαμβάνονται στο διάστημα από 5 Απριλίου 1995 μέχρι 20 Νοεμβρίου 1997. Σύμφωνα με τις διατάξεις που ισχύουν στον τομέα αυτό, υποβλήθηκε στις τουρκικές αρχές αίτημα εξακριβώσεως της γνησιότητας του εν λόγω πιστοποιητικού.
- 39 Με έγγραφο της 15ης Μαΐου 1998 οι τουρκικές αρχές πληροφόρησαν την τελωνειακή υπηρεσία της Ραβέννας ότι από τον πραγματοποιηθέντα έλεγχο προέκυψε ότι το πιστοποιητικό αυτό δεν ήταν γνήσιο, δεδομένου ότι δεν είχε εκδοθεί από τις τουρκικές τελωνειακές αρχές. Εξάλλου, ανακοίνωσαν ότι θα πραγματοποιούνταν και άλλοι έλεγχοι.
- 40 Κατά συνέπεια, οι ιταλικές αρχές προέβησαν στον εκ των υστέρων έλεγχο 103 πιστοποιητικών A.TR.1 που είχε υποβάλει η προσφεύγουσα επ' ευκαιρία διαφόρων εισαγωγών.
- 41 Με έγγραφο της 10ης Ιουλίου 1998 η μόνιμη αντιπροσωπεία της Δημοκρατίας της Τουρκίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση (στο εξής: μόνιμη τουρκική αντιπροσωπεία) πληροφόρησε την Επιτροπή ότι 22 πιστοποιητικά A.TR.1 που είχε υποβάλει η προσφεύγουσα, τα οποία απαριθμούνται στο παράρτημα του εγγράφου αυτού και αφορούν τις εξαγωγές της τουρκικής εταιρίας Akman στην Ιταλία, ήταν πλαστά (false). Η Επιτροπή διαβίβασε το έγγραφο αυτό στις ιταλικές τελωνειακές αρχές με έγγραφο της 20ής Ιουλίου 1998.
- 42 Στο διάστημα μεταξύ 12 και 15 Οκτωβρίου 1998, καθώς και μεταξύ 30 Νοεμβρίου και 2 Δεκεμβρίου 1998, η Μονάδα συντονισμού για την καταπολέμηση της απάτης [(UCLAF), πρόδρομος της OLAF] της Επιτροπής προέβη σε έρευνες στην Τουρκία.

- 43 Με έγγραφο της 8ης Μαρτίου 1999 η μόνιμη τουρκική αντιπροσωπεία πληροφόρησε την τελωνειακή υπηρεσία της Ραβέννας ότι 32 πιστοποιητικά Α. TR.1 που είχε υποβάλει η προσφεύγουσα (στο εξής: επίδικα πιστοποιητικά), περιλαμβανομένων 18 πιστοποιητικών που απαριθμούνται στο παράρτημα του εγγράφου της 10ης Ιουλίου 1998, δεν είχαν εκδοθεί ούτε είχαν επικυρωθεί από τις τουρκικές αρχές. Τα εν λόγω πιστοποιητικά προσδιορίζονται στο παράρτημα του εγγράφου αυτού.
- 44 Οι ιταλικές τελωνειακές αρχές θεώρησαν ότι από το σύνολο της αλληλογραφίας που ανταλλάχθηκε μεταξύ των ιδίων, της Επιτροπής, της UCLAF και των τουρκικών αρχών προέκυπτε ότι οι τελευταίες αυτές αρχές θεωρούσαν ότι 48 πιστοποιητικά Α. TR.1, περιλαμβανομένων των επίδικων πιστοποιητικών, σχετικά με εξαγωγές προς την Ιταλία που πραγματοποίησε η προσφεύγουσα μέσω της τουρκικής εταιρίας Akman, ήταν είτε πλαστά είτε παράτυπα.
- 45 Εν προκειμένω, τα 32 επίδικα πιστοποιητικά [που αντιστοιχούν σε δασμούς συνολικού ποσού 3 296 190 371 ιταλικών λιρών (LIT), ήτοι 1 702 340,25 ευρώ] θεωρούνταν πλαστά, δεδομένου ότι δεν είχαν χορηγηθεί ούτε επικυρωθεί από τα τουρκικά τελωνεία. Αντιθέτως, τα 16 άλλα πιστοποιητικά (που αντιστοιχούν σε δασμούς συνολικού ποσού 1 904 763 758 LIT, ήτοι 983 728,38 ευρώ) θεωρηθούσαν άκυρα, δεδομένου ότι, μολονότι είχαν χορηγηθεί από τις τουρκικές τελωνειακές αρχές, τα σχετικά εμπορεύματα δεν ήταν καταγωγής Τουρκίας.
- 46 Καθόσον τα 48 πιστοποιητικά θεωρήθηκαν στο σύνολό τους είτε πλαστά είτε άκυρα, τα σχετικά εμπορεύματα δεν μπορούσαν να τύχουν της προτιμησιακής δασμολογικής μεταχειρίσεως που προβλέπεται για τις εισαγωγές τουρκικών γεωργικών προϊόντων.
- 47 Κατά συνέπεια, η ιταλική τελωνειακή αρχή ζήτησε από την προσφεύγουσα την καταβολή των οφειλομένων δασμών, συνολικού ύψους 5 200 954 129 LIT, ήτοι 2 686 068,63 ευρώ.

B — Η ποινική και η διοικητική διαδικασία ενώπιον των ιταλικών και των κοινοτικών αρχών

- 48 Με έγγραφο της 28ης Μαρτίου 2000 η προσφεύγουσα, στηριζόμενη στο άρθρο 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', και στα άρθρα 236 και 239 του ΚΤΔ, απηύθυνε στην τελωνειακή υπηρεσία της Ραβέννας αίτημα να μη ληφθούν υπόψη εκ των υστέρων και να της επιστραφούν οι ζητούμενοι εισαγωγικοί δασμοί. Προς στήριξη του αιτήματός της η προσφεύγουσα επικαλέστηκε την καλή πίστη της, τα σφάλματα των αρμοδίων αρχών τα οποία δεν μπορούσε να γνωρίζει, καθώς και παραβάσεις των αρχών αυτών.
- 49 Με έγγραφο της 15ης Μαΐου 2000 οι ιταλικές τελωνειακές αρχές πληροφόρησαν την εισαγγελία της Ραβέννας για τα πραγματικά περιστατικά σχετικά με τις εισαγωγές που είχε πραγματοποιήσει η προσφεύγουσα με τα πλαστά πιστοποιητικά. Όταν έλαβε γνώση των περιστατικών αυτών, η εισαγγελία της Ραβέννας κίνησε σχετική έρευνα.
- 50 Με απόφαση της 20ής Δεκεμβρίου 2000 το Tribunale civile e penale (πρωτοβάθμιο ποινικό και αστικό δικαστήριο) της Ραβέννας αποφάσισε την παύση της ποινικής δώξεως σε βάρος του διαχειριστή της προσφεύγουσας, B. Steinhauser, εκτιμώντας ότι τα πραγματικά περιστατικά που του προσάπτονταν δεν είχαν αποδειχθεί.
- 51 Με έγγραφο της 30ής Νοεμβρίου 2001, το οποίο παρέλαβε η Επιτροπή στις 12 Δεκεμβρίου 2001, η Ιταλική Δημοκρατία ζήτησε από την Επιτροπή να αποφασίσει αν ήταν δικαιολογημένο να μη ληφθούν υπόψη εκ των υστέρων οι εισαγωγικοί δασμοί που ζητούνταν από την προσφεύγουσα δυνάμει του άρθρου 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', του ΚΤΔ ή να επιστραφούν οι δασμοί αυτοί δυνάμει του άρθρου 239 του ΚΤΔ.
- 52 Σύμφωνα με τα άρθρα 871 και 905 του κανονισμού εφαρμογής του ΚΤΔ, η προσφεύγουσα εξέθεσε ότι είχε λάβει γνώση του διοικητικού φακέλου που είχαν

αποστέλλει οι ιταλικές αρχές στην Επιτροπή. Επιπλέον, η προσφεύγουσα εξέθεσε την άποψή της και τις παρατηρήσεις της, τις οποίες οι ιταλικές αρχές διαβίβασαν στην Επιτροπή ως παράρτημα του από 30 Νοεμβρίου 2001 εγγράφου τους.

- 53 Με έγγραφο της 3ης Ιουνίου 2002 η Επιτροπή ζήτησε ορισμένες συμπληρωματικές πληροφορίες από τις ιταλικές αρχές, που απάντησαν σχετικά με έγγραφο της 7ης Ιουνίου 2002.
- 54 Με έγγραφο της 25ης Ιουλίου 2002 η Επιτροπή πληροφόρησε την προσφεύγουσα για την πρόθεσή της να μην αποδεχθεί το αίτημά της. Πριν λάβει οριστική απόφαση, η Επιτροπή κάλεσε εντούτοις την προσφεύγουσα να της υποβάλει τις ενδεχόμενες παρατηρήσεις της και να μελετήσει τον σχετικό φάκελο προκειμένου να λάβει γνώση των μη εμπιστευτικών εγγράφων.
- 55 Στις 6 Αυγούστου 2002 οι εκπρόσωποι της προσφεύγουσας συμβουλευθήκαν τον διοικητικό φάκελο στα γραφεία της Επιτροπής. Εξάλλου, υπέγραψαν μια δήλωση επιβεβαιώνουσα ότι μελέτησαν τα έγγραφα που απαριθμούνταν σε παράρτημά της.
- 56 Με έγγραφο της 15ης Αυγούστου 2002 η προσφεύγουσα υπέβαλε τις παρατηρήσεις της στην Επιτροπή. Με αυτές ενέμεινε, μεταξύ άλλων, επί της απόψεώς της ότι οι αρμόδιες τελωνειακές αρχές υπέπεσαν με τις ενέργειές τους σε σφάλματα τα οποία η ίδια δεν μπορούσε να γνωρίζει, σφάλματα τα οποία εξομοιώνει με παραβάσεις ικανές να αποτελούν ειδική κατάσταση υπό την έννοια του άρθρου 239 του ΚΤΔ.
- 57 Στις 18 Οκτωβρίου 2002 η Επιτροπή έλαβε την απόφαση REC 10/01 (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση), που κοινοποιήθηκε στην προσφεύγουσα στις 21 Νοεμβρίου 2002.

- 58 Πρώτον, η Επιτροπή συνεπέρανε ότι ήταν δικαιολογημένο να ληφθούν υπόψη οι εισαγωγικοί δασμοί που αποτελούν το αντικείμενο του αιτήματος.
- 59 Δεύτερον, η Επιτροπή συνήγαγε εντούτοις ότι ήταν δικαιολογημένη η επιστροφή των εισαγωγικών όσον αφορά το μέρος εκείνο του αιτήματος που αφορούσε τα 16 ανίσχυρα πιστοποιητικά, καθόσον η προσφεύγουσα βρισκόταν, σχετικά με αυτά, σε μια ειδική κατάσταση υπό την έννοια του άρθρου 239 του ΚΤΔ.
- 60 Τρίτον, όσον αφορά τα 32 επίδικα πιστοποιητικά, η Επιτροπή συνήγαγε, αντιθέτως, ότι οι περιστάσεις που επικαλείτο η προσφεύγουσα δεν μπορούσαν να συνιστούν ειδική κατάσταση υπό την έννοια του άρθρου 239 του ΚΤΔ. Κατά συνέπεια, η Επιτροπή αποφάσισε, με το άρθρο 2 της προσβαλλομένης απόφασης, ότι δεν ήταν δικαιολογημένη η επιστροφή των σχετικών εισαγωγικών δασμών, ύψους 1 702 340,25 ευρώ.
- 61 Τέλος, με έγγραφο της 20ής Ιουνίου 2003 η προσφεύγουσα υπέβαλε στην Επιτροπή αίτημα προσβάσεως σε άλλα έγγραφα του διοικητικού φακέλου. Η Επιτροπή δέχθηκε το αίτημα αυτό με έγγραφο της 10ης Ιουλίου 2003. Η προσφεύγουσα εντούτοις δεν μελέτησε εκ νέου τον σχετικό φάκελο.

Γ — Το πιστοποιητικό D 437214

- 62 Με έγγραφο της 17ης Δεκεμβρίου 2002 η προσφεύγουσα ανέφερε στην Επιτροπή ότι το πιστοποιητικό A.TR.1 D 437214, που περιλαμβάνεται μεταξύ των επίδικων πιστοποιητικών, δεν είχε θεωρηθεί ως πλαστό από τις τουρκικές αρχές, αλλά απλώς ως ανίσχυρο. Η Επιτροπή γνωστοποίησε το έγγραφο αυτό στις ιταλικές τελωνειακές αρχές στις 6 Ιανουαρίου 2003.

- 63 Με έγγραφο της 24ης Ιανουαρίου 2003 οι ιταλικές τελωνειακές αρχές, παραπέμποντας στο έγγραφο των τουρκικών τελωνειακών αρχών της 8ης Μαρτίου 1999 καθώς και σε ένα έγγραφο της UCLAF της 6ης Μαΐου 1999, ανέφεραν ότι το πιστοποιητικό αυτό ήταν πλαστό.
- 64 Με έγγραφο της 4ης Μαρτίου 2003 η Επιτροπή κάλεσε τις ιταλικές τελωνειακές αρχές να ενημερώσουν την προσφεύγουσα περί του αποτελέσματος της έρευνας σχετικά με το πιστοποιητικό A.TR.1 D 437214. Με έγγραφο της 18ης Μαρτίου 2003 που απεστάλη στην προσφεύγουσα η ιταλική τελωνειακή αρχή επιβεβαίωσε ότι το πιστοποιητικό αυτό ήταν πλαστό, διότι δεν είχε εκδοθεί από τις τουρκικές αρχές.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

- 65 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 29 Ιανουαρίου 2003 η προσφεύγουσα άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.
- 66 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία. Στο πλαίσιο μέτρων οργάνωσης της διαδικασίας, οι διάδικοι κλήθηκαν να προσκομίσουν ορισμένα έγγραφα και να απαντήσουν σε ορισμένες έγγραφες ερωτήσεις του Πρωτοδικείου. Οι διάδικοι συμμορφώθηκαν στα αιτήματα αυτά.
- 67 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις προφορικές ερωτήσεις του Πρωτοδικείου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 15ης Νοεμβρίου 2005.

68 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει το άρθρο 2 της προσβαλλομένης απόφασεως·
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

69 Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να απορρίψει την προσφυγή·
- να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

70 Η προσφεύγουσα επικαλείται τρεις λόγους προς στήριξη των αιτημάτων της, που στηρίζονται, πρώτον, σε προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας, δεύτερον, σε παράβαση του άρθρου 239 του ΚΤΔ και, τρίτον, σε παράβαση του άρθρου 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', του ΚΤΔ.

A — Επί του πρώτου λόγου, που στηρίζεται σε προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας

1. Επιχειρήματα των διαδίκων

- 71 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι κατά τη διάρκεια της διοικητικής διαδικασίας παραβιάστηκαν τα δικαιώματα άμυνας που είχε. Ισχυρίζεται κατ' ουσίαν ότι, μολονότι είχε πρόσβαση στον φάκελο που περιελάμβανε τα έγγραφα στα οποία η Επιτροπή στήριξε την προσβαλλόμενη απόφαση, εντούτοις δεν είχε πρόσβαση σε έγγραφα αποφασιστικής σημασίας για την εκ μέρους της Επιτροπής συνολική εκτίμηση της καταστάσεως. Επιπλέον, κατά την προσφεύγουσα, ορισμένα έγγραφα τα οποία συμβουλευθήκε ήταν ελλιπή. Τέλος, η εξέταση του φακέλου δεν της παρέσχε τη δυνατότητα να διακρίνει τα έγγραφα που θεωρούνταν εμπιστευτικά από τα υπόλοιπα, ούτε να διαγνώσει τα κριτήρια που χρησιμοποιήθηκαν προς τούτο.
- 72 Πρώτον, η προσφεύγουσα διατείνεται ότι δεν της γνωστοποιήθηκαν τα ακόλουθα έγγραφα του φακέλου: 1) τα πλήρη πρακτικά των αποστολών της UCLAF στην Τουρκία· 2) το σύνολο της αλληλογραφίας που ανταλλάχθηκε μεταξύ, αφενός, UCLAF και Επιτροπής και, αφετέρου, μόνιμης τουρκικής αντιπροσωπείας και αρμοδίων αρχών στην Τουρκία· 3) το σύνολο της αλληλογραφίας μεταξύ Επιτροπής ή/και UCLAF και των εθνικών τελωνειακών αρχών, ειδικότερα των ιταλικών τελωνειακών αρχών, και 4) τα πρακτικά των συνεδριάσεων της επιτροπής διοικητικής συνεργασίας σχετικά με τα πιστοποιητικά A.TR.1 που κρίθηκαν παράτυπα ή πλαστά στο πλαίσιο της εξαγωγής συμπυκνωμένων χυμών φρούτων και άλλων εμπορευμάτων καταγωγής Τουρκίας.
- 73 Με το υπόμνημα απαντήσεως η προσφεύγουσα εκθέτει, εξάλλου, ότι δεν μπόρεσε να λάβει πληροφορίες περί της αποστολής της UCLAF στην Τουρκία τον Οκτώβριο 1998, στην οποία παραπέμπει η Επιτροπή με την αιτιολογική σκέψη 32 της προσβαλλομένης αποφάσεως. Κατά την προσφεύγουσα, απλώς και μόνον από τη μελέτη του φακέλου προκύπτει ότι στις 13 και 14 Οκτωβρίου 1998 πραγματοποιήθηκε σύσκεψη μεταξύ UCLAF και μόνιμης τουρκικής αντιπροσωπείας, η σύσκεψη δε αυτή μνημονεύεται σε ένα έγγραφο της 21ης Οκτωβρίου 1998 της UCLAF. Η

προσφεύγουσα διατείνεται ότι δεν έλαβε γνώση ούτε των εγγράφων της UCLAF προς τη μόνιμη τουρκική αντιπροσωπεία, με ημερομηνία 1 και 9 Δεκεμβρίου 1998, που παραθέτει η Επιτροπή με το υπόμνημα αντικρούσεως.

- 74 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι τα έγγραφα που παραθέτει έχουν σχέση η οποία δεν είναι απλώς ενδεχόμενη αλλά, αντιθέτως, άμεση και πολύ στενή με το ζήτημα αν τα επίδικα πιστοποιητικά είναι πράγματι πλαστά ή μόνον παράτυπα.
- 75 Δεύτερον, η προσφεύγουσα εταιρία αμφισβητεί την άποψη της Επιτροπής κατά την οποία το γεγονός ότι ο εκπρόσωπος της προσφεύγουσας υπέγραψε δήλωση ότι έλαβε γνώση όλων των εγγράφων που αφορούν την υπόθεση επιβεβαιώνει ότι η ίδια είχε όντως πρόσβαση στο σύνολο των εγγράφων του φακέλου. Συναφώς, η προσφεύγουσα υπογραμμίζει ότι η δήλωση αυτή είναι ένα προσυντεταγμένο έγγραφο και ότι ο ενδιαφερόμενος που προβαίνει στη σχετική μελέτη, χωρίς να γνωρίζει το σύνολο των εγγράφων του φακέλου, δεν μπορεί σε τελική ανάλυση να θεωρήσει ότι ικανοποιείται. Έτσι, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι δεν έλαβε γνώση της εν λόγω δηλώσεως, περιλαμβάνουσας κατάλογο των εγγράφων REC 10/01 και προσαρτημένης στο υπόμνημα αντικρούσεως της Επιτροπής, παρά μόνον ανακαλύπτοντας το παράρτημα αυτό.
- 76 Τρίτον, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι ορισμένα έγγραφα στα οποία είχε πρόσβαση ήταν ελλιπή, οπότε δεν είχε πρόσβαση στο σύνολο των εγγράφων που ήταν προσαρτημένα στην εν λόγω δήλωση. Συναφώς, η προσφεύγουσα απορρίπτει τον ισχυρισμό της Επιτροπής ότι μελέτησε το σύνολο των εκθέσεων αποστολής της UCLAF στην Τουρκία και διατείνεται ότι μπόρεσε να μελετήσει μόνον τα έγγραφα σχετικά με τις εκθέσεις αποστολής της 9ης και της 23ης Δεκεμβρίου 1998, που αποτελούνταν από δύο ή τρεις σελίδες.
- 77 Τέταρτον, η προσφεύγουσα αμφισβητεί, με το υπόμνημα απαντήσεώς της, το επιχείρημα της Επιτροπής κατά το οποίο, εν πάση περιπτώσει, δεν είχε δικαίωμα προσβάσεως σε ορισμένα έγγραφα, μεταξύ των οποίων οι εκθέσεις αποστολής της

UCLAF, καθόσον αυτά είναι εμπιστευτικά. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι όχι μόνον οι εκθέσεις αυτές δεν είναι εμπιστευτικές, καθόσον εξάλλου η Επιτροπή δεν απέδειξε τον απόρρητο χαρακτήρα τους, αλλά ακόμη ότι παρόμοιες εκθέσεις τέθηκαν στη διάθεση των ενδιαφερομένων στο πλαίσιο παρόμοιων διαδικασιών που έχουν αχθεί ενώπιον του Πρωτοδικείου.

- 78 Το γεγονός ότι οι εκθέσεις έρευνας δεν είναι εμπιστευτικές προκύπτει από τις διατάξεις του κανονισμού 1073/1999. Κατά την προσφεύγουσα, δυνάμει του άρθρου 9, παράγραφος 2, του εν λόγω κανονισμού, οι εκθέσεις έρευνας αποτελούν, όπως και οι διοικητικές εκθέσεις που συντάσσουν οι εθνικοί διοικητικοί ελεγκτές και υπό τις ίδιες προϋποθέσεις, αποδεικτικά στοιχεία που είναι αποδεκτά στις διοικητικές ή δικαστικές διαδικασίες του κράτους μέλους όπου η χρησιμοποίησή τους καθίσταται αναγκαία, κατά μείζονα λόγο δε τούτο ισχύει για τις διαδικασίες ενώπιον των κοινοτικών δικαιοδοτικών οργάνων.
- 79 Τέλος, η προσφεύγουσα διατείνεται ότι, με έγγραφο της 20ής Ιουνίου 2003, υπέβαλε ένα νέο αίτημα προσβάσεως στον φάκελο, σύμφωνα με το άρθρο 255 ΕΚ, ύστερα από την άσκηση της υπό κρίση προσφυγής. Εντούτοις, κατόπιν της γραπτής απαντήσεως της Επιτροπής, της 10ης Ιουλίου 2003, δεν μελέτησε τον φάκελο, καθόσον η Επιτροπή εξέθεσε ότι η μελέτη αυτή θα αφορούσε αποκλειστικά τα έγγραφα στα οποία η προσφεύγουσα είχε ήδη πρόσβαση, μεταξύ των οποίων, ιδίως, τα έγγραφα σχετικά με τις εκθέσεις αποστολής της UCLAF.
- 80 Η Επιτροπή απορρίπτει κατ' ουσίαν τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας.
- 81 Πρώτον, υποστηρίζει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση στηρίζεται αποκλειστικά σε στοιχεία τα οποία η προσφεύγουσα είχε συμβουλευτεί, που περιλαμβάνονταν στην προσωρινή άποψη που εξέφρασε η Επιτροπή με το από 25 Ιουλίου 2002 έγγραφό της. Επιπλέον, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι, στις 6 Αυγούστου 2002, η προσφεύγουσα είχε πρόσβαση στον φάκελο που αποτέλεσε τη βάση για την έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως και αναγνώρισε ρητά, μέσω της έγγραφης επιβε-

βαιώσεως, ότι μπόρεσε να συμβουλευτεί όλα τα έγγραφα που είχαν άμεση ή έμμεση σχέση με τον φάκελο. Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι ο κατάλογος των εγγράφων στα οποία είχε πρόσβαση η προσφεύγουσα περιλαμβάνει τις εκθέσεις αποστολής της UCLAF, την άφθονη αλληλογραφία της UCLAF και διαφόρων τουρκικών αρχών, καθώς και τα έγγραφα που ανταλλάχθηκαν μεταξύ Επιτροπής ή/και UCLAF και εθνικών τελωνειακών αρχών.

- 82 Με το υπόμνημα ανταπαντήσεως η Επιτροπή αμφισβητεί τον ισχυρισμό της προσφεύγουσας ότι ο φάκελος που συμβουλευθήκε στις 6 Αυγούστου 2002 δεν περιείχε τις εκθέσεις αποστολής της UCLAF, αλλά μόνον έγγραφα σχετικά με τις εκθέσεις αποστολής. Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι τα επίμαχα έγγραφα αποτελούν πράγματι τις πρωτότυπες σύντομες εκθέσεις που είχε συντάξει η UCLAF, με ημερομηνία 9 Δεκεμβρίου 1998 (αριθ. 8279) και 23 Δεκεμβρίου 1998 (αριθ. 8673), και δεν ήταν απλώς ανακεφαλαιωτικά κείμενα.
- 83 Δεύτερον, η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι δεν απαιτείται να παρέχει η Επιτροπή με δική της πρωτοβουλία πρόσβαση στο σύνολο των εγγράφων εκείνων που έχουν απλώς μια έμμεση και ενδεχόμενη σχέση με την οικεία υπόθεση, αλλά ότι εναπόκειται αντιθέτως στον ενδιαφερόμενο να ζητήσει, ενδεχομένως, την πρόσβαση στα έγγραφα αυτά σύμφωνα με το άρθρο 255 ΕΚ.
- 84 Εν προκειμένω, τα έγγραφα που δεν μπόρεσε να συμβουλευθεί η προσφεύγουσα έχουν έμμεση και ενδεχόμενη σχέση με την υπό κρίση υπόθεση. Όμως, η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι το νέο αίτημα προσβάσεως στον φάκελο το οποίο υπέβαλε η προσφεύγουσα στις 20 Ιουνίου 2003, δηλαδή μετά την έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως, και το οποίο έγινε δεκτό με έγγραφο της 10ης Ιουλίου 2003 δεν μπορεί να ασκεί επιρροή από νομικής απόψεως. Η προσφεύγουσα όχι μόνον δεν έδωσε συνέχεια στο αίτημα αυτό, αλλά, εν πάση περιπτώσει, αίτημα υποβαλλόμενο μετά την περάτωση διοικητικής διαδικασίας και κατά τη διάρκεια της εκκρεμοδικίας μιας υποθέσεως δεν μπορεί, α priori, να συνεπάγεται προσβολή των διαδικαστικών δικαιωμάτων κατά τη διάρκεια της διοικητικής διαδικασίας που προηγήθηκε του αιτήματος αυτού.

- 85 Τρίτον, η Επιτροπή διατείνεται ότι, εν πάση περιπτώσει, τα σχετικά έγγραφα δεν καλύπτονται από το δικαίωμα προσβάσεως στον φάκελο, καθόσον είναι εμπιστευτικά. Συναφώς, η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι το δικαίωμα προσβάσεως στον φάκελο δεν περιλαμβάνει την πρόσβαση σε εμπιστευτικά έγγραφα, όπως είναι οι εκθέσεις της UCLAF ή της OLAF, η αλληλογραφία μεταξύ Επιτροπής και τρίτων κρατών και τα πρακτικά συσκέψεων στις οποίες μετείχαν τρίτα κράτη, καθώς και η αλληλογραφία μεταξύ Επιτροπής και αρχών των κρατών μελών.
- 86 Εξάλλου, η Επιτροπή αμφισβητεί το βάσιμο της ερμηνείας του άρθρου 9, παράγραφος 2, του κανονισμού 1073/1999, στην οποία προβαίνει η προσφεύγουσα. Κατά την Επιτροπή, η διάταξη αυτή αναφέρεται στην τελική έκθεση που συντάσσει η UCLAF σύμφωνα με το άρθρο 9, παράγραφος 1, του κανονισμού, ενώ το άρθρο 8 του κανονισμού αφορά το απόρρητο και την προστασία στοιχείων περιλαμβανομένων σε έγγραφα που συντάσσει η OLAF.

2. Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 87 Πρέπει να υπομνησθεί εκ προοιμίου ότι στο πλαίσιο διαδικασίας διαγραφής εισαγωγικών δασμών πρέπει να εξασφαλίζεται ο σεβασμός του δικαιώματος ακροάσεως, λαμβανομένης υπόψη ιδίως της εξουσίας εκτιμήσεως που διαθέτει η Επιτροπή όταν λαμβάνει απόφαση κατ' εφαρμογήν της γενικής ρήτρας επιεικείας που προβλέπεται από το άρθρο 239 του ΚΤΔ (απόφαση του Πρωτοδικείου της 10ης Μαΐου 2001, T-186/97, T-187/97, T-190/97 έως T-192/97, T-210/97, T-211/97, T-216/97 έως T-218/97, T-279/97, T-280/97, T-293/97 και T-147/99, Kaufring κ.λπ. κατά Επιτροπής, λεγόμενη «Τουρκικές τηλεοράσεις», Συλλογή 2001, σ. II-1337, σκέψη 152, και της 27ης Φεβρουαρίου 2003, T-329/00, Bonn Fleisch Ex- und Import κατά Επιτροπής, Συλλογή 2003, σ. II-287, σκέψη 45).
- 88 Εντούτοις, πρέπει να σημειωθεί επίσης ότι, στον τομέα αυτό, η αρχή του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας συνεπάγεται μόνον ότι πρέπει να παρέχεται στον

ενδιαφερόμενο η δυνατότητα να γνωστοποιήσει λυσιτελώς την άποψή του επί των οικείων στοιχείων, περιλαμβανομένων των εγγράφων που η Επιτροπή έλαβε υπόψη εις βάρος του για να στηρίξει την απόφασή της. Κατά συνέπεια, η αρχή αυτή δεν απαιτεί να παρέχει η Επιτροπή, με δική της πρωτοβουλία, την πρόσβαση στο σύνολο των εγγράφων που ενδέχεται να έχουν σχέση με τη συγκεκριμένη υπόθεση της οποίας έχει επιληφθεί στο πλαίσιο αιτήσεως διαγραφής δασμών. Αν ο ενδιαφερόμενος θεωρεί ότι τα έγγραφα αυτά είναι χρήσιμα για να αποδειχθεί η ύπαρξη ειδικής περιπτώσεως ή/και η έλλειψη προφανούς αμέλειάς ή δόλου του, σ' αυτόν απόκειται να ζητήσει πρόσβαση στα εν λόγω έγγραφα, σύμφωνα με τις διατάξεις που έχουν θεσπίσει τα κοινοτικά όργανα βάσει του άρθρου 255 ΕΚ (απόφαση του Πρωτοδικείου της 11ης Ιουλίου 2002, T-205/99, Hyper κατά Επιτροπής, Συλλογή 2002, σ. II-3141, σκέψη 63, και Bonn Fleisch Ex- und Import κατά Επιτροπής, προαναφερθείσα, σκέψη 46).

- 89 Επιπλέον, πρέπει να υπομνησθεί ότι, όσον αφορά τη διοικητική διαδικασία στον τομέα της διαγραφής τελωνειακών δασμών, το Πρωτοδικείο έχει δεχθεί σαφώς ότι η καθής υποχρεούται να εξασφαλίζει τη δυνατότητα προσβάσεως σε όλα τα μη εμπιστευτικά διοικητικά έγγραφα που αφορούν την προσβαλλομένη απόφαση κατόπιν αιτήσεως του ενδιαφερομένου. Ελλείψει τέτοιας αιτήσεως, συνεπώς, δεν υφίσταται αυτόματη πρόσβαση στα έγγραφα που έχει στη διάθεσή της η Επιτροπή (αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 19ης Φεβρουαρίου 1998, T-42/96, Eyskeler & Malt κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. II-401, σκέψη 81· της 17ης Σεπτεμβρίου 1998, T-50/96, Primex Produkte Import-Export κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. II-3773, σκέψη 64, και Bonn Fleisch Ex- und Import κατά Επιτροπής, προαναφερθείσα, σκέψη 46).
- 90 Με γνώμονα αυτές τις αρχές πρέπει να εξεταστεί ο λόγος που στηρίζεται σε προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας.
- 91 Διαπιστώνεται εκ προοιμίου ότι η προσφεύγουσα παραδέχεται ρητά με το δικόγραφο της προσφυγής ότι είχε πρόσβαση στο σύνολο των εγγράφων στα οποία η Επιτροπή στήριξε την απόφασή της. Εντούτοις, δεν είχε πρόσβαση σε έγγραφα αποφασιστικής σημασίας για την εκ μέρους της Επιτροπής συνολική εκτίμηση της καταστάσεως. Επ' αυτού, ισχυρίζεται ότι τα έγγραφα που της παρουσιάστηκαν στο πλαίσιο της προσβάσεως στον φάκελο είναι ελλιπή. Έτσι, η προσφεύγουσα διατείνεται ότι δεν μπόρεσε να συμβουλευθεί τις δύο εκθέσεις

αποστολής της UCLAF της 9ης και της 23ης Δεκεμβρίου 1998 στο σύνολό τους, αλλά απλώς «εκθέσεις σχετικά με τις εκθέσεις αποστολής». Ομοίως, διατείνεται ότι δεν μπόρεσε να συμβουλευθεί τα πρακτικά της κοινοτικής αποστολής του Οκτωβρίου 1998, περί της οποίας γίνεται λόγος στην αιτιολογική σκέψη 32 της προσβαλλομένης απόφασης, καθώς και τα έγγραφα της UCLAF της 1ης και της 9ης Δεκεμβρίου 1998 που απεστάλησαν στη μόνιμη τουρκική αντιπροσωπεία, τα οποία μνημονεύει το υπόμνημα αντικρούσεως της Επιτροπής.

- 92 Συναφώς, διαπιστώνεται ότι τα έγγραφα στα οποία αναφέρεται η προσφεύγουσα δεν μνημονεύονται ρητά στην προσβαλλόμενη απόφαση. Τούτο δεν αποκλείει ορισμένα από τα έγγραφα αυτά να στήριξαν την προσβαλλόμενη απόφαση. Εντούτοις, δεν μπορεί να γίνει δεκτό ότι το ίδιο ισχύει για το σύνολο της ογκώδους αλληλογραφίας στην οποία αναφέρεται η προσφεύγουσα. Πρόκειται, τουλάχιστον όσον αφορά ορισμένα από αυτά, για έγγραφα τα οποία έχουν έμμεση σχέση με τη γενική αλληλουχία πραγματικών περιστατικών στο πλαίσιο της οποίας εντάσσεται η υπό κρίση υπόθεση.
- 93 Ειδικότερα, δεν μπορεί να γίνει δεκτό, ενώ μάλιστα κανένα στοιχείο της προσβαλλομένης απόφασης δεν στηρίζει μια τέτοια άποψη, ότι τα πρακτικά των συσκέψεων της επιτροπής διοικητικής συνεργασίας, σχετικά με τα πιστοποιητικά Α. TR.1 που θεωρήθηκαν παράτυπα ή πλαστά στο πλαίσιο της εξαγωγής συμπυκνωμένων χυμών φρούτων και άλλων εμπορευμάτων καταγωγής Τουρκίας, στήριξαν την προσβαλλόμενη απόφαση. Το ίδιο συμπέρασμα επιβάλλεται όσον αφορά μια γνωμοδότηση της τελωνειακής υπηρεσίας της Ραβέννας της 12ης Ιουνίου 1998, που παραθέτει η Επιτροπή με το υπόμνημα αντικρούσεως, την οποία η προσφεύγουσα διατείνεται ότι δεν μπόρεσε να συμβουλευθεί.
- 94 Εν πάση περιπτώσει, όταν δεν έχουν γνωστοποιηθεί έγγραφα που δεν χρησίμευσαν προς στήριξη της προσβαλλομένης απόφασης, το γεγονός ότι αυτά ενδεχομένως δεν έλαβαν δημοσιότητα είναι άνευ σημασίας, δεδομένου ότι τέτοια έγγραφα δεν μπορούν εν πάση περιπτώσει να έχουν κάποια επίπτωση επί της προσβαλλομένης απόφασης. Κατά συνέπεια, ο υπό κρίση λόγος, καθόσον αφορά τη μη ανακοίνωση τέτοιων εγγράφων, πρέπει να απορριφθεί ως αλυσιτελής.

- 95 Αντιθέτως, τούτο δεν ισχύει όσον αφορά τη μη ανακοίνωση των εγγράφων στα οποία η Επιτροπή στήριξε την προσβαλλόμενη απόφαση.
- 96 Στο πλαίσιο της εξετάσεως των εγγράφων αυτών πρέπει να υπομνησθεί ότι, εν προκειμένω, η Επιτροπή πληροφόρησε την προσφεύγουσα, με έγγραφο της 25ης Ιουλίου 2002, περί της προσωρινής της αναλύσεως κατά την οποία δεν πληρούνταν οι προϋποθέσεις για να γίνει δεκτή η διαγραφή των εισαγωγικών δασμών. Επομένως, δεν αμφισβητείται ότι, με το έγγραφο αυτό της Επιτροπής, ήδη πριν από την έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως δόθηκε η δυνατότητα στην προσφεύγουσα να λάβει θέση και να γνωρίσει την άποψή της επί των στοιχείων που δικαιολογούσαν, κατά την Επιτροπή, την απόρριψη της αιτήσεως διαγραφής δασμών.
- 97 Η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί εξάλλου τη διαπίστωση αυτή, αλλά υποστηρίζει ότι υπήρξε προσβολή της αρχής του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας, επειδή δεν της επιτράπη η πρόσβαση σε ορισμένα έγγραφα στα οποία η Επιτροπή στήριξε την απόφασή της ή, τουλάχιστον, επειδή τα έγγραφα αυτά δεν ήταν πλήρη.
- 98 Εντούτοις, διαπιστώνεται ότι, κατόπιν του εγγράφου της Επιτροπής της 25ης Ιουλίου 2002, ο εκπρόσωπος της προσφεύγουσας συμβουλευθήκε τον φάκελο που αφορούσε την προσβαλλόμενη απόφαση στα γραφεία της Επιτροπής στις 6 Αυγούστου 2002. Αφού συμβουλευθήκε τα σχετικά έγγραφα, ο ως άνω εκπρόσωπος υπέγραψε μια γραπτή δήλωση με την οποία επιβεβαιώνει ρητά ότι είχε πρόσβαση σε όλα τα έγγραφα που είχαν άμεση και έμμεση σχέση με τον επίδικο φάκελο. Επιπλέον, στη δήλωση αυτή προσαρτήθηκε κατάλογος που απαριθμεί όλα τα έγγραφα στα οποία ο εκπρόσωπος αυτός είχε πρόσβαση.
- 99 Όμως, πρέπει να σημειωθεί ότι ο κατάλογος αυτός κάνει λόγο για τις εκθέσεις αποστολής της UCLAF της 9ης και της 23ης Δεκεμβρίου 1998, που φέρουν αντιστοίχως τους αριθμούς 8279 και 8673. Σε απάντηση σε γραπτή ερώτηση του Πρωτοδικείου, η Επιτροπή κατέθεσε δύο εκθέσεις με τους ίδιους αριθμούς. Κατά

την επ' ακροατηρίου συζήτηση η Επιτροπή πληροφόρησε το Πρωτοδικείο ότι οι εκθέσεις αυτές αντιστοιχούσαν πράγματι στις πλήρεις συνοπτικές εκθέσεις, αφενός, της 9ης Δεκεμβρίου 1998, σχετικά με την αποστολή που διεκπεραιώθηκε μεταξύ 12ης και 15ης Οκτωβρίου 1998 (αριθ. 8279), και, αφετέρου, της 23ης Δεκεμβρίου 1998, σχετικά με την αποστολή έρευνας που διεκπεραιώθηκε μεταξύ 30ής Νοεμβρίου και 2ας Δεκεμβρίου 1998 (αριθ. 8673), και ότι καμία άλλη έκθεση δεν είχε συνταχθεί σχετικά με τις δύο αποστολές της UCLAF. Το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι η αντιστοιχία μεταξύ των αριθμών που περιλαμβάνονται στην πρώτη σελίδα της εκθέσεως και των αριθμών που αναφέρει ο κατάλογος που προσαρτάται στη δήλωση του εκπροσώπου της προσφεύγουσας, με ημερομηνία 6 Αυγούστου 2002, αποδεικνύει ότι η προσφεύγουσα, σε αντίθεση με όσα υποστηρίζει, είχε πρόσβαση στις εκθέσεις αποστολής. Όσον αφορά το αίτημα της προσφεύγουσας να της δοθεί πρόσβαση στα πρακτικά της κοινοτικής αποστολής του Οκτωβρίου 1998, αρκεί η διαπίστωση ότι τέτοια πρακτικά δεν υπάρχουν. Πράγματι, αφενός, όπως διευκρίνισε η Επιτροπή κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η έκθεση αριθ. 8279 είναι η μόνη έκθεση που συντάχθηκε σχετικά με την αποστολή της 12ης μέχρι την 15η Οκτωβρίου 1998 και, αφετέρου, η προσβαλλόμενη απόφαση ουδόλως αναφέρεται σε τέτοια πρακτικά.

100 Όσον αφορά στη συνέχεια τα έγγραφα της UCLAF της 1ης Δεκεμβρίου και της 9ης Δεκεμβρίου 1998 που επικαλείται η προσφεύγουσα, διαπιστώνεται, αφενός, ότι ο κατάλογος της 6ης Αυγούστου 2002 που απαριθμεί τα έγγραφα στα οποία αυτή είχε πρόσβαση αναφέρει το έγγραφο της UCLAF αριθ. 8281, με ημερομηνία 9 Δεκεμβρίου 1998, που απευθυνόταν στη μόνιμη τουρκική αντιπροσωπεία. Πρέπει, επομένως, να γίνει δεκτό ότι η προσφεύγουσα όντως είχε πρόσβαση στο έγγραφο αυτό. Αφετέρου, όσον αφορά το έγγραφο με ημερομηνία 1η Δεκεμβρίου 1998, η Επιτροπή διευκρίνισε, στο πλαίσιο γραπτής ερωτήσεως του Πρωτοδικείου, ότι τέτοιο έγγραφο δεν υπάρχει και ότι η περιλαμβανόμενη στο υπόμνημα αντικρούσεως μνεία ενός εγγράφου της UCLAF της 1ης Δεκεμβρίου 1998 οφειλόταν σε σφάλμα. Συναφώς, διαπιστώνεται ότι η διευκρίνιση αυτή επιβεβαιώνεται από τον κατάλογο της 6ης Αυγούστου 2002, που περιλαμβάνει, όσον αφορά την 1η Δεκεμβρίου 1998, ένα μόνο έγγραφο του τουρκικού Υπουργείου Δικαιοσύνης απευθυνόμενο στην UCLAF.

101 Όσον αφορά τις ανακοινώσεις που αντάλλαξαν η Επιτροπή και η UCLAF με τις τουρκικές αρχές και τις εθνικές τελωνειακές αρχές των κρατών μελών, αρκεί να σημειωθεί ότι από κανένα στοιχείο δεν μπορεί να υποτεθεί ότι η Επιτροπή στήριξε την προσβαλλόμενη απόφαση σε άλλα έγγραφα πέραν αυτών που περιλαμβάνονται στον φάκελο τον οποίο συμβουλευθήκε η προσφεύγουσα στις 6 Αυγούστου 2002.

102 Κατά τη διάρκεια της διοικητικής διαδικασίας η προσφεύγουσα δεν υπέβαλε κανένα αίτημα προσβάσεως σε άλλα στοιχεία του φακέλου. Όσον αφορά το αίτημα προσβάσεως σε έγγραφα το οποίο υπέβαλε η προσφεύγουσα μετά από την έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως και την άσκηση της υπό κρίση προσφυγής, διαπιστώνεται ότι αυτό δεν έχει σημασία προκειμένου να εκτιμηθεί μια ενδεχόμενη προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας της προσφεύγουσας κατά τη διάρκεια της διοικητικής διαδικασίας και δεν μπορεί παρά να στερείται επιπτώσεων επί του κύρους της εν λόγω αποφάσεως. Εν πάση περιπτώσει, προκύπτει ότι η Επιτροπή ανέφερε στην προσφεύγουσα, με έγγραφο της 10ης Ιουλίου 2003, ότι η τελευταία μπορούσε να συμβουλευτεί τα επίμαχα έγγραφα σύμφωνα με το υποβληθέν δυνάμει του άρθρου 255 ΕΚ αίτημα. Όμως, η προσφεύγουσα δεν έδωσε συνέχεια στην πρόσκληση αυτή.

103 Κατά συνέπεια, ο πρώτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

B — Επί του δευτέρου λόγου, που στηρίζεται σε παράβαση του άρθρου 239 του ΚΤΔ

104 Ο ως άνω λόγος έχει τέσσερα σκέλη. Το πρώτο σκέλος αφορά τον εσφαλμένο χαρακτηρισμό του πιστοποιητικού κυκλοφορίας A.TR.1 D 437214. Με το δεύτερο και το τρίτο σκέλος εκτίθενται, αντιστοίχως, οι σοβαρές παραβάσεις των τουρκικών αρχών και εκείνες της Επιτροπής. Τέλος, το τέταρτο σκέλος αφορά την πρόδηλη ανυπαρξία αμελείας από μέρους της προσφεύγουσας και την εκτίμηση των εμπορικών κινδύνων.

1. Επί του πιστοποιητικού κυκλοφορίας A.TR.1 D 437214

α) Επιχειρήματα των διαδίκων

105 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε σφάλμα στο επίμαχο τμήμα της προσβαλλομένης αποφάσεως, περιλαμβάνοντας το πιστοποιητικό Α.

TR.1 D 437214 μεταξύ των πιστοποιητικών που θεωρήθηκαν μη γνήσια. Κατά την προσφεύγουσα, από τα στοιχεία του φακέλου προκύπτει ότι το πιστοποιητικό όφειλε να θεωρηθεί απλώς ανίσχυρο και, κατά συνέπεια, οι συναφείς εισαγωγικοί δασμοί έπρεπε να επιστραφούν. Από πολλά στοιχεία του φακέλου προκύπτει ότι οι τουρκικές αρχές δεν χαρακτήρισαν το πιστοποιητικό D 437214 μη γνήσιο. Η προσφεύγουσα επισήμανε το σφάλμα αυτό στην Επιτροπή με έγγραφο της 17ης Δεκεμβρίου 2002.

- 106 Πρώτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι μόνον το έγγραφο της τουρκικής τελωνειακής αρχής (Prime Minister, Undersecretariate for Customs) της 8ης Μαρτίου 1999, που απευθυνόταν στην ιταλική τελωνειακή αρχή, θα μπορούσε να συνηγορήσει υπέρ της ελλείψεως γνησιότητας του εν λόγω πιστοποιητικού. Εντούτοις, δεν διευκρινίζεται αν αυτό είναι παράτυπο ή μη γνήσιο, αλλά απλώς αναφέρεται ότι «δεν είχε χορηγηθεί και θεωρηθεί από το [τουρκικό] τελωνείο» (was not issued and endorsed by our customs office).
- 107 Δεύτερον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει εντούτοις ότι το έγγραφο αυτό ακυρώθηκε από τις τουρκικές αρχές, ιδίως όπως αναφέρεται στο έγγραφο της μόνιμης τουρκικής αντιπροσωπείας της 22ας Απριλίου 1999, το οποίο σαφώς αναφέρει ότι το επίμαχο πιστοποιητικό «δεν [ήταν] ακριβές και δεν [είχε] χορηγηθεί σύμφωνα με τους προβλεπόμενους κανόνες» ([was] not correct and [was] not issued according to the rules), δηλαδή ότι κακώς είχε χορηγηθεί.
- 108 Με το υπόμνημα απαντήσεως η προσφεύγουσα παρατηρεί ότι η έκφραση «not correct» σημαίνει σαφώς ότι το επίμαχο πιστοποιητικό ήταν παράτυπο. Λόγω της προσθήκης των λέξεων «not issued according to the rules», μόνο μία σχετική ερμηνεία είναι δυνατή, δηλαδή ότι η τουρκική τελωνειακή αρχή συνέταξε και χορήγησε το πιστοποιητικό αυτό κατά παράβαση των ισχυόντων στην Τουρκία κανόνων καταγωγής των εμπορευμάτων. Η άποψη αυτή επιρρωννύεται από τη φράση «θεωρήθηκε ότι τα έγγραφα αυτά είχαν χορηγηθεί στο πλαίσιο του καθεστώτος διαμετακομίσεως» (it has been understood that these documents had been issued for transit trade), που χρησιμοποιείται στο ίδιο έγγραφο. Επομένως, η τουρκική τελωνειακή αρχή παραδέχθηκε επίσης ότι χορήγησε πιστοποιητικά κυκλοφορίας εμπορευμάτων υπό καθεστώς διαμετακομίσεως, με άλλα λόγια για συμπυκνωμένο χυμό μήλου προελεύσεως Ιράν ο οποίος δεν είχε μεταποιηθεί στο πλαίσιο του καθεστώτος ενεργητικής τελειοποιήσεως στην Τουρκία.

- 109 Τρίτον, η προσφεύγουσα υπογραμμίζει ότι το έγγραφο της 22ας Απριλίου 1999 της μόνιμης τουρκικής αντιπροσωπείας μνημονεύει, μαζί με το πιστοποιητικό A.TR.1 D 437214, δύο άλλα πιστοποιητικά κυκλοφορίας εμπορευμάτων, δηλαδή εκείνα με τα στοιχεία C 982920 και C 982938. Η μόνιμη τουρκική αντιπροσωπεία θεώρησε ότι τα πιστοποιητικά αυτά «δεν [ήταν] ακριβή και δεν είχαν χορηγηθεί σύμφωνα με τους προβλεπόμενους κανόνες» ([were] not correct and were not issued according to the rules), χωρίς να διακρίνει μεταξύ αυτών. Όμως, η προσφεύγουσα είχε ζητήσει την επιστροφή των εισαγωγικών δασμών που συνδέονται με τα δύο αυτά πιστοποιητικά. Οι ιταλικές τελωνειακές αρχές τα θεώρησαν ανίσχυρα, αυτά δε περιελήφθησαν στο σύνολο των πιστοποιητικών σχετικά με τα οποία η προσβαλλόμενη απόφαση προβλέπει τη χορήγηση επιστροφής δασμών. Η προσφεύγουσα διατείνεται επομένως ότι δεν υπάρχει κανένας λόγος ώστε το πιστοποιητικό D 437214 να αποτελέσει από νομικής και πραγματικής απόψεως το αντικείμενο διαφορετικής εκτιμήσεως σε σχέση με την αφορώσα τα πιστοποιητικά C 982920 και C 982938. Σε αντίθεση με όσα διατείνεται η Επιτροπή, το έγγραφο της 22ας Απριλίου 1999 δεν επιφέρει καμία ρητή διόρθωση στο έγγραφο της 8ης Μαρτίου 1999, καθόσον δεν κάνει καμία σχετική ρητή μνεία, περιοριζόμενο σε αναφορά προηγούμενων ανακοινώσεων.
- 110 Τέταρτον, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι το ακριβές της απόψεως της επιβεβαιώνεται επίσης από ένα έγγραφο της 10ης Αυγούστου 1999 της μόνιμης τουρκικής αντιπροσωπείας. Στη σελίδα 3, στοιχείο X, του εν λόγω εγγράφου, επιβεβαιώνεται εκ νέου ότι τα πιστοποιητικά κυκλοφορίας εμπορευμάτων που μνημονεύει το έγγραφο της 22ας Απριλίου 1999, περιλαμβανομένου του πιστοποιητικού D 437214, είχαν χορηγηθεί υπό καθεστώς διαμετακομίσεως για χυμό μήλου που δεν ήταν καταγωγής Τουρκίας. Το έγγραφο αυτό δεν αναφέρει περαιτέρω ότι τα αναφερόμενα πιστοποιητικά ήταν μη γνήσια ή πλαστά. Το έγγραφο της UCLAF προς τη μόνιμη τουρκική αντιπροσωπεία της 9ης Δεκεμβρίου 1998 περιλαμβάνει την ίδια εκτίμηση, χαρακτηρίζοντας το πιστοποιητικό A.TR.1 D 437214 «ανακριβές» (not correct).
- 111 Τέλος, με το υπόμνημα απαντήσεως, η προσφεύγουσα αμφισβητεί την άποψη της Επιτροπής κατά την οποία το έγγραφο της ιταλικής τελωνειακής αρχής της 24ης Μαρτίου 2003 επιβεβαιώνει την έλλειψη γνησιότητας του επίμαχου πιστοποιητικού. Κατά την προσφεύγουσα, οι ιταλικές αρχές μνημονεύουν συναφώς μόνον το έγγραφο της τουρκικής τελωνειακής αρχής της 8ης Μαρτίου 1999, χωρίς ωστόσο να σχολιάζουν το επίσης επισυναπτόμενο έγγραφο της μόνιμης τουρκικής αντιπροσωπείας της 22ας Απριλίου 1999. Επιπλέον, ένα έγγραφο της 18ης Μαΐου 1999

του ιταλικού Υπουργείου Οικονομικών, που περιλαμβάνεται σε παράρτημα στον σχετικό φάκελο, αφορά πιθανότατα το έγγραφο της μόνιμης τουρκικής αντιπροσωπείας της 22ας Απριλίου 1999 και το πιστοποιητικό D 437214, αναφέροντας ότι επρόκειτο για ένα παράτυπο πιστοποιητικό. Οι ιταλικές τελωνειακές αρχές υπέβαλαν μάλιστα ένα νέο αίτημα στην τουρκική τελωνειακή αρχή προς παροχή διευκρινίσεων σχετικά με τον χαρακτηρισμό του πιστοποιητικού D 437214, χωρίς αυτή να έχει απαντήσει ως τώρα.

- 112 Η Επιτροπή υπογραμμίζει καταρχάς ότι, σύμφωνα με την εφαρμοστέα ρύθμιση εν προκειμένω στο πλαίσιο της Συμφωνίας Συνδέσεως, οι τουρκικές αρχές είναι αρμόδιες να διαπιστώνουν αν τα τουρκικά πιστοποιητικά καταγωγής είναι γνήσια ή όχι. Επ' αυτού, η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι το Πρωτοδικείο έκρινε, με την προαναφερθείσα απόφαση Bonn Fleisch Ex- und Import κατά Επιτροπής (σκέψη 77), ότι η Επιτροπή μπορούσε να δεχθεί τις δηλώσεις των ισπανικών αρχών σχετικά με την έλλειψη γνησιότητας αποσπασμάτων πιστοποιητικών εισαγωγής και ότι δεν επιβαλλόταν επ' αυτού καμία συμπληρωματική έρευνα. Κατά την Επιτροπή, αν η ίδια μπορεί να εμπιστευτεί τις δηλώσεις των αρχών κρατών μελών όσον αφορά τη γνησιότητα τέτοιων εγγράφων, το ίδιο ισχύει, κατά μείζονα λόγο, προκειμένου περί αρχών τρίτου κράτους, το οποίο δεν δεσμεύεται από τη Συνθήκη ΕΚ και δεν υπόκειται στις αρμοδιότητες της Επιτροπής στον τομέα αυτό.
- 113 Στη συνέχεια, η Επιτροπή αμφισβητεί τον τρόπο με τον οποίο η προσφεύγουσα αντιλαμβάνεται τα διάφορα έγγραφα που παραθέτει, υποστηρίζει δε ότι, καθόσον οι τουρκικές αρχές χαρακτήρισαν πλαστό το επίμαχο πιστοποιητικό, δεν μπορεί να λεχθεί ότι η ίδια υπέπεσε σε κάποιο σφάλμα.
- 114 Πράγματι, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι το έγγραφο της 8ης Μαρτίου 1999 της τουρκικής τελωνειακής αρχής πρέπει να θεωρηθεί ότι δηλώνει ότι το επίμαχο πιστοποιητικό θεωρήθηκε πλαστό διότι δεν είχε εκδοθεί από τις τουρκικές τελωνειακές αρχές. Όμως, κατά την Επιτροπή, οι τουρκικές αρχές δεν αναθεώρησαν την από 8 Μαρτίου 1999 διαπίστωσή τους ποτέ και με κανένα έγγραφο, διαπίστωση κατά την οποία το επίμαχο πιστοποιητικό κυκλοφορίας εμπορευμάτων δεν είχε εκδοθεί από τις υπηρεσίες τους.

- 115 Πρώτον, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι η μόνιμη τουρκική αντιπροσωπεία, με το από 22 Απριλίου 1999 έγγραφό της, δεν αναθεώρησε την προηγούμενη διαπίστωσή της ότι το πιστοποιητικό ήταν πλαστό, αλλά μόνον διαπίστωσε ότι δεν ήταν ακριβές και ότι δεν είχε χορηγηθεί σύμφωνα με την εφαρμοστέα ρύθμιση.
- 116 Δεύτερον, η πλαστογράφηση του εν λόγω πιστοποιητικού επιβεβαιώθηκε από την UCLAF, με έγγραφο της 6ης Μαΐου 1999, καθώς και από την κεντρική ιταλική διοίκηση των τελωνείων, με έγγραφο της 18ης Μαΐου 1999, δύο έγγραφα στα οποία παραπέμπει ένα έγγραφο των ιταλικών τελωνειακών αρχών της 24ης Ιανουαρίου 2003 απευθυνόμενο στην Επιτροπή. Η προσφεύγουσα είχε ενημερωθεί περί των διαπιστώσεων αυτών με έγγραφο της 18ης Μαρτίου 2003.
- 117 Τρίτον, οι ιταλικές τελωνειακές αρχές, με τα από 7 Ιουνίου 2002 και 10 Σεπτεμβρίου 2003 έγγραφά τους επίσης επιβεβαίωσαν στην Επιτροπή ότι η τουρκική τελωνειακή αρχή είχε συναγάγει ότι υπήρξε πλαστογράφηση του πιστοποιητικού.
- 118 Τέταρτον, η Επιτροπή προβάλλει τον ισχυρισμό ότι, με έγγραφο της 22ας Αυγούστου 2003 απευθυνόμενο στην ιταλική τελωνειακή αρχή, η τουρκική τελωνειακή αρχή επιβεβαίωσε εκ νέου την από 8 Μαρτίου 1999 διαπίστωσή της και ανέφερε ότι το εν λόγω πιστοποιητικό ήταν πλαστό, διευκρινίζοντας, επιπλέον, ότι ο αρμόδιος στον τομέα αυτό ελεγκτής της τουρκικής τελωνειακής αρχής είχε επανεξετάσει την υπόθεση αυτή και συνήγαγε ότι υπήρξε πλαστογράφηση του εν λόγω πιστοποιητικού.
- 119 Τέλος, η Επιτροπή τονίζει το γεγονός ότι ο ισχυρισμός της προσφεύγουσας κατά τον οποίο η τουρκική τελωνειακή αρχή είχε επίσης χορηγήσει πιστοποιητικά κυκλοφορίας εμπορευμάτων για εμπορία υπό καθεστώς διαμετακομίσεως είναι άνευ σημασίας. Κατά την Επιτροπή, η προσφεύγουσα αναφέρεται σε ανακριβή πιστοποιητικά κυκλοφορίας εμπορευμάτων, τα οποία δεν αποτελούν αντικείμενο της παρούσας διαδικασίας. Αφετέρου, τα ανακριβή πιστοποιητικά στα οποία

αναφέρεται η προσφεύγουσα δεν είχαν χορηγηθεί από τις τουρκικές αρχές για εμπορία υπό καθεστώς διαμετακομίσεως, αλλά, αντιθέτως, αφορούν εμπορεύματα προερχόμενα από εμπορία υπό καθεστώς διαμετακομίσεως.

β) Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- ¹²⁰ Κατά πάγια νομολογία ο καθορισμός της καταγωγής των εμπορευμάτων βασίζεται στην κατανομή των αρμοδιοτήτων μεταξύ των αρχών του κράτους εξαγωγής και των αρχών του κράτους εισαγωγής, υπό την έννοια ότι η καταγωγή καθορίζεται από τις αρχές του κράτους εξαγωγής, ενώ ο έλεγχος της λειτουργίας του συστήματος αυτού εξασφαλίζεται χάρη στη συνεργασία μεταξύ των ενδιαφερομένων διοικητικών υπηρεσιών. Το σύστημα αυτό δικαιολογείται από το γεγονός ότι οι αρχές του κράτους εξαγωγής βρίσκονται σε καλύτερη θέση για να ελέγξουν τα περιστατικά που καθορίζουν την καταγωγή (απόφαση του Δικαστηρίου της 14ης Μαΐου 1996, C-153/94 και C-204/94, Faroe Seafood κ.λπ., Συλλογή 1996, σ. I-2465, σκέψη 19).
- ¹²¹ Ο προβλεπόμενος μηχανισμός δεν μπορεί να λειτουργήσει παρά μόνον αν η τελωνειακή υπηρεσία του κράτους εισαγωγής αναγνωρίζει τις εκτιμήσεις στις οποίες προβαίνουν νομίμως οι αρχές του κράτους εξαγωγής (απόφαση Faroe Seafood κ.λπ., προαναφερθείσα, σκέψη 20). Η αναγνώριση των αποφάσεων αυτών από τις τελωνειακές υπηρεσίες των κρατών μελών είναι απαραίτητη προκειμένου να μπορεί η Κοινότητα να ζητήσει από τις αρχές των άλλων κρατών, που είναι συνδεδεμένα μαζί της στο πλαίσιο καθεστώτων ελευθέρων συναλλαγών, την αναγνώριση των αποφάσεων που λαμβάνουν οι τελωνειακές αρχές των κρατών μελών σχετικά με την καταγωγή των προϊόντων που εξάγονται από την Κοινότητα προς τα κράτη αυτά (απόφαση του Δικαστηρίου της 12ης Ιουλίου 1984, 218/83, Les Rapides Savoyards, Συλλογή 1984, σ. 3105, σκέψη 27).
- ¹²² Στην υπό κρίση υπόθεση, προκειμένου να προσδιοριστεί αν ορθώς η Επιτροπή συνήγαγε ότι υπήρξε πλαστογράφηση του πιστοποιητικού D 437214, είναι αναγκαίο να εξεταστεί η αλληλογραφία που ανταλλάχθηκε μεταξύ της ίδιας, των ιταλικών τελωνειακών αρχών και των αρμοδίων τουρκικών αρχών. Συναφώς, πρέπει

να σημειωθεί ότι η Επιτροπή βασίστηκε ουσιαστικά στο έγγραφο των τουρκικών αρχών της 8ης Μαρτίου 1999 που απευθυνόταν στην τελωνειακή υπηρεσία της Ραβέννας, σχετικά με το μέρος εκείνο της προσβαλλομένης αποφάσεως που αφορά τα πλαστά πιστοποιητικά.

123 Όμως, το έγγραφο αυτό περιλαμβάνει σε παράρτημα έναν κατάλογο των 32 πιστοποιητικών τα οποία οι τουρκικές αρχές θεώρησαν πλαστά, μεταξύ των οποίων το πιστοποιητικό D 437214. Συναφώς, διαπιστώνεται ότι η διατύπωση που χρησιμοποιούν οι τουρκικές αρχές στο ως άνω κείμενο, ήτοι ότι «τα πιστοποιητικά που απαριθμούνται σε παράρτημα δεν είναι ακριβή και δεν έχουν χορηγηθεί και θεωρηθεί από το τελωνείο μας» (the certificates that have been listed in annex are not correct and were not issued and endorsed by our customs office), αποτελεί σαφή ένδειξη περί της πλαστογραφήσεως των απαριθμούμενων πιστοποιητικών.

124 Εντούτοις, διαπιστώνεται ότι από τη σύγκριση μεταξύ του περιεχομένου του εγγράφου της 8ης Μαρτίου 1999 και εκείνου των συνακόλουθων ανακοινώσεων των τουρκικών αρχών ανακύπτουν ασάφειες όσον αφορά τον χαρακτηρισμό του πιστοποιητικού D 437214. Έτσι, το συνταχθέν στην αγγλική έγγραφο της μόνιμης τουρκικής αντιπροσωπείας προς την UCLAF της 22ας Απριλίου 1999 παραπέμπει σε έξι πιστοποιητικά, μεταξύ των οποίων το επίμαχο πιστοποιητικό, χαρακτηρίζοντάς τα ως «ανακριβή και μη χορηγηθέντα σύμφωνα με τους προβλεπόμενους κανόνες (καταγωγής)» (not correct and [...] not issued according to the rules). Κατά το ίδιο αυτό έγγραφο, τα ως άνω έξι πιστοποιητικά είχαν εκδοθεί προς εμπορία στο πλαίσιο καθεστώτος διαμετακομίσεως.

125 Επομένως, η διαφορά μεταξύ των διαπιστώσεων που περιλαμβάνονται στο έγγραφο της 8ης Μαρτίου 1999 και εκείνων της 22ας Απριλίου 1999 προκύπτει από την ερμηνεία της εκφράσεως «not correct [...] and not issued according to the rules». Έστω και αν η έκφραση «not correct», που χρησιμοποιείται στα έγγραφα της UCLAF της 9ης Δεκεμβρίου 1998, δεν δίδει απάντηση στο ζήτημα της ενδεχόμενης πλαστογραφίας, η έκφραση αυτή εντούτοις θα μπορούσε να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι σημαίνει ότι τα επίμαχα πιστοποιητικά δεν ήταν πλαστά.

- 126 Λαμβανομένων υπόψη των υφισταμένων ασαφειών, από τα στοιχεία που διέθετε η Επιτροπή πριν από την έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως δεν μπορούσε να συναχθεί με βεβαιότητα αν το πιστοποιητικό D 437214 ήταν πλαστό ή απλώς παράτυπο. Τα επιχειρήματα της Επιτροπής τα οποία στηρίζονται στο περιεχόμενο των εγγράφων των ιταλικών αρχών με ημερομηνία 24 Ιανουαρίου 2003 και 7 Ιουνίου 2002 ουδόλως αποδυναμώνουν το συμπέρασμα αυτό.
- 127 Καταρχάς, το έγγραφο της 24ης Ιανουαρίου 2003 αναφέρεται σε δύο έγγραφα, δηλαδή σε ένα έγγραφο της UCLAF της 6ης Μαΐου 1999 και σε ένα έγγραφο της κεντρικής διοικήσεως των τελωνείων της Ρώμης της 18ης Μαΐου 1999. Όμως, διαπιστώνεται ότι τα δύο τελευταία στηρίζονται σε διαπιστώσεις περιλαμβανόμενες στο έγγραφο των τουρκικών αρχών της 22ας Απριλίου 1999. Στη συνέχεια, όσον αφορά το έγγραφο της 7ης Ιουνίου 2002, προκύπτει ότι αυτό περιορίζεται στην απαρίθμηση των πιστοποιητικών που θεωρούνταν πλαστά, στηριζόμενο ιδίως στο έγγραφο των τουρκικών αρχών της 8ης Μαρτίου 1999, χωρίς να προσθέτει κάποιο νέο στοιχείο. Όμως, η προσφεύγουσα είχε επισημάνει στην Επιτροπή, με έγγραφο της 12ης Νοεμβρίου 2001, ότι από το έγγραφο της μόνιμης τουρκικής αντιπροσωπείας της 22ας Απριλίου 1999 προέκυπτε ότι το πιστοποιητικό D 437214 έπρεπε να θεωρηθεί ανακριβές και όχι πλαστό.
- 128 Από τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι, λαμβανομένων υπόψη των υφισταμένων διαφορών, η Επιτροπή δεν μπορούσε βασιμίως να συναγάγει ότι υπήρξε πλαστογράφηση του πιστοποιητικού D 437214 πριν από την έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως.
- 129 Εντούτοις, πρέπει να σημειωθεί ότι, κατόπιν αιτήματος που υπέβαλε η προσφεύγουσα με έγγραφο της 17ης Δεκεμβρίου 2002, δηλαδή ύστερα από την έκδοση της προσβαλλομένης πράξεως, η Επιτροπή ζήτησε εκ νέου πληροφορίες από τις ιταλικές αρχές σχετικά με τον χαρακτηρισμό του επίμαχου πιστοποιητικού. Οι αρχές αυτές έκριναν αναγκαίο να ζητήσουν συμπληρωματικές διευκρινίσεις από τις τουρκικές αρχές. Με έγγραφο της 22ας Αυγούστου 2003 οι τουρκικές αρχές όχι μόνον επιβεβαίωσαν τα συμπεράσματα που περιλαμβάνονταν στο έγγραφο της 8ης Μαρτίου 1999, αλλά εξέθεσαν επιπλέον ότι ο ελεγκτής των τελωνείων είχε συναγάγει ότι επρόκειτο για πλαστογραφία, διαλύοντας με τον τρόπο αυτό κάθε αμφιβολία σχετικά με το κύρος του πιστοποιητικού D 437214.

- 130 Επομένως, πρέπει να θεωρηθεί ότι μόνο μετά από την επιβεβαίωση που περιλαμβάνεται στην τελευταία αυτή ανακοίνωση τα στοιχεία του διοικητικού φακέλου παρείχαν στην Επιτροπή τη δυνατότητα να θεωρήσει με βεβαιότητα ότι το επίμαχο πιστοποιητικό ήταν πλαστό. Κατά συνέπεια, λαμβάνοντας υπόψη τα ανωτέρω στοιχεία, η Επιτροπή δεν μπορούσε βασίμως να αρνηθεί την επιστροφή των δασμών σχετικά με τα εμπορεύματα που καλύπτονταν από το πιστοποιητικό D 437214 κατά τον χρόνο της εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως, αλλά όφειλε να περιοριστεί, λαμβανομένων υπόψη των εν λόγω στοιχείων, στο να αναστείλει τη σχετική επιστροφή των δασμών.
- 131 Εντούτοις, η διαπίστωση αυτή δεν αρκεί, από μόνη της, για να ακυρωθεί η προσβαλλόμενη απόφαση.
- 132 Πράγματι, ο προσφεύγων δεν έχει έννομο συμφέρον για την ακύρωση αποφάσεως λόγω τυπικού ελαττώματος στην περίπτωση που η ακύρωση της αποφάσεως δεν θα μπορούσε να οδηγήσει παρά σε έκδοση νέας αποφάσεως, ουσιαστικά πανομοιότυπης προς την ακυρωθείσα [βλ. απόφαση του Πρωτοδικείου της 3ης Δεκεμβρίου 2003, T-16/02, Audi κατά ΓΕΕΑ (TDI), Συλλογή 2003, σ. II-5167, σκέψεις 97 και 98, και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία]. Όμως, εν προκειμένω, από τη σκέψη 129 ανωτέρω προκύπτει ότι το πιστοποιητικό D 437214 πρέπει να θεωρηθεί πλαστό.
- 133 Επομένως, πρέπει να θεωρηθεί ότι ο προσφεύγων διάδικος δεν έχει έννομο συμφέρον για μερική ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως, καθόσον αυτό θα οδηγούσε μόνο στην έκδοση νέας αποφάσεως πανομοιότυπης όσον αφορά την ουσία. Επομένως, το υπό κρίση σκέλος του δευτέρου λόγου πρέπει να απορριφθεί ως άνευ περιεχομένου.

2. Επί των παραβάσεων που προσάπτονται στις τουρκικές αρχές

134 Κατ' ουσίαν, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι οι τουρκικές αρχές παρέβησαν σε μεγάλο βαθμό τις υποχρεώσεις που υπέχουν δυνάμει της Συμφωνίας Συνδέσεως και των συμπληρωματικών της διατάξεων. Πράγματι, οι αρχές αυτές όχι μόνον συγκάλυψαν την αλήθεια θεωρώντας πλαστά τα 32 επίδικα πιστοποιητικά, αλλά ακόμη επέδειξαν συστηματικά αθέμιτη συμπεριφορά εκδίδοντας πιστοποιητικά κυκλοφορίας για εμπορεύματα που δεν ήταν καταγωγής Τουρκίας. Κατά την προσφεύγουσα, το προτιμησιακό καθεστώς που προβλέπει η Συμφωνία Συνδέσεως καταστρατηγήθηκε με σκοπό την εξαγωγή στην Ευρωπαϊκή Ένωση, με προτιμησιακούς δασμούς, σημαντικών ποσοτήτων εμπορευμάτων καταγωγής τρίτων χωρών, παρουσιάζοντάς τα ως τουρκικά προϊόντα χάρη στην έκδοση πιστοποιητικών κυκλοφορίας. Η πολιτική αυτή κατέστη έκδηλη λόγω του πολύ έντονου ρυθμού αυξήσεως των τουρκικών εισαγωγών και εξαγωγών μεταξύ 1993 και 1996. Εν προκειμένω, τα επίδικα πιστοποιητικά είναι έγγραφα γνήσια, τα οποία είχε καταχωρήσει και χορηγήσει το τελωνείο της Μερσίνας (Τουρκία).

135 Η Επιτροπή απορρίπτει ουσιαστικά τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας και υποστηρίζει ότι το σύνολο της προσφυγής στηρίζεται στον ισχυρισμό ότι τα 32 επίδικα πιστοποιητικά δεν είναι πλαστά, αλλά, αντιθέτως, είχαν χορηγηθεί από τις τουρκικές τελωνειακές αρχές της Μερσίνας, οι οποίες είχαν εκφραστεί ψευδώς σχετικά με αυτά. Εντούτοις, κατά την Επιτροπή, η προσφεύγουσα δεν είναι σε θέση να προσκομίσει την παραμικρή απόδειξη προς στήριξη της απόψεως αυτής, που διαψεύδεται εξάλλου από τις σαφείς και συγκεκριμένες δηλώσεις των τουρκικών αρχών.

α) Επί των αποτυπωμάτων των σφραγίδων και των δειγμάτων υπογραφών

Επιχειρήματα των διαδίκων

136 Πρώτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι τα αποτυπώματα των σφραγίδων και οι υπογραφές που έφεραν τα επίδικα πιστοποιητικά αποδεικνύουν ότι πιθανότατα είχαν χορηγηθεί και επικυρωθεί από τις τουρκικές αρχές.

- 137 Κατά την προσφεύγουσα, η κεντρική διοίκηση των τουρκικών τελωνείων επιβεβαίωσε ότι είχε αποστείλει στην Επιτροπή τα δείγματα αποτυπωμάτων των σφραγίδων, τα οποία διαβιβάστηκαν σε όλες τις εθνικές τελωνειακές αρχές της Κοινότητας πριν από το 1995. Προς στήριξη του ισχυρισμού αυτού η προσφεύγουσα διατείνεται ότι το ιταλικό Υπουργείο Οικονομικών της επέτρεψε να λάβει φωτοτυπίες πέντε εγγράφων, τα οποία είχε στη διάθεσή της επίσης η Επιτροπή, που βεβαίωναν το γεγονός ότι οι τουρκικές αρχές είχαν διαβιβάσει στις ιταλικές αρχές και στην Επιτροπή τα ως άνω αντίγραφα των αποτυπωμάτων.
- 138 Όμως, οι ιταλικές τελωνειακές αρχές, που είχαν επομένως στη διάθεσή τους αντίγραφα των πρωτότυπων σφραγίδων, προέβησαν σε σύγκριση με τις σφραγίδες και τις υπογραφές που έφεραν τα επίδικα πιστοποιητικά και, παρά τούτα, τα δέχθηκαν. Επιπλέον, τα αντίγραφα των επίδικων πιστοποιητικών, που θεωρήθηκαν μη γνήσια ή πλαστά, δεν διαφέρουν από άλλα πιστοποιητικά που χαρακτηρίστηκαν νομότυπα. Εξάλλου, οι σφραγίδες που χρησιμοποιήθηκαν στα πιστοποιητικά, ή τουλάχιστον στα αντίγραφα, είναι εν μέρει κακέκτυπες και δυσανάγνωστες. Όμως, οι τελωνειακοί της Μερσίνας επιβεβαίωσαν στην προσφεύγουσα ότι οι σφραγίδες που χρησιμοποιούσαν ήταν δυσανάγνωστες.
- 139 Δεύτερον, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η υποχρέωση των τουρκικών αρχών να ανακοινώνουν στην Επιτροπή τα δείγματα των αποτυπωμάτων των σφραγίδων και των υπογραφών που χρησιμοποιούν τα τελωνεία τους για τη θεώρηση των πιστοποιητικών μεταφοράς εμπορευμάτων απορρέει τόσο από το προτιμησιακό καθεστώς με τη Δημοκρατία της Τουρκίας όσο και από το άρθρο 93 του κανονισμού εφαρμογής του ΚΤΔ. Σε αντίθεση με όσα εκτιμά η Επιτροπή, το άρθρο 4 της αποφάσεως 1/96 παραπέμπει στο άρθρο 93 του κανονισμού εφαρμογής του ΚΤΔ και το προσαρμόζει, καθόσον η χρησιμοποιούμενη σ' αυτό έκφραση «τύπου Α» έπρεπε να αντικατασταθεί από τον τον όρο «Α.ΤΡ.1». Επομένως, δεν είναι αναγκαία η ρητή πρόβλεψη της υποχρέωσης ανακοινώσεως των δειγμάτων στις αποφάσεις του Συμβουλίου Συνδέσεως. Κακώς η Επιτροπή διατείνεται ότι, όσον αφορά τους κανόνες καταγωγής, η παραπομπή στη Συμφωνία Συνδέσεως και στις εφαρμοστέες διατάξεις του Συμβουλίου Συνδέσεως στην οποία προβαίνουν τα άρθρα 27, στοιχείο α', και 20, παράγραφος 3, στοιχείο δ', του ΚΤΔ αποκλείει την υποχρέωση διαβιβάσεως των ως άνω δειγμάτων.

- 140 Επιπλέον, η υποχρέωση ανακοινώσεως δειγμάτων ισχύει όχι μόνον για τα χορηγούμενα κατά την απλοποιημένη διαδικασία πιστοποιητικά την οποία προβλέπει το άρθρο 12, παράγραφος 5, της αποφάσεως 1/96, αλλά επιβάλλεται γενικά και αποτελεί τη βάση του ελέγχου της γνησιότητας και του νομοτύπου των εν λόγω πιστοποιητικών. Η υποχρέωση αυτή απορρέει επίσης από το άρθρο 26 της αποφάσεως 1/95, καθόσον αφορά την προοδευτική βελτίωση του προτιμησιακού καθεστώτος για τις εμπορικές συναλλαγές γεωργικών προϊόντων.
- 141 Όσον αφορά το επιχείρημα της Επιτροπής κατά το οποίο η Δημοκρατία της Τουρκίας δεν είναι μέλος της Κοινότητας και, επομένως, έχει κυριαρχικό δικαίωμα επιβολής ή μη επιβολής μιας τέτοιας υποχρέωσης ανακοινώσεως, η προσφεύγουσα διατείνεται ότι υπάρχουν και άλλα κυρίαρχα κράτη με τα οποία έχει συμφωνηθεί η ανακοίνωση σφραγίδων και υπογραφών στο πλαίσιο της συνεργασίας μεταξύ διοικητικών αρχών. Για παράδειγμα, η προσφεύγουσα παραθέτει την ευρωμεσογειακή συμφωνία που συνήφθη με το κράτος του Ισραήλ στις 21 Ιουνίου 2000 (ΕΕ L 147, σ. 1).
- 142 Τέλος, η προσφεύγουσα υπογραμμίζει ότι, αν υφίσταται η υποχρέωση, στο πλαίσιο των εκδιδόμενων κατ' εφαρμογήν της Γενικής Συμφωνίας Δασμών και Εμπορίου (GATT) του 1994 πιστοποιητικών, περί ανακοινώσεως στην Επιτροπή των σφραγίδων και των υπογραφών της εθνικής τελωνειακής αρχής ακόμα και εντός της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, με την τελωνειακή της ένωση και την ενιαία γεωργική αγορά, η υποχρέωση αυτή θα έπρεπε να ισχύει, κατά μείζονα λόγο, βάσει των προαναφερθεισών διατάξεων, και στις σχέσεις μεταξύ Κοινότητας και Δημοκρατίας της Τουρκίας.
- 143 Η Επιτροπή διατείνεται, καταρχάς, ότι οι τουρκικές αρχές δεν ήταν υποχρεωμένες να της γνωστοποιήσουν δείγματα των σφραγίδων και των υπογραφών που χρησιμοποιούν τα τελωνεία τους. Κατά την Επιτροπή, το άρθρο 93 του κανονισμού εφαρμογής του ΚΤΔ δεν εφαρμόζεται εν προκειμένω, καθόσον, αφενός, αφορά μόνον τα έντυπα APR και τα πιστοποιητικά καταγωγής «τύπου Α», που συνδέονται μόνο με την εισαγωγή εμπορευμάτων καταγωγής αναπτυσσομένων χωρών, και, αφετέρου, το άρθρο 20 του ΚΤΔ δεν προβλέπει την ανάλογη εφαρμογή του, στο πλαίσιο της Συμφωνίας Συνδέσεως.

- 144 Στη συνέχεια, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι μια τέτοια υποχρέωση ανακοινώσεως δεν επιβάλλεται ούτε από το άρθρο 28, παράγραφος 4, του κανονισμού (ΕΟΚ) 3719/88, της 16ης Νοεμβρίου 1988, περί κοινών τρόπων εφαρμογής του καθεστώτος πιστοποιητικών εισαγωγής, εξαγωγής και προκαθορισμού για τα γεωργικά προϊόντα (ΕΕ L 331, σ. 1), όπως ερμηνεύθηκε με την προαναφερθείσα απόφαση *Bonn Fleisch Ex- und Import κατά Επιτροπής*, διότι το άρθρο 1 του εν λόγω κανονισμού περιορίζει το πεδίο εφαρμογής του. Η ως άνω διάταξη δεν μνημονεύει την τελωνειακή ένωση ή/και τη Συμφωνία Συνδέσεως, ενώ οι αποφάσεις του Συμβουλίου Συνδέσεως ή/και οι κανονισμοί της Κοινότητας με τους οποίους παρέχεται σχετική έγκριση δεν ορίζουν ότι ο κανονισμός 3719/88 ισχύει κατ' αναλογία στο πλαίσιο αυτό.
- 145 Εξάλλου, η Επιτροπή εκτιμά ότι από την αναλογία με την ευρωμεσογειακή συμφωνία μεταξύ Ευρωπαϊκής Ενώσεως και του κράτους του Ισραήλ δεν μπορεί να συναχθεί η δυνατότητα εφαρμογής του άρθρου 93 του κανονισμού εφαρμογής του ΚΤΔ. Πράγματι, τούτο προσκρούει στο ρητό περιεχόμενο της Συμφωνίας Συνδέσεως και των αποφάσεων του Συμβουλίου Συνδέσεως.
- 146 Επιπλέον, η Επιτροπή εκτιμά ότι η προσφεύγουσα παραβλέπει το γεγονός ότι, δυνάμει του καθεστώτος που προβλέπει η Συμφωνία Συνδέσεως, ο έλεγχος και η ενδεχόμενη διαπίστωση του μη γνησίου των πιστοποιητικών κυκλοφορίας εμπορευμάτων Α.Τ.Ρ.1 εναπόκεινται στις αρμόδιες τουρκικές αρχές και όχι στα θεσμικά όργανα της Κοινότητας. Όμως, κατά την Επιτροπή, οι τουρκικές αρχές σαφώς δήλωσαν επανειλημμένα, ιδίως με το έγγραφο της 8ης Μαρτίου 1999 που παρατίθεται ανωτέρω, ότι τα 32 επίδικα πιστοποιητικά δεν ήταν γνήσια, καθόσον ήταν πλαστογραφημένα. Επομένως, οι υποθέσεις της προσφεύγουσας σχετικά με τη γνησιότητα των επίδικων πιστοποιητικών είναι άνευ σημασίας.
- 147 Τέλος, όσον αφορά τους ισχυρισμούς της προσφεύγουσας ότι τα αποτυπώματα των σφραγίδων είναι δυσανάγνωστα ή ότι αυτές είναι πεπαλαιωμένες, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι, καθόσον η προσφεύγουσα αναφέρεται σε αντίγραφα, τούτο δεν σημαίνει οπωσδήποτε ότι οι σφραγίδες που χρησιμοποιήσαν οι τουρκικές αρχές στο πρωτότυπο ήταν πεπαλαιωμένες ή δυσανάγνωστες. Αφετέρου, η παλαιότητα των σφραγίδων και το δυσανάγνωστο των αποτυπωμάτων ουδόλως σημαίνει ότι παρ' όλα αυτά τα επίμαχα πιστοποιητικά είχαν εκδοθεί από τις τουρκικές αρχές.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

— Προκαταρκτικές παρατηρήσεις

¹⁴⁸ Ως προκαταρκτική παρατήρηση πρέπει να σημειωθεί ότι από πάγια νομολογία προκύπτει ότι, για να εκτιμηθεί αν υφίστανται παραβάσεις εκ μέρους των αρχών τρίτων χωρών ή/και της Επιτροπής, οι οποίες είναι ικανές να στοιχειοθετήσουν ειδικές καταστάσεις κατά την έννοια του άρθρου 239 του ΚΤΔ, επιβάλλεται, σε κάθε κρινόμενη περίπτωση, η εξέταση της πραγματικής φύσεως των υποχρεώσεων που υπέχουν οι εν λόγω αρχές και η Επιτροπή, αντιστοίχως, από την ισχύουσα ρύθμιση (απόφαση Hyper κατά Επιτροπής, προαναφερθείσα, σκέψη 117).

¹⁴⁹ Επ' αυτού, έχει σημασία να σημειωθεί ότι η επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας στηρίζεται ουσιαστικά στην άποψη ότι οι τουρκικές αρχές πράγματι χορήγησαν και θεώρησαν τα επίδικα πιστοποιητικά. Οι διάφορες παραβάσεις που προσάπτει η προσφεύγουσα στις τουρκικές αρχές αποτελούν κατ' αυτήν ενδείξεις περί του βασιμίου της απόψεώς της. Έτσι, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η ύπαρξη ειδικής καταστάσεως στην περίπτωση της προκύπτει από το σύνολο των περιστάσεων της υπό κρίση υποθέσεως, ιδίως εκείνων σχετικά με τις δυσλειτουργίες που προσάπτει στις τουρκικές αρχές.

— Επί της ουσίας

¹⁵⁰ Όσον αφορά τις παραβάσεις σχετικά με τις σφραγίδες και τις υπογραφές που προσάπτονται στις τουρκικές αρχές, έχει σημασία να σημειωθεί ότι τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας που στηρίζονται στον ισχυρισμό ότι στα επίδικα πιστοποιητικά είχαν τεθεί οι πρωτότυπες σφραγίδες και υπογραφές είναι άνευ σημασίας. Πράγματι, μόνον οι δημόσιες αρχές είναι αρμόδιες προς διαπίστωση του αν έγγραφα που αυτές εξέδωσαν είναι πρωτότυπα ή πλαστογραφημένα, όπως υπενθυμίζεται με τις σκέψεις 120 και 121 ανωτέρω. Όμως, εν προκειμένω, οι τουρκικές αρχές συνήγαγαν ότι τα επίδικα πιστοποιητικά ήταν πλαστά. Επομένως,

ακόμα και αν γίνει δεκτό ότι τα πρωτότυπα των σφραγίδων που χρησιμοποιούσαν οι τελωνειακές αρχές της Μερσίνας ήταν δυσανάγνωστα, το γεγονός ότι οι σφραγίδες τις οποίες φέρουν τα επίδικα πιστοποιητικά είναι επίσης δυσανάγνωστες είναι άνευ σημασίας. Το ίδιο συμπέρασμα επιβάλλεται όσον αφορά τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας τα οποία αναφέρονται στην ομοιότητα μεταξύ των αντιγράφων των επίδικων πιστοποιητικών που κατείχε και γνησίων πιστοποιητικών.

- 151 Τέλος, πρέπει επίσης να απορριφθεί το επιχειρήμα της προσφεύγουσας κατά το οποίο εκ του γεγονότος ότι οι ιταλικές τελωνειακές αρχές συνέκριναν τα δείγματα αποτυπωμάτων που διέθεταν με τα επίδικα πιστοποιητικά πριν τα δεχθούν μπορεί να συναχθεί η γνησιότητά τους. Πράγματι, κατά πάγια νομολογία ο πολίτης δεν μπορεί να θεμελιώσει δικαιολογημένη εμπιστοσύνη ως προς το κύρος κάποιων πιστοποιητικών στο γεγονός ότι τα πιστοποιητικά αυτά έγιναν αρχικά δεκτά από τις τελωνειακές αρχές κράτους μέλους, δεδομένου ότι ο ρόλος των αρχών αυτών, στο πλαίσιο της αρχικής αποδοχής των διασαφήσεων, ουδόλως αποτελεί εμπόδιο για τη διενέργεια μεταγενέστερων ελέγχων (βλ. απόφαση Faroe Seafood κ.λπ., προαναφερθείσα, σκέψη 93, και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 152 Επομένως, τα σχετικά επιχειρήματα της προσφεύγουσας δεν της παρέχουν τη δυνατότητα να αποδείξει την ύπαρξη δικαιολογιών που να μπορούν να συνιστούν ειδική κατάσταση, οπότε πρέπει να απορριφθούν.

β) Επί της καταχώρησης των πιστοποιητικών εκ μέρους των τουρκικών αρχών

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 153 Η προσφεύγουσα διατείνεται ότι η γνησιότητα των επίδικων πιστοποιητικών επιβεβαιώνεται από το γεγονός ότι αυτά καταχωρήθηκαν επισήμως. Συναφώς, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το αρμόδιο τελωνείο της Μερσίνας διαθέτει

μητρώο περιλαμβάνον τους αριθμούς καταχώρησης των 32 επίδικων πιστοποιητικών. Προς στήριξη του ισχυρισμού αυτού η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι οι εκπρόσωποί της είδαν τα μητρώα αυτά στο τελωνείο της Μερσίνας και ζήτησαν από έναν Τούρκο υπάλληλο του τελωνείου να τους δώσει αντίγραφα. Ο ως άνω υπάλληλος, μολονότι αρχικά επρόκειτο να ικανοποιήσει το αίτημα αυτό, αργότερα αρνήθηκε αφού δέχθηκε απειλές.

154 Όσον αφορά την υποχρέωση των τουρκικών αρχών να αναγράφουν τους αριθμούς των πιστοποιητικών Α.ΤΡ.1 στα τελωνειακά μητρώα, η προσφεύγουσα απορρίπτει το επιχείρημα της Επιτροπής κατά το οποίο κάτι τέτοιο δεν επιβαλλόταν από καμία απόφαση του Συμβουλίου Συνδέσεως. Κατά την προσφεύγουσα, η καταχώρηση αυτή αποτελεί εσωτερικό ζήτημα της τουρκικής εννόμου τάξεως. Η εν λόγω καταχώρηση είναι τόσο αυτονόητη ώστε δεν απαιτεί καμία σχετική απόφαση του Συμβουλίου Συνδέσεως.

155 Εντούτοις, η ορθή αμοιβαία συνδρομή επιβάλλει όχι μόνον την καταχώρηση των πιστοποιητικών Α.ΤΡ.1, αλλά και την αρχειοθέτησή τους στην Τουρκία. Επ' αυτού, η προσφεύγουσα επικαλείται το άρθρο 7, παράγραφος 2, του παραρτήματος 7 της αποφάσεως 1/95, κατά το οποίο οι αιτήσεις συνδρομής ικανοποιούνται σύμφωνα με τη νομοθεσία του συμβαλλόμενου μέρους στο οποίο υποβάλλεται η αίτηση. Η διάταξη αυτή υποχρεώνει επίσης τις τουρκικές τελωνειακές αρχές να καταχωρούν τα πιστοποιητικά που χορηγούν, σημειώνοντας τουλάχιστον τα στοιχεία τα οποία πρέπει να περιλαμβάνονται στη θέση 12 των πιστοποιητικών Α.ΤΡ.1. Η καταχώρηση των πιστοποιητικών, χωρίς την οποία είναι απολύτως αδύνατη η παροχή πληροφοριών περί της γνησιότητας και του νομοτύπου τους, αποτελεί την καθοριστικής σημασίας βάση μιας συνεργασίας μεταξύ των τουρκικών και των κοινοτικών αρχών όσον αφορά τα προτιμησιακά καθεστώτα.

156 Επιπλέον, κατά την προσφεύγουσα, το άρθρο 8, παράγραφος 1, της αποφάσεως 1/96 ορίζει ότι οι τελωνειακές αρχές του κράτους εξαγωγής θεωρούν το πιστοποιητικό κυκλοφορίας εμπορευμάτων Α.ΤΡ.1. Το παράρτημα ΙΙ, σημείο ΙΙ, παράγραφος 12, της αποφάσεως 1/96 ορίζει ότι η θέση 12 συμπληρώνεται από την αρμόδια αρχή. Εν προκειμένω, η θέση 12 σε καθένα από τα 32 επίμαχα πιστοποιητικά Α.ΤΡ.1 περιλαμβάνει όχι μόνο σφραγίδα και υπογραφή, αλλά και ειδικό αριθμό καταχώρησης με συγκεκριμένη ημερομηνία, που πρέπει να σημειώνεται και σε μητρώο της αρμόδιας τελωνειακής αρχής.

- 157 Τέλος, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι από την εξέταση των 32 επίδικων πιστοποιητικών προκύπτει ότι αυτά αντιστοιχούν στα ισχύοντα νόμιμα υποδείγματα (άρθρο 10, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, και παράρτημα 1 της αποφάσεως 1/96). Εν προκειμένω, στο κάτω αριστερά περιθώριό τους αναφέρουν το όνομα εγκεκριμένου τυπογραφείου και περιλαμβάνουν το όνομα, τη διεύθυνση και το διακριτικό σήμα του, καθώς και αριθμό σειράς που τα εξατομικεύει. Όσον αφορά το επιχείρημα της Επιτροπής κατά το οποίο πλαστογράφοι μπόρεσαν να ακολουθήσουν κατά μεγάλη προσέγγιση τους αριθμούς των αυθεντικών πιστοποιητικών, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι πρόκειται για απλή υπόθεση.
- 158 Η Επιτροπή παρατηρεί, εκ προοιμίου, ότι ούτε η Συμφωνία Συνδέσεως ούτε οι αποφάσεις του Συμβουλίου Συνδέσεως προέβλεπαν την τήρηση μητρώων στα οποία θα καταγράφονταν τα τελωνειακά πιστοποιητικά.
- 159 Επιπλέον, ακόμα και αν γίνει δεκτό ότι υφίστανται τέτοια μητρώα, μπορεί να υποτεθεί ότι οι τουρκικές τελωνειακές αρχές χορήγησαν στην προσφεύγουσα 32 πιστοποιητικά A.TR.1 για άλλες παρτίδες εμπορευμάτων και όχι για τα επίμαχα εμπορεύματα. Επομένως, είναι δυνατό πλαστογράφοι να αντέγραψαν 32 αυθεντικά πιστοποιητικά που δεν αφορούσαν τις επίδικες παραδόσεις στην προσφεύγουσα προκειμένου να τα χρησιμοποιήσουν, στη συνέχεια, γι' αυτές.
- 160 Τέλος, η Επιτροπή διατείνεται ότι ο ισχυρισμός της προσφεύγουσας κατά τον οποίο τα πλαστά πιστοποιητικά αντιστοιχούν στα νόμιμα υποδείγματα είναι άνευ σημασίας, διότι αυτά είναι πασίγνωστα. Όσον αφορά τον ισχυρισμό ότι τα επίδικα πιστοποιητικά φέρουν επίσης το όνομα, τη διεύθυνση, τα χαρακτηριστικά και τον αριθμό σειράς του εγκεκριμένου τυπογραφείου στην Τουρκία, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι μόνο μερικά από τα 32 επίδικα πιστοποιητικά περιλαμβάνουν τέτοια μνεία και ότι είναι δυσχερές να προσδιοριστεί σαφώς αν οι σχετικές έντυπες αναφορές προσδιορίζουν πράγματι τα τυπογραφεία ή αν πρόκειται απλώς για επίπλαστα στοιχεία. Συναφώς, η Επιτροπή παρατηρεί ότι, ακόμα και αν υποτεθεί ότι επρόκειτο για μνεία εγκεκριμένων τυπογραφείων, εντούτοις μπορεί επίσης να υποτεθεί ότι κυκλοφορούσε ένας αρκετά μεγάλος αριθμός γνήσιων πιστοποιητικών προερχομένων από εγκεκριμένα τυπογραφεία, πράγμα το οποίο μπορούσε να παράσχει τη δυνατότητα σε πλαστογράφους να προμηθευτούν κάποιο σχετικό έντυπο ή αντίγραφο προκειμένου να κατασκευάσουν πλαστά.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 161 Όσον αφορά την καταχώρηση των πιστοποιητικών από τις τουρκικές αρχές, πρέπει να σημειωθεί ότι ούτε η Συμφωνία Συνδέσεως ούτε οι διατάξεις εφαρμογής της προβλέπουν ρητά την τήρηση σχετικών μητρώων. Εντούτοις, το παράρτημα II, σημείο II, παράγραφος 12, της αποφάσεως 1/96 προβλέπει την αναγραφή του αριθμού του εγγράφου στη θέση 12 των πιστοποιητικών A.TR.1. Επιπλέον, το άρθρο 13 της ίδιας αποφάσεως προβλέπει ότι σε περίπτωση κατατμήσεως των πιστοποιητικών, στη θέση 12 του αποσπάσματος αναγράφεται, ειδικότερα, ο αριθμός καταχωρήσεως του αρχικού πιστοποιητικού. Επομένως, είναι δυνατό τα πιστοποιητικά A.TR.1 να καταχωρούνται από τις αρχές που τα εκδίδουν, μολονότι η προσφεύγουσα δεν προσκομίζει κανένα αποδεικτικό στοιχείο ικανό να αποδείξει την ύπαρξη των μητρώων αυτών.
- 162 Εντούτοις, διαπιστώνεται ότι, έστω και αν γίνει δεκτό ότι οι αριθμοί που περιλαμβάνονται στη θέση 12 των επίδικων πιστοποιητικών σημειώνονται σε μητρώα των τουρκικών τελωνείων, τούτο δεν σημαίνει ότι πρόκειται για γνήσια πιστοποιητικά. Πράγματι, όπως ορθά παρατηρεί η Επιτροπή, οι πλαστογράφοι έχουν κάθε συμφέρον να χρησιμοποιούν για τα πλαστά πιστοποιητικά αριθμούς καταχωρήσεως αντιστοιχούντες σε νομότυπο πιστοποιητικό.
- 163 Όμως, η προσφεύγουσα δεν προσκομίζει κανένα στοιχείο που να αποδεικνύει ότι οι αριθμοί που περιλαμβάνονται στα μητρώα αυτά αντιστοιχούν στα επίδικα πιστοποιητικά. Περιορίζεται στην προβολή του ισχυρισμού ότι εκπρόσωποί της διαπίστωσαν ότι τέτοια μητρώα υπήρχαν και προτίθεται να ζητήσει τη μαρτυρία τους.
- 164 Επομένως, τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας είναι άνευ σημασίας, οπότε πρέπει να απορριφθούν.

γ) Επί της συνδρομής των τουρκικών τελωνειακών αρχών

Επιχειρήματα των διαδίκων

165 Η προσφεύγουσα διατείνεται ότι ήταν αδύνατη η χορήγηση πιστοποιητικού A.TR.1 για τα επίμαχα εμπορεύματα χωρίς τη συνδρομή των τουρκικών τελωνειακών αρχών. Πράγματι, η εφαρμοστέα νομοθεσία απέτρεπε σε μεγάλο βαθμό τον κίνδυνο καταχρηστικής χρησιμοποίησης των πιστοποιητικών A.TR.1, τα οποία όχι μόνον θεωρούνται από τις τελωνειακές αρχές του κράτους εξαγωγής, με παράλληλη καταχώρησή τους, αλλά αποτελούν επίσης αντικείμενο ελέγχου σε σχέση με τα εμπορεύματα τα οποία αφορούν, προκειμένου να εξασφαλίζεται ότι τα εμπορεύματα αυτά πράγματι εξαγονται. Τα πιστοποιητικά A.TR.1 παραμένουν στην κατοχή του εξαγωγέα μόλις πραγματοποιηθεί η εξαγωγή, ενώ μόνον όλως εξαιρετικώς ένα πιστοποιητικό μπορεί να θεωρηθεί μετά την εξαγωγή (βλ. άρθρο 8, παράγραφος 1, της αποφάσεως 1/96, καθώς και το άρθρο 4, παράγραφος 1, της αποφάσεως 5/72). Οι διατάξεις αυτές εξασφαλίζουν ότι, όταν το πιστοποιητικό A.TR.1 παραδίδεται στον εξαγωγέα, η αρμόδια τελωνειακή αρχή έχει ακόμη την ευκαιρία να εξακριβώσει αν αυτό αντιστοιχεί στην καταγωγή των εμπορευμάτων.

166 Η Επιτροπή αντιτείνει ότι τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας σχετικά με τη συνδρομή των τουρκικών αρχών στη χορήγηση των επίδικων πιστοποιητικών είναι άνευ σημασίας. Η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι είναι αναμφισβήτητο ότι η ισχύουσα ρύθμιση πρέπει να αποκλείει την υποβολή πιστοποιητικών A.TR.1 για προϊόντα που δεν είναι καταγωγής Τουρκίας. Εν προκειμένω, η υποβολή πιστοποιητικών A.TR.1 για τις επίμαχες εξαγωγές δεν σημαίνει ότι υπήρξε συμπαιγνία με τις τουρκικές τελωνειακές αρχές.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

167 Όσον αφορά το επιχείρημα σχετικά με τη συνδρομή των τουρκικών αρχών, αρκεί να υπομνησθεί ότι τα επίδικα πιστοποιητικά αποδείχθηκαν πλαστά. Όμως, μόνον από

την υποβολή πλαστών εγγράφων δεν μπορεί να συναχθεί κάποια συμπαγινία μεταξύ εξαγωγέων και τελωνειακών αρχών που τα εκδίδουν.

- 168 Επομένως, το επιχείρημα αυτό είναι παντελώς αβάσιμο και πρέπει, κατά συνέπεια, να απορριφθεί.

δ) Επί της παραβάσεως των κανόνων στον τομέα της συνδρομής μεταξύ διοικητικών αρχών

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 169 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει καταρχάς ότι οι τουρκικές τελωνειακές αρχές υπέχουν υποχρέωση συνδρομής μεταξύ διοικητικών αρχών δυνάμει των διατάξεων εφαρμογής της Συμφωνίας Συνδέσεως. Η προσφεύγουσα επικαλείται, επ' αυτού, το άρθρο 15 της αποφάσεως 1/96 και το άρθρο 26 και το παράρτημα 7 της αποφάσεως 1/95. Όσον αφορά το επιχείρημα της Επιτροπής κατά το οποίο οι αποφάσεις 1/95 και 1/96 ισχύουν μόνον από 31ης Δεκεμβρίου 1995, η προσφεύγουσα διατείνεται, αφενός, ότι το σύστημα συνδρομής μεταξύ διοικητικών αρχών εφαρμοζόταν ήδη δυνάμει των προγενέστερων αποφάσεων και, αφετέρου, ότι οι αποφάσεις 1/95 και 1/96 προβλέπουν, συναφώς, ουσιαστικό δικαίωμα ισχύον επίσης για καταστάσεις του παρελθόντος.

- 170 Όμως, εν προκειμένω, οι τουρκικές τελωνειακές αρχές παρέβησαν την υποχρέωση που είχαν να παράσχουν ταχεία και αποτελεσματική συνδρομή στην έρευνα σχετικά με τα πιστοποιητικά κυκλοφορίας και, ειδικότερα, την υποχρέωση να παράσχουν ταχέως ακριβείς πληροφορίες όσον αφορά τη γνησιότητα των επίδικων πιστοποιητικών. Λόγω των παραβάσεων αυτών δικαιολογείται να θεωρηθεί ότι πιθανότατα οι αρχές είχαν κάποια συμμετοχή στην έκδοση των πιστοποιητικών.

- 171 Στη συνέχεια, η προσφεύγουσα εκθέτει τις αρχές που φαίνεται ότι ακολούθησαν οι τουρκικές αρχές προκειμένου να χαρακτηρίσουν κάποιο πιστοποιητικό Α.ΤΡ.1 παράτυπο ή πλαστό. Έτσι, τα πιστοποιητικά σχετικά με συμπυκνωμένους χυμούς φρούτων καταγωγής τρίτων χωρών, που μεταποιήθηκαν στην Τουρκία στο πλαίσιο του καθεστώτος τελειοποίησης και στη συνέχεια εξήχθησαν, κρίθηκαν παράτυπα, διότι κακώς είχαν θεωρηθεί. Αντιθέτως, τα πιστοποιητικά Α.ΤΡ.1 που είχαν χορηγηθεί για συμπυκνωμένους χυμούς φρούτων οι οποίοι υπάγονταν στην Τουρκία σε καθεστώς εμπορίας διαμετακομίσεως (Transit-Trade-Regime) θεωρήθηκαν πλαστά. Η διάκριση αυτή γίνεται αντιληπτή στα έγγραφα της μόνιμης τουρκικής αντιπροσωπείας της 10ης Ιουλίου 1998 και της 1ης Οκτωβρίου 1999, απευθυνόμενα, αντίστοιχως, στην Επιτροπή και στην ΟΛΑΕ, καθώς και στο έγγραφο της 12ης Οκτωβρίου 1999 το οποίο απέστειλε η UCLAF στη Guardia di Finanza (αστυνομικό σώμα επιφορτισμένο με την καταστολή παραβάσεων οικονομικής φύσεως). Η άποψη της προσφεύγουσας επιβεβαιώνεται από την έκθεση αποστολής της UCLAF της 21ης Δεκεμβρίου 1998, που αναφέρει ότι οι εξαγωγείς δεν ήταν αποκλειστικά υπεύθυνοι για την κατάσταση και ότι επιβάλλονταν έρευνες σε βάθος στο τελωνείο της Μερσίνας.
- 172 Προκειμένου να αποδείξει την έλλειψη συνεργασίας των τουρκικών αρχών στο πλαίσιο της συνδρομής μεταξύ διοικητικών αρχών, η προσφεύγουσα επικαλείται, πρώτον, ένα έγγραφο της 9ης Ιανουαρίου 1998 που απέστειλε η μόνιμη τουρκική αντιπροσωπεία στην UCLAF, όπου οι τουρκικές αρχές δηλώνουν ότι δεν ήταν αναγκαίο, την περίοδο εκείνη, να μεταβούν στην Τουρκία εκπρόσωποι της UCLAF. Συναφώς, η προσφεύγουσα αμφισβητεί τον ισχυρισμό της Επιτροπής κατά τον οποίο το έγγραφο αυτό δεν αφορούσε την εξαγωγή συμπυκνωμένου χυμού μήλου.
- 173 Δεύτερον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το προαναφερθέν στη σκέψη 41 ανωτέρω έγγραφο της μόνιμης τουρκικής αντιπροσωπείας της 10ης Ιουλίου 1998 δεν διευκρινίζει, σύμφωνα με τις ενδείξεις που περιλαμβάνονται στη θέση 14 κάθε πιστοποιητικού Α.ΤΡ.1, αν τα 22 πιστοποιητικά που αυτό αναφέρει ήταν μη γνήσια ή παράτυπα, περιοριζόμενο να τα χαρακτηρίσει «false», όρος ο οποίος καλύπτει δύο δυνατότητες. Επ' αυτού, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, μολονότι η θέση 14 κάθε πιστοποιητικού Α.ΤΡ.1 τιτλοφορείται «Αίτημα ελέγχου» και η θέση 15 «Αποτέλεσμα του ελέγχου», τα έγγραφα σχετικά με τη συγκεκριμένη απάντηση που δόθηκε στα αιτήματα διενέργειας ελέγχου των επίδικων πιστοποιητικών δεν προσκομίστηκαν.

- 174 Τρίτον, η προσφεύγουσα υπογραμμίζει ότι η Επιτροπή, στο σημείο C ενός εγγράφου της 26ης Αυγούστου 1999 αποσταλέν στην τελωνειακή αστυνομική υπηρεσία της Κολωνίας (Γερμανία), ανέφερε ότι η OLAF θα ζητούσε από τις τουρκικές αρχές να διευκρινίσουν, για κάθε ανίσχυρο πιστοποιητικό, αν ήταν πλαστογραφημένο ή παράτυπο. Η προσφεύγουσα διατείνεται εντούτοις ότι δεν γνωρίζει αν ζητήθηκε κάτι τέτοιο.
- 175 Όσον αφορά τις αντιφατικές πληροφορίες των τουρκικών αρχών, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, σε ορισμένες περιπτώσεις, πιστοποιητικά με απολύτως όμοιο περιεχόμενο κρίθηκαν σύννομα, σε άλλες όμως περιπτώσεις παράτυπα, τέλος δε πιστοποιητικά που προηγουμένως θεωρούνταν πλαστά χαρακτηρίστηκαν στη συνέχεια παράτυπα. Ο κατάλογος των εγγράφων τον οποίο επισυνάπτει η Επιτροπή σε παράρτημα του υπομνήματος αντικρούσεως δείχνει ότι το 1998 και το 1999 ανταλλάχθηκαν 28 έγγραφα με τις τουρκικές αρχές, χωρίς να διευκρινιστούν σε τελική ανάλυση τα πραγματικά περιστατικά και ότι η αλληλογραφία με τη μόνιμη τουρκική αντιπροσωπεία διεκόπη το 1999, διότι το έτος 2000 οι τουρκικές αρχές αρνήθηκαν τη συνέχιση της συνεργασίας με την Επιτροπή.
- 176 Ως παράδειγμα η προσφεύγουσα επικαλείται το πιστοποιητικό A.TR.1 D 437214, που ενώ χαρακτηριζόταν πλαστό στο έγγραφο της 8ης Μαρτίου 1999, στη συνέχεια χαρακτηρίστηκε παράτυπο.
- 177 Ομοίως, μεταξύ 16ης Ιουλίου και 27ης Σεπτεμβρίου 1999 οι τουρκικές αρχές χαρακτήρισαν διαδοχικά το πιστοποιητικό A.TR.1 D 412662, στο πλαίσιο τριών διαφορετικών ανακοινώσεων, ανακριβές, μερικώς ακριβές και, τέλος, γνήσιο (έγγραφα της 16ης Ιουλίου, της 19ης Αυγούστου και της 27ης Σεπτεμβρίου 1999).
- 178 Επιπλέον, το πιστοποιητικό A.TR.1 D 141591 χαρακτηρίστηκε καταρχάς πλαστό (έγγραφο της 15ης Μαΐου 1998) και στη συνέχεια ανακριβές (έγγραφο της 19ης Αυγούστου 1999) λόγω του γεγονότος ότι τα σχετικά εμπορεύματα δεν ήταν καταγωγής Τουρκίας. Κατά την προσφεύγουσα, το πιστοποιητικό A.TR.1 D 141591

πρέπει να συγκριθεί με τα πιστοποιητικά A.TR.1 C 982920 και C 982938, τα οποία χαρακτηρίστηκαν ανακριβή, σε σχέση με τα οποία η Επιτροπή παραιτήθηκε από την εκ των υστέρων είσπραξη δασμών. Όσον αφορά τον ισχυρισμό της Επιτροπής κατά τον οποίο η τελωνειακή υπηρεσία της Ραβέννας δήλωσε, με γνωμοδότηση της 12ης Ιουνίου 1998, ότι το πιστοποιητικό A.TR.1 D 141591 ήταν πλαστό, η προσφεύγουσα απαντά ότι δεν ήταν σε θέση να συμβουλευθεί το έγγραφο αυτό στο πλαίσιο της διαδικασίας προσβάσεως στον φάκελο.

179 Η ύπαρξη αντιφατικών πληροφοριών επιβεβαιώθηκε από το Tribunale civile e penale της Ραβέννας. Επ' αυτού, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η εισαγγελία της Βερόνας (Ιταλία) έπαυσε επίσης την ποινική διαδικασία έναντι αυτής, διαπιστώνοντας ιδίως ότι τα επανειλημμένα αιτήματα των αστυνομικών αρχών να λάβουν αποδεικτικά στοιχεία δεν έλαβαν απάντηση. Κατά την προσφεύγουσα, ο αρμόδιος εισαγγελέας της Βερόνας παρακάλεσε τη Guardia di Finanza να του προσδιορίσει βάσει ποιων εγγράφων, στοιχείων και αποδείξεων τα πιστοποιητικά που χορήγησαν οι τουρκικές αρχές θεωρήθηκαν πλαστά, χωρίς οι ιταλικές αρχές να λάβουν σχετική απάντηση.

180 Επιπλέον, η προσφεύγουσα εκτιμά ότι το γεγονός ότι οι τουρκικές τελωνειακές αρχές παραδέχθηκαν ότι, μεταξύ των 103 πιστοποιητικών που αποτέλεσαν το αντικείμενο ελέγχου, 17 —ή 16, αν αποκλειστεί το πιστοποιητικό A.TR.1 D 437214 — ήταν παράτυπα σημαίνει ότι οι αρχές αυτές εν γνώσει τους κακώς τα θεώρησαν και, επομένως, αρκεί για να θέσει υπό αμφισβήτηση την ποιότητα του ελέγχου των εν λόγω πιστοποιητικών, όπως και την ακρίβεια των πληροφοριών που παρασχέθηκαν στο πλαίσιο της αμοιβαίας συνδρομής μεταξύ διοικητικών αρχών.

181 Η προσφεύγουσα διαπιστώνει, συναφώς, ομοιότητες με τις υποθέσεις που οδήγησαν στην προαναφερθείσα απόφαση «Τουρκικές τηλεοράσεις», με τις οποίες, σε αντίθεση με την άποψη της Επιτροπής, η υπό κρίση υπόθεση έχει στενή σχέση, ιδίως όσον αφορά το γεγονός ότι οι τουρκικές αρχές ουδέποτε δήλωσαν ότι εξαπατήθηκαν από τρίτους και παρεμπόδισαν την εξακρίβωση των πραγματικών περιστατικών με τις αντιφατικές δηλώσεις τους.

- 182 Όσον αφορά το επιχείρημα της Επιτροπής κατά το οποίο η προσφεύγουσα εταιρία επιχειρεί να δημιουργήσει σύγχυση επικαλούμενη τις δηλώσεις των τουρκικών αρχών σχετικά με τα πιστοποιητικά που θεωρήθηκαν παράτυπα, περί των οποίων δεν γίνεται λόγος εν προκειμένω, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι οι αντιφατικές πληροφορίες των διαφόρων τουρκικών αρχών σχετικά με άλλα πιστοποιητικά και όχι τα επίδικα είναι ουσιώδεις για την ανάλυση όλων των δηλώσεων των τουρκικών αρχών, περιλαμβανομένων εκείνων σχετικά με τα επίδικα πιστοποιητικά.
- 183 Τέλος, όσον αφορά το επιχείρημα της Επιτροπής κατά το οποίο ορισμένες ανακοινώσεις των τουρκικών αρχών συνιστούν απλώς ενδιάμεσα συμπεράσματα, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι οι διατάξεις περί αμοιβαίας συνδρομής δεν προβλέπουν την ανακοίνωση ούτε τέτοιων συμπερασμάτων ούτε προσωρινών εκθέσεων.
- 184 Η Επιτροπή απορρίπτει τους ισχυρισμούς της προσφεύγουσας με τους οποίους επιχειρεί να αποδείξει διάφορες παραβάσεις εκ μέρους των τουρκικών αρχών της υποχρέωσης συνεργασίας και αμφισβητεί την ύπαρξη αντιφατικών δηλώσεων των αρχών αυτών.
- 185 Πρώτον, όσον αφορά την υποχρέωση συνεργασίας, η Επιτροπή παρατηρεί καταρχάς ότι οι αποφάσεις 1/95 και 1/96, στις οποίες η προσφεύγουσα στηρίζει μιαν αυτονόητη υποχρέωση συνεργασίας των τουρκικών αρχών, η υποχρέωση αυτή υφίστατο μόνο διαρκούντος του οριστικού σταδίου του καθεστώτος συνδέσεως και δεν έχει εφαρμογή στα επίδικα πιστοποιητικά, που συντάχθηκαν κατά τη διάρκεια του μεταβατικού σταδίου. Τα πιστοποιητικά αυτά διέπονται, συναφώς, μόνο από το άρθρο 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 4115/86 και το άρθρο 11 της απόφασης 5/72, που τροποποιήθηκε με την απόφαση 1/78, όπως σημειώθηκε με τη σκέψη 12 ανωτέρω.
- 186 Στη συνέχεια, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι δεν μπορεί να υπάρξει αναλογία με την προαναφερθείσα απόφαση «Τουρκικές τηλεοράσεις» εν προκειμένω, διότι η υπό κρίση υπόθεση στηρίζεται σε εντελώς διαφορετικά πραγματικά περιστατικά. Συναφώς, η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι οι υποθέσεις που οδήγησαν στην απόφαση

αυτή δεν αφορούν πλαστά πιστοποιητικά, αλλά πιστοποιητικά χορηγηθέντα από τις τουρκικές αρχές που αποδείχθηκαν ανίσχυρα διότι δεν πληρούσαν τις προϋποθέσεις του νόμου. Με την εν λόγω απόφαση το Πρωτοδικείο διαπίστωσε ότι οι τουρκικές αρχές είχαν καθυστερήσει να διευκρινίσουν την κατάσταση διότι από τη συνεργασία τους θα προέκυπταν οι δικές τους παραβάσεις. Στην υπό κρίση υπόθεση, οι τουρκικές αρχές δεν μπορούσαν να επιθυμούν να καλύψουν τις ενδεχόμενες παραβάσεις τους, διότι δεν είχαν μετάσχει στην έκδοση των επίδικων πιστοποιητικών. Επιπλέον, το Πρωτοδικείο ουδόλως δέχθηκε ότι η έλλειψη συνεργασίας των τουρκικών αρχών συνιστά σημαντική ένδειξη της συμμετοχής τους σε παράνομες πράξεις, όπως υποστηρίζει η προσφεύγουσα.

187 Εξάλλου, όσον αφορά το επιχείρημα της προσφεύγουσας κατά το οποίο οι τουρκικές αρχές ε γνώριζαν ότι κακώς χορήγησαν 16 ή 17 πιστοποιητικά Α.ΤΡ.1, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι στερείται ενδιαφέροντος, καθόσον τα εν λόγω πιστοποιητικά δεν αποτελούν το αντικείμενο της υπό κρίση διαδικασίας και οι σχετικοί εισαγωγικοί δασμοί επιστράφηκαν ήδη στην προσφεύγουσα, σύμφωνα με το άρθρο 239 του ΚΤΔ. Αντιθέτως, το γεγονός ότι οι τουρκικές αρχές αναγνώρισαν ότι κακώς είχαν χορηγήσει 16 ή 17 πιστοποιητικά σημαίνει ότι μετείχαν στη διευκρίνιση των πραγματικών περιστατικών χωρίς να ενδιαφέρονται για το κύρος τους και αποτελεί ένδειξη του βασίμου των δηλώσεών τους σχετικά με την έλλειψη γνησιότητας των επίδικων πιστοποιητικών.

188 Επιπλέον, όσον αφορά το επιχείρημα της προσφεύγουσας κατά το οποίο οι τουρκικές αρχές παρέλειψαν να συμπληρώσουν τις θέσεις 14 και 15 των επίδικων πιστοποιητικών, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι οι θέσεις αυτές προβλέπονταν αποκλειστικά για τις περιπτώσεις ελέγχου σχετικά με το περιεχόμενο των πιστοποιητικών, δηλαδή την πραγματική καταγωγή των σχετικών εμπορευμάτων. Δεδομένου ότι τα επίδικα πιστοποιητικά είναι πλαστά, οι τουρκικές αρχές δεν είχαν κανένα λόγο να τα θεωρήσουν γνήσια συμπληρώνοντας τις θέσεις 14 και 15.

189 Τέλος, η Επιτροπή δηλώνει ότι δεν συμεριζεται την άποψη της προσφεύγουσας ότι οι δηλώσεις των τουρκικών αρχών που περιλαμβάνονται στο έγγραφο της 9ης Ιανουαρίου 1998 προς την UCLAF, όπου διατυπώνεται η εκτίμηση ότι δεν ήταν αναγκαία η εκ μέρους της UCLAF διενέργεια ελέγχου στην Τουρκία, αποτελούν ένδειξη της συνενοχής τους. Κατά την Επιτροπή, η ανακοίνωση αυτή δεν αφορά τον

εκ των υστέρων έλεγχο των επίδικων πιστοποιητικών, ο οποίος δεν είχε ακόμη αρχίσει τότε. Επιπλέον, η Επιτροπή παρατηρεί ότι, μετά τη διενέργεια προκαταρκτικών ερευνών ad hoc, μια αποστολή ελέγχου της UCLAF μετέβη στην Τουρκία τον Δεκέμβριο του 1998, κατόπιν δε των σχετικών ερευνών ταχέως κατέστη δυνατό να διαπιστωθεί, ήδη από τις 8 Μαρτίου 1999, ότι τα επίδικα πιστοποιητικά δεν ήταν γνήσια αλλά πλαστά.

190 Δεύτερον, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι οι ισχυρισμοί της προσφεύγουσας κατά τους οποίους οι τουρκικές αρχές προέβησαν σε αντιφατικές δηλώσεις είναι επίσης άνευ σημασίας.

191 Καταρχάς, η Επιτροπή εκθέτει ότι η αλληλογραφία που επικαλείται η προσφεύγουσα αφορά πιστοποιητικά θεωρούμενα ανίσχυρα μιν, αλλά γνήσια, τα οποία όμως δεν έχουν σχέση με την υπό κρίση υπόθεση. Στη συνέχεια, πρόκειται για ενδιάμεσα συμπεράσματα που είχαν ανακοινωθεί κατά το πρώτο στάδιο της έρευνας, τα οποία δεν μπορούσαν να είναι παρά προσωρινά. Οι τουρκικές αρχές ουδέποτε αναθεώρησαν την περιλαμβανόμενη στο έγγραφο της 8ης Μαρτίου 1999 διαπίστωση κατά την οποία τα επίδικα πιστοποιητικά ήταν πλαστά, διότι δεν τα είχαν χορηγήσει οι ίδιες.

192 Τέλος, όσον αφορά ειδικότερα τους ισχυρισμούς της προσφεύγουσας σχετικά με το πιστοποιητικό D 141591, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι αυτοί δεν έχουν σημασία, καθόσον το πιστοποιητικό αυτό δεν περιλαμβάνεται στον κατάλογο των πλαστών πιστοποιητικών, σύμφωνα με το έγγραφο των τουρκικών αρχών της 8ης Μαρτίου 1999, και, επομένως, δεν αποτελεί αντικείμενο της παρούσας διαδικασίας. Εντούτοις, η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι, με έγγραφο της 3ης Ιουνίου 2002, ερώτησε ρητά τις ιταλικές τελωνειακές αρχές αν το επίμαχο πιστοποιητικό ήταν πλαστό ή μόνον ανακριβές ως προς το περιεχόμενό του. Με έγγραφο της 6ης Ιουνίου 2002, κοινοποιηθέν στην Επιτροπή με επιστολή της 7ης Ιουνίου 2002, η τελωνειακή υπηρεσία της Ραβέννας ενημέρωσε τους ιεραρχικώς προϊσταμένους της, στη

Βολογνα και στη Ρώμη, ότι οι τουρκικές αρχές είχαν χαρακτηρίσει το πιστοποιητικό αυτό πλαστό με ένα σημείωμα της 15ης Μαΐου 1998. Η πλαστογραφία επιβεβαιώθηκε επίσης από την UCLAF, κατόπιν μιας αποστολής έρευνας στην Άγκυρα τον Οκτώβριο 1998. Επιπλέον, η τελωνειακή υπηρεσία της Ραβέννας ανέφερε ότι η προσφεύγουσα ούτε άσκησε προσφυγή κατά της μεταγενέστερης εισπράξεως δασμών, κατόπιν της διαπιστώσεως της πλαστογραφίας, ούτε υπέβαλε αίτημα επιστροφής των σχετικών ποσών, αναγνωρίζοντας προδήλως με τον τρόπο αυτό ότι το πιστοποιητικό αυτό ήταν πλαστό.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

193 Πρέπει να υπομνησθεί ότι, δυνάμει της εφαρμοστέας στα πραγματικά περιστατικά της υπό κρίση υποθέσεως νομοθεσίας, τα συμβαλλόμενα στη Συμφωνία Συνδέσεως μέρη παρέχουν αμοιβαία συνδρομή μεταξύ τους προκειμένου να εξασφαλίσουν την ορθή εφαρμογή της τελωνειακής νομοθεσίας. Η αμοιβαία συνδρομή αποσκοπεί ιδίως στην εξασφάλιση του ελέγχου της γνησιότητας και του νομοτύπου των πιστοποιητικών κυκλοφορίας των εμπορευμάτων (όσον αφορά το μεταβατικό στάδιο της τελωνειακής ενώσεως, βλ. άρθρο 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 4115/86 και άρθρο 11 της αποφάσεως 5/72, όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση 1/78· όσον αφορά το οριστικό στάδιο της τελωνειακής ενώσεως, βλ. άρθρο 2 του παραρτήματος 7 και άρθρο 29 της αποφάσεως 1/95, καθώς και το άρθρο 15 της αποφάσεως 1/96).

194 Πρώτον, όσον αφορά το επιχείρημα της προσφεύγουσας κατά το οποίο η έλλειψη ταχείας και αποτελεσματικής συνδρομής των τουρκικών αρχών στην έρευνα αποτελεί ένδειξη του ότι αυτές μετείχαν στην έκδοση και τη χορήγηση των πλαστών πιστοποιητικών, διαπιστώνεται, καταρχάς, ότι ο εκ των υστέρων έλεγχος των πιστοποιητικών σχετικά με τις εισαγωγές στις οποίες προέβη η προσφεύγουσα κινήθηκε κατόπιν του εγγράφου της 15ης Μαΐου 1998 των τουρκικών αρχών προς την τελωνειακή υπηρεσία της Ραβέννας, το οποίο ανέφερε ότι το πιστοποιητικό D 141591 ήταν πλαστό. Κατόπιν της διαπιστώσεως αυτής, η UCLAF προχώρησε σε μια πρώτη αποστολή έρευνας στην Τουρκία κατά τη διάρκεια της περιόδου μεταξύ 12 και 15 Οκτωβρίου 1998, δηλαδή μόλις πέντε μήνες αφού έλαβε την πληροφορία των τουρκικών αρχών. Μια δεύτερη αποστολή έλαβε χώρα κατά τη διάρκεια της περιόδου από 30 Νοεμβρίου μέχρι 2 Δεκεμβρίου 1998. Συναφώς, σημειώνεται ότι, κατά την προσφεύγουσα, ένα έγγραφο των τουρκικών αρχών της 9ης Ιανουαρίου

1998, αναφέρον ότι δεν ήταν αναγκαία μια σχετική αποστολή της UCLAF, αποτελεί ένδειξη της ελλείψεως συνεργασίας εκ μέρους τους. Όμως, δεν αμφισβητείται ότι, αφενός, οι έρευνες σχετικά με τα επίδικα πιστοποιητικά κινήθηκαν μόνο μετά τις 15 Μαΐου 1998 και, αφετέρου, ότι οι αποστολές της UCLAF πραγματοποιήθηκαν εντός ευλόγου χρόνου μετά την ανακάλυψη της πρώτης περιπτώσεως πλαστογραφίας.

195 Εξάλλου, διαπιστώνεται ότι οι έλεγχοι που διενήργησαν οι τουρκικές αρχές αφορούν ένα πολύ μεγάλο αριθμό πιστοποιητικών —πολλές εκατοντάδες, μεταξύ των οποίων τα 103 πιστοποιητικά που είχε υποβάλει η προσφεύγουσα—, ο κατάλογος όμως των πιστοποιητικών τα οποία οι αρχές αυτές θεωρούσαν πλαστά διαβιβάστηκε στην τελωνειακή υπηρεσία της Ραβέννας με έγγραφο της 8ης Μαρτίου 1999, δηλαδή λιγότερο από τρεις μήνες μετά το πέρας της τελευταίας αποστολής της UCLAF στην Τουρκία.

196 Τέλος, πρέπει να σημειωθεί η άφθονη αλληλογραφία που αντάλλαξαν οι κοινοτικές και οι τουρκικές αρχές σχετικά με τα επίδικα πιστοποιητικά. Συναφώς, πρέπει να τονιστεί ότι ο ισχυρισμός της προσφεύγουσας σχετικά με άρνηση των τουρκικών αρχών, ιδίως της μόνιμης τουρκικής αντιπροσωπείας, να συνεργαστούν με την Επιτροπή από το έτος 2000 και μετά δεν στηρίζεται σε κανένα αποδεικτικό στοιχείο. Ομοίως, από το περιεχόμενο της αποφάσεως της εισαγγελίας της Βερόνας περί παύσεως της διαδικασίας σε βάρος της προσφεύγουσας η τελευταία δεν μπορεί να συναγάγει καμία ουσιαστική συνέπεια για την υπό κρίση υπόθεση. Πράγματι, με την εν λόγω απόφαση, ο αρμόδιος εισαγγελέας περιορίζεται να παραθέσει τις δυσχέρειες που ανέκυψαν κατά τη συλλογή αποδεικτικών στοιχείων, χωρίς ωστόσο να προσδιορίζει τους υπεύθυνους για τις δυσχέρειες αυτές. Κατά συνέπεια, το επιχείρημα αυτό δεν είναι βάσιμο και πρέπει να απορριφθεί.

197 Δεύτερον, πρέπει να σημειωθεί ότι η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι οι τουρκικές αρχές παρεμπόδισαν τη διαπίστωση των πραγματικών περιστατικών παρέχοντας αντιφατικές πληροφορίες σχετικά με τον έλεγχο του νομοτύπου και της γνησιότητας των πιστοποιητικών κυκλοφορίας. Συναφώς, η προσφεύγουσα παραθέτει τρία συγκεκριμένα πιστοποιητικά, δηλαδή τα Α.ΤΡ.1 D 437214, D 141591 και D 412662, τα οποία αποτέλεσαν το αντικείμενο διαφορετικού περιεχομένου χαρακτηρισμών στο πλαίσιο των διαδοχικών ανακοινώσεων των τουρκικών αρχών.

198 Είναι αληθές ότι, όπως τονίζει η Επιτροπή, μόνον το πιστοποιητικό A.TR.1 D 437214 περιλαμβάνεται στα επίδικα, ενώ η παρούσα διαδικασία δεν αφορά τα δύο άλλα πιστοποιητικά. Εντούτοις, πρέπει επίσης να σημειωθεί ότι η προσφεύγουσα στηρίζεται σε ενδεχόμενες αντιφάσεις σχετικά με τα τρία εν λόγω πιστοποιητικά, αποσκοπώντας να αποδείξει την έλλειψη αυστηρότητας των ελέγχων εκ μέρους των τουρκικών αρχών, που είχαν ως αντικείμενο το σύνολο των υποβληθέντων πιστοποιητικών κυκλοφορίας. Δεδομένου ότι μια πλημμελής διαδικασία ελέγχου της γνησιότητας των πιστοποιητικών μπορεί να αποτελεί σοβαρή παράβαση εκ μέρους των τουρκικών αρχών των υποχρεώσεων που αυτές υπέχουν δυνάμει της Συμφωνίας Συνδέσεως, είναι αναγκαίο να εξεταστεί η ακρίβεια των ισχυρισμών της προσφεύγουσας και όσον αφορά τα πιστοποιητικά τα οποία δεν αφορά η υπό κρίση υπόθεση.

199 Όσον αφορά το πιστοποιητικό D 141591, πρέπει να σημειωθεί ότι από τις ανακοινώσεις που περιλαμβάνονται στη δικογραφία προκύπτει ότι, αρχικά, οι τουρκικές αρχές το χαρακτήρισαν πλαστό και, στη συνέχεια, ανακριβές. Η διαπίστωση του διαφορούμενου αυτού χαρακτηρισμού οδήγησε την Επιτροπή να υποβάλει στις 3 Ιουνίου 2002 αίτημα παροχής διευκρινίσεων. Όμως, από την απάντηση στο αίτημα αυτό, που έδωσαν οι ιταλικές αρχές με έγγραφο της 7ης Ιουνίου 2002, προκύπτει ότι αργότερα οι τουρκικές αρχές επιβεβαίωσαν τη διαπίστωση της πλαστογραφήσεως του επίμαχου πιστοποιητικού με το έγγραφο της 8ης Μαρτίου 1999 με το οποίο ανακοινώθηκαν τα οριστικά αποτελέσματα των ερευνών που είχαν διενεργηθεί στην Τουρκία. Από την ανακοίνωση αυτήν της 7ης Ιουνίου 2002 προκύπτει επιπλέον ότι η διαπίστωση της πλαστογραφήσεως του εν λόγω πιστοποιητικού στηρίζεται επίσης στα συμπεράσματα της αποστολής έρευνας στην Τουρκία που διενήργησε η UCLAF τον Οκτώβριο του 1998. Πρέπει επομένως να συναχθεί ότι ήδη από τον Οκτώβριο του 1998 ήρθη κάθε ενδεχόμενη αντίφαση όσον αφορά τον χαρακτηρισμό του πιστοποιητικού αυτού και ότι δεν υπήρχαν πλέον αμφιβολίες ως προς το γεγονός ότι τούτο δεν ήταν γνήσιο ήδη από τις 8 Μαρτίου 1999. Τέλος, πρέπει να σημειωθεί ότι το πιστοποιητικό αυτό δεν περιλαμβάνεται στα επίδικα πιστοποιητικά εν προκειμένω. Πράγματι, η προσφεύγουσα ούτε άσκησε προσφυγή κατά της εισπράξεως δασμών κατόπιν της διαπιστώσεως της πλαστογραφίας ούτε ζήτησε την επιστροφή των εισπραχθέντων ποσών, αναγνωρίζοντας σιωπηρώς ότι το επίμαχο πιστοποιητικό δεν ήταν γνήσιο.

200 Όσον αφορά το πιστοποιητικό D 412662, διαπιστώνεται ότι, με έγγραφο της 16ης Ιουλίου 1999, οι τουρκικές αρχές το χαρακτήρισαν ανακριβές λόγω του γεγονότος ότι τα σχετικά εμπορεύματα δεν ήταν καταγωγής Τουρκίας. Στη συνέχεια, οι τουρκικές αρχές πληροφόρησαν την OLAF, με έγγραφο της 10ης Αυγούστου 1999,

ότι έσφαλαν και ότι το επίμαχο πιστοποιητικό έπρεπε να θεωρηθεί ως εν μέρει ανακριβές, καθόσον ένα μόνο μέρος των σχετικών εμπορευμάτων δεν ήταν καταγωγής Τουρκίας. Η τελευταία αυτή διαπίστωση επιβεβαιώθηκε με έγγραφο της 19ης Αυγούστου 1999 προς την τελωνειακή υπηρεσία της Ραβέννας. Από τις τρεις προαναφερθείσες ανακοινώσεις προκύπτει ότι οι τουρκικές αρχές δεν περιέπεσαν σε αντιφάσεις στο πλαίσιο της διοικητικής συνεργασίας με τις κοινοτικές αρχές, αλλά ότι απλώς συμπλήρωσαν και τροποποίησαν μερικώς την αρχική ανακοίνωση της 16ης Ιουλίου 1999.

- 201 Πράγματι, η αντίφαση που επισημαίνει η προσφεύγουσα προκύπτει από το περιεχόμενο μιας συνακόλουθης ανακοινώσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1999, απευθυνόμενης στη μητρική εταιρία της, την εταιρία Steinhauser, με την οποία οι τουρκικές αρχές εκθέτουν ότι το πιστοποιητικό D 411262 είναι ακριβές. Συναφώς, πρέπει να σημειωθεί καταρχάς ότι το έγγραφο αυτό δεν διαβιβάστηκε στο πλαίσιο της συνεργασίας μεταξύ τελωνειακών αρχών και δεν αποτελεί, επομένως, το επίσημο αποτέλεσμα της διαδικασίας ελέγχου των πιστοποιητικών κυκλοφορίας εμπορευμάτων. Επιπλέον, είναι δυνατό οι τουρκικές τελωνειακές αρχές να μην επέδειξαν ιδιαίτερο ζήλο στις σχέσεις τους με την προσφεύγουσα και να παρέλειψαν έτσι να την ενημερώσουν ότι το επίμαχο πιστοποιητικό ήταν εν μέρει μόνον ακριβές. Επομένως, πρέπει να συναχθεί ότι η προσφεύγουσα δεν μπορεί να συναγάγει εξ αυτού καμία ουσιαστική συνέπεια για την υπό κρίση υπόθεση. Το συμπέρασμα αυτό δεν κλονίζεται από το γεγονός ότι το Tribunale civile e penale της Ραβέννας με απόφαση της 20ής Δεκεμβρίου 2000 έκανε μνεία του σφάλματος των τουρκικών αρχών όσον αφορά τον αρχικό χαρακτηρισμό του πιστοποιητικού αυτού.
- 202 Όσον αφορά το πιστοποιητικό D 437214, από τις παρατηρήσεις που εκτίθενται στις σκέψεις 120 επ. ανωτέρω προκύπτει ότι, όπως φαίνεται, οι τουρκικές αρχές, σε δεδομένη στιγμή, αναθεώρησαν την αρχική τους διαπίστωση ότι το πιστοποιητικό ήταν πλαστό. Πρέπει εντούτοις να σημειωθεί ότι η αντίφαση αυτή δεν είναι πρόδηλη, λόγω της ασάφειας των όρων που χρησιμοποιούνται στις έγγραφες ανακοινώσεις των τουρκικών αρχών. Επιπλέον, πρέπει να σημειωθεί ότι οι διφορούμενες πληροφορίες των τουρκικών αρχών αποτέλεσαν το αντικείμενο αιτήματος της Επιτροπής προς παροχή διευκρινίσεων. Όμως, μια μεταγενέστερη έρευνα επιβεβαίωσε χωρίς καμία δυνατή αμφιβολία ότι ο αρχικός χαρακτηρισμός του εν λόγω πιστοποιητικού ήταν ορθός και ότι επρόκειτο όντως για ένα πλαστό έγγραφο.

- 203 Από τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι από τις αντιφατικές δηλώσεις που επικαλείται η προσφεύγουσα δεν μπορεί να συναχθεί το προδήλως παράτυπο της διαδικασίας ελέγχου της γνησιότητας των πιστοποιητικών την οποία κίνησαν οι τουρκικές αρχές. Πράγματι, οι ανακλύσασες στο πλαίσιο της συνεργασίας μεταξύ τελωνειακών αρχών αντιφάσεις δεν αφορούν παρά μόνο δύο πιστοποιητικά, ήτοι τα πιστοποιητικά A.TR.1 D 437214 και D 141591. Επιπλέον, πρέπει να σημειωθεί ότι οι αντιφατικές δηλώσεις σχετικά με τον χαρακτηρισμό των πιστοποιητικών αυτών αποτέλεσαν το αντικείμενο αιτήματος της Επιτροπής προς παροχή διευκρινίσεων και ότι ο οριστικός χαρακτηρισμός τους διαπιστώθηκε με βεβαιότητα. Όμως, οι αντιφατικές δηλώσεις των τουρκικών αρχών επί συγκεκριμένων επιμέρους ζητημάτων αφορούν έναν πολύ περιορισμένο αριθμό πιστοποιητικών σε σχέση με τον συνολικό αριθμό των ελεγχθέντων πιστοποιητικών. Κατά συνέπεια, οι δηλώσεις αυτές, που διευκρινίστηκαν στη συνέχεια, δεν μπορούν καθαυτές να θεωρηθούν ότι αποτελούν σοβαρές παραβάσεις των υποχρεώσεων συνεργασίας μεταξύ διοικητικών αρχών που απορρέουν από τη Συμφωνία Συνδέσεως και τις διατάξεις εφαρμογής της. Επομένως, καμία συναφής παράβαση δεν μπορεί να προσαφθεί στις τουρκικές αρχές.
- 204 Τρίτον, όσον αφορά το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι οι τουρκικές αρχές παρέλειψαν να συμπληρώσουν τις θέσεις 14 και 15 των πιστοποιητικών κυκλοφορίας, αρκεί να σημειωθεί ότι οι θέσεις αυτές αφορούν τον έλεγχο της πραγματικής καταγωγής των εμπορευμάτων και τη συμφωνία τους με το περιεχόμενο του πιστοποιητικού. Δεδομένου ότι οι τουρκικές αρχές συνήγαγαν ότι τα πιστοποιητικά αυτά ήταν πλαστογραφημένα, δεν ήταν υποχρεωμένες να συμπληρώσουν τις θέσεις 14 και 15, καθόσον, εξ ορισμού, δεν μπορεί να τίθεται ζήτημα συμφωνίας των εμπορευμάτων προς μη γνήσια έγγραφα.
- 205 Τέλος, πρέπει να σημειωθεί ότι η προσφεύγουσα προβάλλει μιαν άποψη με την οποία επιχειρεί να αναπαραστήσει τη μέθοδο την οποία ακολούθησαν οι τουρκικές αρχές προκειμένου να χαρακτηρίσουν ορισμένα πιστοποιητικά ανακριβή και άλλα, που ήταν ωστόσο πανομοιότυπα, πλαστά. Συναφώς, διαπιστώνεται ότι η άποψη της προσφεύγουσας δεν στηρίζεται σε κανένα αποδεικτικό στοιχείο, οπότε πρέπει να απορριφθεί ως αναπόδεικτη.
- 206 Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω σκέψεων, πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο το σύνολο των επιχειρημάτων της προσφεύγουσας σχετικά με τις εκ μέρους των τουρκικών αρχών παραβάσεις των κανόνων στον τομέα της διοικητικής συνεργασίας.

ε) Επί των συμπληρωματικών ενδείξεων

Τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας

- 207 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι και άλλα στοιχεία ακόμη αποδεικνύουν τις παραβάσεις των τουρκικών αρχών που συνιστούν ειδική κατάσταση έναντι αυτής.
- 208 Πρώτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η ατομική παράβαση των τελωνειακών αρχών της Μερσίνας ήταν συνέπεια της γενικής και διαρθρωτικού χαρακτήρα παραβάσεως των τουρκικών αρχών. Προς στήριξη των ισχυρισμών αυτών εκθέτει καταρχάς το γεγονός ότι, σε μια συνομιλία στην Άγκυρα με έναν υπεύθυνο της κεντρικής διοικήσεως των τουρκικών τελωνείων, ο εκπρόσωπός της, T. Nothelfer, πληροφορήθηκε ότι είχε διαταχθεί προανακριτική έρευνα προκειμένου να ελεγχθούν όλα τα πιστοποιητικά μεταφοράς εμπορευμάτων. Όσον αφορά το επιχείρημα της Επιτροπής κατά το οποίο μια τέτοια έρευνα απλώς ενίσχυε την αξιοπιστία της τουρκικής τελωνειακής αρχής, η προσφεύγουσα παρατηρεί ότι η Επιτροπή όφειλε να γνωρίζει ότι επρόκειτο απλώς για μία από τις δικαιολογίες της εν λόγω αρχής με σκοπό να δημιουργήσει την εντύπωση ότι δεν παρέμενε άπρακτη. Στην πραγματικότητα, τα χορηγηθέντα πιστοποιητικά δεν αποτέλεσαν το αντικείμενο προανακριτικής έρευνας.
- 209 Στη συνέχεια, από το περιεχόμενο μιας άλλης συνομιλίας εκπροσώπων της προσφεύγουσας με τον κ. Dogran, της υπηρεσίας οικονομικών υποθέσεων του Τούρκου Πρωθυπουργού, προκύπτει ότι η Δημοκρατία της Τουρκίας ασχολείτο κυρίως με την οικονομική ανάπτυξη των επιχειρήσεων, αγνοώντας το περιεχόμενο και τη σημασία των κανόνων του προτιμησιακού καθεστώτος και των κανόνων καταγωγής των εμπορευμάτων. Η στάση αυτή αντιστοιχεί προς τις διαπιστώσεις που απορρέουν από τις υποθέσεις που οδήγησαν στην έκδοση της αποφάσεως «Τουρκικές τηλεοράσεις», ενώ μόνον αργότερα η UCLAF ενημέρωσε τις τουρκικές αρχές περί της σημασίας της υποχρέωσης τηρήσεως των προτιμησιακών κανόνων. Συναφώς, η προσφεύγουσα υπογραμμίζει με το υπόμνημα απαντήσεως ότι, σε

αντίθεση με τον ισχυρισμό της Επιτροπής, οι υπηρεσίες του γραφείου του Τούρκου Πρωθυπουργού όφειλαν να έχουν γνώση των προϋποθέσεων εκδόσεως των πιστοποιητικών κυκλοφορίας.

- 210 Δεύτερον, η προσφεύγουσα υπογραμμίζει ότι υπέβαλε καταγγελία κατά του κ. Akman, διευθυντή της τουρκικής εταιρίας που φέρει το όνομά του, μέσω ενός δικηγορικού γραφείου της Άγκυρας. Εντούτοις, η εισαγγελία της Μερσίνας έπαψε κάθε δίωξη το 2001 χωρίς μέχρι σήμερα να έχουν πληροφορηθεί οι εκπρόσωποι της προσφεύγουσας τους λόγους της παύσεως της διώξεως, παρά την επανειλημμένη υποβολή σχετικών αιτημάτων. Η προσφεύγουσα υποθέτει ότι διαπιστώθηκε ότι τα 32 επίμαχα πιστοποιητικά A.TR.1 είχαν θεωρηθεί με γνήσιες σφραγίδες των τουρκικών τελωνείων και ότι, κατά συνέπεια, η αρμόδια εισαγγελία έλαβε εντολή από την Άγκυρα να σταματήσει τη διαδικασία.
- 211 Με το υπόμνημα απαντήσεως η προσφεύγουσα απορρίπτει την επιχειρηματολογία της Επιτροπής κατά την οποία η παύση της διώξεως σε βάρος του κ. Akman μπορεί να εξηγηθεί από το γεγονός ότι αυτός δεν μετείχε στην πλαστογραφία. Η προσφεύγουσα εκτιμά, καταρχάς, ότι δεν είναι βέβαιο ότι πράγματι ασκήθηκε τέτοια δίωξη. Στη συνέχεια, η προσφεύγουσα σημειώνει ότι, αν υποθεθεί ότι διαπράχθηκε πλαστογραφία, ο κ. Akman θα ήταν εκείνος που θα ωφελούνταν κατά κύριο λόγο από αυτήν. Τέλος, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι από μια έκθεση αποστολής της UCLAF της 23ης Δεκεμβρίου 1998 προκύπτει ότι εκπρόσωποί της είχαν μια συνομιλία με τον κ. Bolat, της εισαγγελίας της Μερσίνας, ο οποίος τους παρέδωσε αντίγραφα όλων των πιστοποιητικών όπου αναφέρεται το όνομα του κ. Akman. Κατά την προσφεύγουσα, η Επιτροπή δεν έλαβε απάντηση στο υποβληθέν στο πλαίσιο της συνομιλίας αυτής αίτημα να τηρείται ενήμερη σχετικά με το αποτέλεσμα των ερευνών.
- 212 Τρίτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή καθώς φαίνεται πλησίασε τα «όρια του δυνατού» στις έρευνες που διεξήγαγε στην Τουρκία σχετικά με την έκδοση των επίδικων πιστοποιητικών. Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η UCLAF δεν μπόρεσε να συμβουλευθεί τα μητρώα του τελωνείου της Μερσίνας, ούτε να

συνδιαλεχθεί με τους αρμόδιους υπαλλήλους. Κατά την προσφεύγουσα, ο λόγος για τον οποίο η UCLAF δεν μπόρεσε να πραγματοποιήσει μια εκτενέστερη έρευνα είναι ότι η έρευνα αυτή αποκάλυψε ότι ένας μεγάλος αριθμός προϊόντων καταγωγής τρίτων χωρών είχε εξαχθεί από τη Μερσίνα στην Ευρωπαϊκή Κοινότητα βάσει του πιστοποιητικού A.TR.1, για λόγους οικονομικής αναπτύξεως και με τη συμμετοχή των πλέον υψηλά ισταμένων τουρκικών πολιτικών αρχών.

- 213 Η Επιτροπή, πρώτον, απορρίπτει τους ισχυρισμούς της προσφεύγουσας σχετικά με τις συνομιλίες της με τις τουρκικές αρχές. Επ' αυτού, η Επιτροπή θεωρεί ότι η εκ μέρους της κεντρικής διοικήσεως των τελωνείων στην Άγκυρα αποδοχή του γεγονότος ότι όλα τα πιστοποιητικά αποτέλεσαν το αντικείμενο ποινικών ερευνών ενισχύει την αξιοπιστία των συμπερασμάτων που περιλαμβάνονται στο προαναφερθέν έγγραφο της 8ης Μαρτίου 1999, σύμφωνα με τα οποία τα πιστοποιητικά αυτά δεν είχαν χορηγηθεί από τις τουρκικές τελωνειακές αρχές. Επιπλέον, η Επιτροπή εκτιμά ότι ο ισχυρισμός της προσφεύγουσας ότι ο κ. Dogran δεν ε γνώριζε ούτε το περιεχόμενο ούτε τη σημασία των κανόνων καταγωγής και του προτιμησιακού καθεστώτος είναι επίσης άνευ σημασίας, καθόσον το άτομο αυτό, που μετείχε στην επιφορτισμένη με τις οικονομικές υποθέσεις υπηρεσία του γραφείου του Τούρκου Πρωθυπουργού, δεν ήταν υποχρεωμένο να γνωρίζει τα στοιχεία αυτά.
- 214 Δεύτερον, η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι η παύση της ποινικής διώξεως κατά του κ. Akman μπορεί να οφείλεται στο γεγονός ότι ο ίδιος ήταν καλόπιστος και, επομένως, δεν είχε μετάσχει στην πλαστογραφία. Επιπλέον, μόνον ένας πολύ μικρός αριθμός κωδικών ποινικής δικονομίας προβλέπει την υποχρέωση αιτιολογήσεως μιας διαδικασίας έρευνας έναντι του καταγγέλλοντος.
- 215 Τρίτον, όσον αφορά τον ισχυρισμό της προσφεύγουσας κατά τον οποίο η Επιτροπή και η UCLAF προσέκρουσαν κατά τις σχετικές έρευνες στα «όρια του δυνατού», λόγω της ελλείψεως συνεργασίας εκ μέρους των τουρκικών αρχών, η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι οι αρχές αυτές συνεργάστηκαν πλήρως και ότι η UCLAF μπόρεσε να διενεργήσει δεόντως τις έρευνές της στην Τουρκία, χωρίς να διαπιστώσει καμία ψευδή διασάφηση, όπως βεβαιώνουν οι εκθέσεις αποστολής της 9ης και της 23ης Δεκεμβρίου 1998.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 216 Καταρχάς, όσον αφορά τους ισχυρισμούς της προσφεύγουσας σχετικά με το περιεχόμενο των συνομιλιών των εκπρόσωπων της με τον κ. Dogran, της υπηρεσίας οικονομικών υποθέσεων του Τούρκου Πρωθυπουργού, πρέπει να σημειωθεί ότι δεν ασκούν επιρροή εν προκειμένω. Πράγματι, το ζήτημα αν ένας δημόσιος λειτουργός όπως ο κ. Dogran είχε ή όχι γνώσεις περί των κανόνων του προτιμησιακού καθεστώτος και της εκδόσεως πιστοποιητικών κυκλοφορίας δεν μπορεί να επηρεάσει τα πραγματικά περιστατικά της υπό κρίση υποθέσεως. Ομοίως, όσον αφορά τους ισχυρισμούς της προσφεύγουσας περί της δηλώσεως ενός υπαλλήλου της κεντρικής διοικήσεως των τουρκικών τελωνείων, κατά την οποία είχε διαταχθεί προανακριτική έρευνα προς εξακρίβωση τους κύρους των πιστοποιητικών κυκλοφορίας, αρκεί να σημειωθεί ότι αυτοί όχι μόνον είναι άνευ σημασίας, αλλά ακόμη ότι δεν στηρίζονται σε κανένα αποδεικτικό στοιχείο.
- 217 Στη συνέχεια, δεν μπορεί να γίνει δεκτή ούτε η επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας σχετικά με την παύση της διώξεως κατά του κ. Akman, διευθυντή της τουρκικής εταιρίας που φέρει το όνομά του, διαταχθείσα από την εισαγγελία της Μερσίνας. Ακόμα και αν αποδεικνύεται ότι η προσφεύγουσα δεν είχε ενημερωθεί περί των αιτιολογιών της παύσεως αυτής, εν πάση περιπτώσει, από το γεγονός αυτό δεν μπορεί να υποθεθεί ότι η καταγγελία δεν κατέληξε σε κάποιο αποτέλεσμα επειδή η εισαγγελία της Μερσίνας αντιλήφθηκε ότι τα επίδικα πιστοποιητικά δεν ήταν πλαστά. Συναφώς, πρέπει να σημειωθεί, αφενός, ότι πρόκειται για ζήτημα του τουρκικού ποινικού δικαίου και, αφετέρου, ότι η προσφεύγουσα ούτε καν επιδίωξε να αποδείξει ότι, υπό την ιδιότητά της ως καταγγέλλουσα και δυνάμει της εφαρμοστέας τουρκικής νομοθεσίας, εδικαιούτο να πληροφορηθεί τις αιτιολογίες στις οποίες στηρίχθηκε η εντολή περί παύσεως της διώξεως. Ομοίως, η προσφεύγουσα δεν προσκομίζει κανένα στοιχείο από το οποίο να αποδεικνύεται ότι οι τουρκικές αρχές δεν απάντησαν σε αίτημα της Επιτροπής να τηρείται ενήμερη περί των αποτελεσμάτων των ποινικών ερευνών.
- 218 Τέλος, όσον αφορά την επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας κατά την οποία η UCLAF προσέκρουσε, κατά τις έρευνες που διεξήγαγε στην Τουρκία, σε προσκόμματα που δημιούργησαν οι τουρκικές αρχές, πρέπει να σημειωθεί ότι δεν στηρίζεται σε κανένα αποδεικτικό στοιχείο. Πράγματι, η προσφεύγουσα δεν

προσκομίζει κανένα στοιχείο από το οποίο να μπορεί να υποτεθεί ότι η UCLAF δεν μπόρεσε να διαξαγάγει έρευνα σε βάθος, ιδίως στην τελωνειακή υπηρεσία της Μερσίνας. Η έλλειψη συνεργασίας διαψεύδεται εξάλλου από το περιεχόμενο των εκθέσεων της 9ης και της 23ης Δεκεμβρίου 1998, όπου γίνεται λόγος περί της συνεργασίας των τουρκικών αρχών.

- 219 Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω σκέψεων, πρέπει να συναχθεί ότι κανένα από τα στοιχεία που επικαλείται η προσφεύγουσα δεν μπορεί να θεμελιώσει σοβαρή παράβαση εκ μέρους των τουρκικών αρχών όσον αφορά τις υποχρεώσεις που αυτές υπέχουν δυνάμει της Συμφωνίας Συνδέσεως και των διατάξεων εφαρμογής της.
- 220 Από τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι το σκέλος αυτό του δευτέρου λόγου πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο.

3. *Επί των παραβάσεων που προσάπτονται στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή*

- 221 Η προσφεύγουσα διατείνεται, κατ' ουσίαν, ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε σοβαρή παράβαση των υποχρεώσεων προστασίας έναντι αυτής και έναντι άλλων εισαγωγέων. Οι παραβάσεις που προσάπτονται στην Επιτροπή απορρέουν 1) από την έλλειψη εποπτείας και ελέγχου της εκ μέρους των τουρκικών αρχών εφαρμογής του προτιμησιακού καθεστώτος, 2) από την παράλειψη ανακοινώσεως στις εθνικές τελωνειακές αρχές δειγμάτων των σφραγίδων και των υπογραφών που χρησιμοποίησαν οι τουρκικές αρχές, 3) από την παράβαση της υποχρεώσεως προειδοποίησης των εισαγωγέων εγκαίρως, και 4) από την εσφαλμένη εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών κατά τις έρευνες που διεξήχθησαν στην Τουρκία.

α) Επί της απουσίας τακτικού ελέγχου του προτιμησιακού καθεστώτος

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 222 Πρώτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι οι τουρκικές αρχές δεν αντιλαμβάνονταν τους κανόνες περί καταγωγής των εμπορευμάτων. Προς στήριξη του ισχυρισμού αυτού επικαλείται τις διαπιστώσεις των εκπροσώπων της στο πλαίσιο των συνομιλιών τους στην Άγκυρα και τη Μερσίνα με τις τουρκικές αρχές. Κατά την προσφεύγουσα, οι διάφορες εγκρίσεις εκ μέρους της υπηρεσίας οικονομικών υποθέσεων του Τούρκου Πρωθυπουργού συνοδεύονταν πάντοτε από το πιστοποιητικό Α.ΤΡ.1. Επιπλέον, και σε άλλες περιπτώσεις επίσης, οι αρμόδιες τουρκικές αρχές θεώρησαν πιστοποιητικά Α.ΤΡ.1 χωρίς να λάβουν υπόψη την καταγωγή των εμπορευμάτων, μη έχοντας προδήλως συνείδηση του παρανόμου των πρακτικών αυτών. Επ' αυτού, η προσφεύγουσα σημειώνει την αναλογία που υφίσταται με τις υποθέσεις που οδήγησαν στην έκδοση της προαναφερθείσας αποφάσεως «Τουρκικές τηλεοράσεις», όπου το Πρωτοδικείο έκρινε ότι, κατά τη διάρκεια μιας περιόδου ουσιαστικά όμοιας προς εκείνη που καλύπτει τα πραγματικά περιστατικά της υπό κρίση υποθέσεως, οι αρμόδιες τουρκικές αρχές δεν τηρούσαν την εφαρμοστέα τελωνειακή ρύθμιση με σκοπό να επωφεληθούν από τη δημιουργία της τελωνειακής ενώσεως με τις Ευρωπαϊκές Κοινότητες προκειμένου να ευνοήσουν τη δική τους οικονομία.
- 223 Κατά την προσφεύγουσα, οι διατάξεις περί χορηγήσεως πιστοποιητικών κυκλοφορίας εμπορευμάτων Α.ΤΡ.1 εφαρμόζονται σήμερα κατ' ουσίαν ορθά και με αυστηρότητα. Όμως, η αλλαγή αυτή επήλθε μόνο μετά τις έρευνες της UCLAF στην Τουρκία και, πιθανότατα, επίσης λόγω των συνομιλιών μεταξύ Επιτροπής και τουρκικών αρχών κατόπιν των υποθέσεων που οδήγησαν στην έκδοση της προαναφερθείσας αποφάσεως «Τουρκικές τηλεοράσεις», αλλά και λόγω της υπό κρίση υποθέσεως.
- 224 Δεύτερον, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή δεν μερίμνησε για την τήρηση των κανόνων της Συμφωνίας Συνδέσεως, όπως ήταν υποχρεωμένη δυνάμει

του άρθρου 211 ΕΚ και της αρχής της χρηστής διοικήσεως. Η Επιτροπή υπέχει μian ειδική υποχρέωση όσον αφορά την εποπτεία των συναπτομένων μεταξύ Κοινότητας και τρίτων χωρών συμφωνιών περί προτιμησιακής μεταχειρίσεως και περί καταγωγής των εμπορευμάτων.

225 Η προσφεύγουσα υπογραμμίζει ότι το άρθρο 26 της αποφάσεως 1/95 προβλέπει ρητά την ανάγκη εξασφαλίσεως της αποτελεσματικής λειτουργίας της τελωνειακής ενώσεως και της βελτιώσεως του προτιμησιακού καθεστώτος, ενώ το ίδιο το Συμβούλιο Συνδέσεως ανέλαβε την υποχρέωση να εξετάζει τακτικά τις βετιλώσεις που θα επέρχονταν στο καθεστώς αυτό. Εξάλλου, στο πλαίσιο της δημιουργίας της τελωνειακής ενώσεως, η Επιτροπή βρίσκεται διαρκώς σε επαφή με τις αρμόδιες αρχές στην Τουρκία μέσω του Συμβουλίου Συνδέσεως και της τελωνειακής επιτροπής, όπου εκπροσωπείται και η ίδια. Οι αρχές αυτές θα έπρεπε να έχουν ως κύρια αποστολή να εξασφαλίζουν ότι οι διατάξεις περί καταγωγής των εμπορευμάτων γίνονται ορθά αντιληπτές και λαμβάνουν νομότυπα κανονιστική ισχύ στην Τουρκία, καθώς και ότι θα πραγματοποιούνται διαρκείς σχετικοί έλεγχοι.

226 Όμως, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή παρέβη την υποχρέωση επιμελείας που υπείχε, αμελώντας να απευθυνθεί εγκαίρως στην επιτροπή τελωνειακής συνεργασίας προκειμένου να διευκρινίσει την κατάσταση και να λάβει μέτρα που να εξασφαλίζουν την εκ μέρους των τουρκικών τελωνειακών αρχών τήρηση των αποφάσεων του Συμβουλίου Συνδέσεως. Συναφώς, η προσφεύγουσα διατείνεται ότι δεν αντιλαμβάνεται το επιχείρημα της Επιτροπής ότι το Συμβούλιο Συνδέσεως ή η μεικτή τελωνειακή επιτροπή δεν μπορούσαν να λάβουν απόφαση παρά με ομοφωνία. Δεδομένου ότι το Συμβούλιο Συνδέσεως λαμβάνει αποφάσεις τις οποίες οι υπηρεσίες των τουρκικών τελωνείων και της Ευρωπαϊκής Ενώσεως είναι υποχρεωμένες να τηρούν, η σοβαρή παράβαση της Επιτροπής απορρέει, αφενός, από το γεγονός ότι η τελευταία δεν φρόντισε να ενημερωθεί περί της τηρήσεως των αποφάσεων του Συμβουλίου Συνδέσεως, είτε στο πλαίσιο της τελωνειακής επιτροπής είτε στην ίδια την Τουρκία, και, αφετέρου, από το γεγονός ότι δεν εκμεταλλεύτηκε την ευκαιρία που της παρέσχαν οι υποθέσεις που οδήγησαν στην έκδοση της προαναφερθείσας αποφάσεως «Τουρκικές τηλεοράσεις» για να προβεί ήδη από το 1993 ή το 1994 σε αυστηρό έλεγχο της τηρήσεως των κανόνων καταγωγής στον τομέα των γεωργικών προϊόντων.

227 Τρίτον, η προσφεύγουσα προσθέτει ότι η υποχρέωση της Επιτροπής προς επίδειξη επιμελείας ήταν εντονότερη όσον αφορά τη Δημοκρατία της Τουρκίας, ιδίως λόγω των προηγούμενων παραβάσεων των τουρκικών αρχών που είχαν διαπιστωθεί με

την προαναφερθείσα απόφαση «Τουρκικές τηλεοράσεις». Επιπλέον, η προσφεύγουσα σημειώνει ότι οι εξαγωγές τουρκικών εμπορευμάτων προς την Κοινότητα αυξήθηκαν σημαντικά κατά τη διάρκεια της περιόδου που αντιστοιχεί στις επίδικες εισαγωγές. Όμως, η Επιτροπή δεν μπορούσε να δεχθεί τη σημαντική αυτή αύξηση των εξαγωγών χωρίς να απαιτήσει, αφενός, την προσκόμιση δειγμάτων των σφραγίδων και υπογραφών και, αφετέρου, επαρκή επαλήθευση των πιστοποιητικών καταγωγής στο πλαίσιο της διαδικασίας ελέγχου.

228 Επιπλέον, το γεγονός ότι είχαν διαβιβαστεί αντιφατικές και παραπλανητικές πληροφορίες κατά την ως άνω διαδικασία ελέγχου όφειλε να οδηγήσει σε συμπληρωματικούς ελέγχους εκ μέρους της Επιτροπής. Τέλος, η ως άνω υποχρέωση ελέγχου καθίσταται ακόμη επιτακτικότερη λόγω του γεγονότος ότι οι τουρκικές αρχές δεν χρησιμοποίησαν την οπίσθια όψη των πιστοποιητικών A.TR.1 για να δώσουν μια σαφή απάντηση σχετικά με το κύρος τους.

229 Η Επιτροπή αμφισβητεί, πρώτον, κάθε αναλογία με τις υποθέσεις που οδήγησαν στην έκδοση της προαναφερθείσας αποφάσεως «Τουρκικές τηλεοράσεις». Πράγματι, η Επιτροπή διατείνεται καταρχάς ότι η υπό κρίση υπόθεση παρουσιάζει σημαντική διαφορά σε σχέση με τις ως άνω υποθέσεις, ήτοι ότι, εν προκειμένω, υφίσταται πλαστογραφία των πιστοποιητικών καταγωγής την οποία διέπραξαν τρίτοι και στην οποία οι τουρκικές αρχές δεν είχαν συμμετοχή. Επομένως, η εκ μέρους των τουρκικών αρχών ελλιπής ενημέρωση ή οι εκ μέρους τους παραβάσεις των εφαρμοστέων κανόνων δεν έχουν καμία σημασία, δεδομένου ότι οι αρχές αυτές δεν μετείχαν στην πλαστογράφιση των 32 επίδικων πιστοποιητικών. Εντούτοις, προκειμένου να αποδείξει το σφάλμα της απόψεως της προσφεύγουσας, η Επιτροπή εκτιμά αναγκαίο να απαριθμήσει τις διαφορές της υπό κρίση υποθέσεως σε σχέση με τα πραγματικά περιστατικά που οδήγησαν στην έκδοση της προαναφερθείσας αποφάσεως «Τουρκικές τηλεοράσεις».

230 Έτσι, κατά την Επιτροπή, η απόφαση «Τουρκικές τηλεοράσεις» (σκέψη 261) εκθέτει ότι οι τουρκικές αρχές ανέμειναν περισσότερο από 20 έτη πριν μεταφέρουν στην εσωτερική νομοθεσία τις διατάξεις της Συμφωνίας Συνδέσεως και του προσθέτου πρωτοκόλλου σχετικά με την εξισωτική εισφορά. Επιπλέον, η Επιτροπή δεν είχε ορθά ελέγξει τη μεταφορά αυτή. Αντιθέτως όμως, εν προκειμένω, τα επίμαχα πιστοποιητικά καταγωγής πλαστογραφήθηκαν χωρίς συμμετοχή των τουρκικών

αρχών. Στη συνέχεια, στο πλαίσιο της ίδιας αποφάσεως (σκέψη 262), το Πρωτοδικείο διαπίστωσε ότι σημαντικές αποφάσεις του Συμβουλίου Συνδέσεως δεν είχαν δημοσιευθεί στην Επίσημη Εφημερίδα, ενώ στην υπό κρίση υπόθεση όλες οι εφαρμοστέες πράξεις έχουν δημοσιευθεί νομοτύπως. Τέλος (σκέψη 263), η Επιτροπή αντέδρασε μόλις τέσσερα έτη μετά την υποβολή μιας πρώτης καταγγελίας όσον αφορά την ύπαρξη προβλημάτων εφαρμογής των επίμαχων διατάξεων, ενώ εν προκειμένω η Επιτροπή παρενέβη αμέσως στις τουρκικές αρχές.

- 231 Δεύτερον, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι και μόνον η άφθονη αλληλογραφία της με τις αρμόδιες τουρκικές αρχές και το γεγονός ότι η UCLAF προέβη σε αποστολή έρευνας στην Τουρκία σε λίγο σχετικά χρόνο μετά τις πρώτες υποψίες πλαστογραφίας αποδεικνύουν ότι η Επιτροπή δεν παρέβη τις υποχρεώσεις εποπτείας και ελέγχου του προτιμησιακού καθεστώτος.
- 232 Τρίτον, η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι η προσφεύγουσα αγνοεί το γεγονός ότι, σύμφωνα με τη Συμφωνία Συνδέσεως και τις εφαρμοστέες αποφάσεις του Συμβουλίου Συνδέσεως ή της μεικτής τελωνειακής επιτροπής, η Δημοκρατία της Τουρκίας και όχι η Επιτροπή ήταν αρμόδια να φροντίσει για την τήρηση των κανόνων καταγωγής στην Τουρκία. Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι, μολονότι η ίδια σε καμία περίπτωση δεν άφησε τη Δημοκρατία της Τουρκίας να ενεργεί κατά το δοκούν, περιορίστηκε να ζητήσει τη γνώμη της Τουρκικής Κυβερνήσεως και, ενδεχομένως, να διενεργήσει επιτόπιους ελέγχους. Ομοίως, το Συμβούλιο Συνδέσεως ή η μεικτή τελωνειακή επιτροπή —ακόμα και αν ήταν τα αρμόδια όργανα στον τομέα αυτό, πράγμα το οποίο δεν συμβαίνει— είναι μεικτά όργανα που δεν μπορούσαν να αποφασίσουν παρά μόνο με ομοφωνία (άρθρο 23, παράγραφος 3, της Συμφωνίας Συνδέσεως), οπότε η Επιτροπή δεν μπορούσε να επιβάλει την άποψή της στο πλαίσιο αυτών ενάντια στη βούληση των Τούρκων αντιπροσώπων. Εντούτοις, εφαρμόστηκαν όλες οι αποφάσεις του Συμβουλίου Συνδέσεως και διενεργήθηκαν έλεγχοι επί συγκεκριμένων ζητημάτων από τα τελωνεία των κρατών μελών. Επιπλέον, η Επιτροπή διατείνεται ότι εξέθετε τακτικά στις τουρκικές αρχές όλα τα προβλήματα που ανέκυπταν στο πλαίσιο του προτιμησιακού καθεστώτος, ενώ οι αρχές αυτές διευκρίνισαν όλες τις σχετικές περιστάσεις.

- 233 Τέλος, όσον αφορά το επιχείρημα της προσφεύγουσας κατά το οποίο οι αντιφατικές δηλώσεις των τουρκικών αρχών σχετικά με τα επίδικα πιστοποιητικά δικαιολογούσαν εντονότερο έλεγχο εκ μέρους της, η Επιτροπή σημειώνει ότι, ελλείψει αντιφατικών δηλώσεων, το επιχείρημα αυτό είναι αστήρικτο.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 234 Όσον αφορά τις προβαλλόμενες παραβάσεις σχετικά με την εποπτεία και τον έλεγχο της εφαρμογής της Συμφωνίας Συνδέσεως, πρέπει να σημειωθεί ότι, δυνάμει του άρθρου 211 ΕΚ και της αρχής της χρηστής διοικήσεως, η Επιτροπή έχει την υποχρέωση να εξασφαλίζει την ορθή εφαρμογή της Συμφωνίας Συνδέσεως (βλ. την προαναφερθείσα απόφαση «Τουρκικές τηλεοράσεις», σκέψη 257, και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Η υποχρέωση αυτή προκύπτει επίσης από την ίδια τη Συμφωνία Συνδέσεως και από διάφορες αποφάσεις εκδοθείσες από το Συμβούλιο Συνδέσεως (προαναφερθείσα απόφαση «Τουρκικές τηλεοράσεις», σκέψη 258).
- 235 Εν προκειμένω, η προσφεύγουσα δεν κατόρθωσε να αποδείξει ότι η Επιτροπή δεν έλαβε τα αναγκαία μέτρα για να εξασφαλίζει την ορθή εφαρμογή της Συμφωνίας Συνδέσεως.
- 236 Πράγματι, καταρχάς, όσον αφορά το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι οι τουρκικές αρχές δεν αντιλαμβάνονταν τους κανόνες καταγωγής των προϊόντων τα οποία μπορούσαν να υπαχθούν στο προτιμησιακό καθεστώς, αρκεί να σημειωθεί ότι τούτο δεν ασκεί επιρροή, καθόσον τα επίδικα πιστοποιητικά δεν είχαν χορηγηθεί από τις εν λόγω αρχές. Πράγματι, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 150 επ. ανωτέρω, η προσφεύγουσα δεν ήταν σε θέση να αποδείξει τη συμμετοχή των τουρκικών αρχών στην έκδοση των εν λόγω πιστοποιητικών.

- 237 Στη συνέχεια, όσον αφορά το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι η Επιτροπή όφειλε να επιβάλει αυστηρότερους ελέγχους όσον αφορά την εκ μέρους της Δημοκρατίας της Τουρκίας εφαρμογή των κανόνων εκδόσεως των πιστοποιητικών καταγωγής λόγω, αφενός, της σημαντικής αυξήσεως των εισαγωγών προελεύσεως Τουρκίας και, αφετέρου, των διαπιστώσεων στο πλαίσιο των υποθέσεων που οδήγησαν στην έκδοση της προαναφερθείσας αποφάσεως «Τουρκικές τηλεοράσεις», αρκεί να σημειωθεί ότι ούτε αυτό ασκεί επιρροή.
- 238 Πράγματι, η προσφεύγουσα στηρίζεται σε γενικούς ισχυρισμούς περί συστηματικών παραβάσεων της Συμφωνίας Συνδέσεως εκ μέρους των τουρκικών αρχών, χωρίς ωστόσο να τους στηρίζει με αποδεικτικά στοιχεία. Επιπλέον, με βάση τις διαπιστώσεις του Πρωτοδικείου στην προαναφερθείσα απόφαση «Τουρκικές τηλεοράσεις», η προσφεύγουσα δεν μπορεί βασίμως να καταλήξει στο γενικό συμπέρασμα ότι κάθε διαδικασία εκδόσεως πιστοποιητικών κυκλοφορίας από τις τουρκικές αρχές προσέβαλλε συστηματικά τους κανόνες καταγωγής. Τέλος, ακόμα και αν γίνει δεκτό ότι η Επιτροπή ήταν υποχρεωμένη να ελέγχει αυστηρά την εφαρμογή της Συμφωνίας Συνδέσεως, πρέπει να σημειωθεί ότι, όπως προκύπτει από τη σκέψη 194 ανωτέρω, η UCLAF διεξήγαγε έρευνες στην Τουρκία αμέσως μετά τις πρώτες ενδείξεις περί πλαστογραφίας των πιστοποιητικών κυκλοφορίας και, επομένως, ότι η Επιτροπή πράγματι μερίμνησε για την εφαρμογή της Συμφωνίας Συνδέσεως.
- 239 Όσον αφορά τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας σχετικά με την υποχρέωση της Επιτροπής να αποταθεί στο Συμβούλιο Συνδέσεως ή στη μεικτή επιτροπή της τελωνειακής ενώσεως, που δημιουργήθηκε δυνάμει του άρθρου 52 της αποφάσεως 1/95, διαπιστώνεται ότι αυτά είναι άνευ σημασίας. Πράγματι, σύμφωνα με το άρθρο 22 της Συμφωνίας Συνδέσεως, το Συμβούλιο Συνδέσεως έχει ως κύρια αποστολή να λαμβάνει τα αναγκαία μέτρα προκειμένου να εξασφαλίζει την ορθή λειτουργία της εν λόγω συμφωνίας και την τήρησή της από τα συμβαλλόμενα μέρη (απόφαση «Τουρκικές τηλεοράσεις», προαναφερθείσα, σκέψη 274). Ομοίως, η μεικτή επιτροπή της τελωνειακής ενώσεως έχει ως αποστολή, δυνάμει του άρθρου 52, παράγραφος 1, της αποφάσεως 1/95, να μεριμνά για την εύρυθμη λειτουργία της τελωνειακής ενώσεως, διατυπώνοντας ιδίως συστάσεις στο Συμβούλιο Συνδέσεως. Επιπλέον, το άρθρο 52, παράγραφος 2, της αποφάσεως 1/95 προβλέπει ότι τα συμβαλλόμενα μέρη διενεργούν διαβουλεύσεις στο πλαίσιο της μεικτής επιτροπής για κάθε ζήτημα το οποίο άπτεται της εφαρμογής της εν λόγω αποφάσεως και το οποίο παρουσιάζει δυσκολίες για οποιοδήποτε από αυτά.

- 240 Όμως, λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω σκέψεων, διαπιστώνεται ότι η προσφεύγουσα δεν ήταν σε θέση να αποδείξει ότι η Επιτροπή αντιμετώπισε τέτοιες δυσχέρειες στο πλαίσιο της συνδρομής μεταξύ διοικητικών αρχών που είχε συμφωνηθεί με τη Δημοκρατία της Τουρκίας ώστε να δικαιολογείται η συζήτηση, στο πλαίσιο των οργάνων αυτών, της λήψης ειδικών μέτρων προς αντιμετώπισή τους. Όσον αφορά ιδίως τις αντιφατικές δηλώσεις των τουρκικών αρχών σχετικά με τρία πιστοποιητικά κυκλοφορίας, αρκεί να σημειωθεί ότι από τη σκέψη 203 ανωτέρω προκύπτει ότι όχι μόνον οι δηλώσεις αυτές δεν ήταν ικανές να θέσουν υπό αμφισβήτηση το νομότυπο της διαδικασίας ελέγχου, αλλά ακόμη ότι οι τουρκικές αρχές συνεργάστηκαν με την Επιτροπή όταν η τελευταία τούς ζήτησε σχετικές διευκρινίσεις.
- 241 Όσον αφορά την αναλογία την οποία η προσφεύγουσα επιχειρεί να αποδείξει σε σχέση με τα πραγματικά περιστατικά που οδήγησαν στην έκδοση της προαναφερθείσας αποφάσεως «Τουρκικές τηλεοράσεις», πρέπει να σημειωθεί ότι τα περιστατικά αυτά δεν είναι παρόμοια με εκείνα που εξετάστηκαν στο πλαίσιο της υπό κρίση υποθέσεως. Πράγματι, στις υποθέσεις που οδήγησαν στην έκδοση της προαναφερθείσας αποφάσεως «Τουρκικές τηλεοράσεις» το Πρωτοδικείο διαπίστωσε ότι οι τουρκικές αρχές είχαν διαπράξει σοβαρές παραβάσεις, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνεται, ιδίως, η μη μεταφορά στην εθνική νομοθεσία διατάξεων της Συμφωνίας Συνδέσεως, οι οποίες επηρέαζαν το σύνολο των εξαγωγών συσκευών τηλεοράσεως προελεύσεως Τουρκίας. Οι παραβάσεις αυτές είχαν συμβάλει στην πρόκληση πλημμελιών σχετικά με τις εξαγωγές, έτσι ώστε να δημιουργούν όσον αφορά τους εξαγωγείς μια ειδική κατάσταση υπό την έννοια του άρθρου 239 του ΚΤΔ (απόφαση «Τουρκικές τηλεοράσεις», προαναφερθείσα, σκέψεις 255 και 256).
- 242 Όμως, στην υπό κρίση υπόθεση, δεν αποδείχθηκαν τέτοιες παραβάσεις που να επηρεάζουν το σύνολο των εξαγωγών χυμών φρούτων σε σχέση με τα επίδικα πιστοποιητικά. Πρέπει να σημειωθεί ότι οι παραβάσεις των τουρκικών αρχών που δημιούργησαν ειδική κατάσταση και που εκτίθενται στην προσβαλλόμενη απόφαση αφορούν αποκλειστικά τα πιστοποιητικά κυκλοφορίας που είχε υποβάλει η προσφεύγουσα, τα οποία κακώς είχαν εκδώσει οι τουρκικές τελωνειακές αρχές. Σε σχέση με αυτά τα πιστοποιητικά η Επιτροπή θεώρησε ότι οι αρμόδιες τουρκικές αρχές ε γνώριζαν ή όφειλαν να γνωρίζουν ότι τα εμπορεύματα για τα οποία εξέδιδαν πιστοποιητικά καταγωγής δεν πληρούσαν τις απαιτούμενες προϋποθέσεις για να μπορέσουν αυτά να έχουν προτιμησιακή δασμολογική μεταχείριση. Αντιθέτως, όπως διαπιστώθηκε ανωτέρω, καμία παράβαση των τουρκικών αρχών δεν συνέβαλε στην έκδοση των 32 επίδικων πιστοποιητικών.

243 Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω σκέψεων, τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμα.

β) Επί της παραλείψεως ανακοινώσεως των δειγμάτων των σφραγίδων και των υπογραφών

Επιχειρήματα των διαδίκων

244 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή, μη κοινοποιώντας στα κράτη μέλη, ειδικότερα στην Ιταλική Κυβέρνηση, τα δείγματα αποτυπωμάτων των σφραγίδων και υπογραφών που χρησιμοποιούσαν τα τουρκικά τελωνεία εξαγωγής, ειδικότερα εκείνα της Μερσίνας, παρέβη κατάφωρα τις υποχρεώσεις της έναντι των εισαγωγέων όπως η ίδια η προσφεύγουσα. Κατά την προσφεύγουσα, το άρθρο 93 του κανονισμού εφαρμογής του ΚΤΔ, που έχει εφαρμογή επίσης δυνάμει του άρθρου 20 του ΚΤΔ στο πλαίσιο της Συμφωνίας Συνδέσεως, επέβαλλε στην Επιτροπή να μεριμνά ώστε η τουρκική τελωνειακή αρχή να της αποστέλλει τα δείγματα αυτά.

245 Συναφώς, η προσφεύγουσα διατείνεται ότι οι τουρκικές αρχές αναγνώρισαν την υποχρέωσή τους σχετικά με τη διαβίβαση των ως άνω δειγμάτων στην Επιτροπή και ισχυρίστηκαν ότι πράγματι απέστειλαν τουλάχιστον τις σφραγίδες που χρησιμοποιούνταν στη Μερσίνα. Η παράβαση αυτή καθίσταται ακόμη σοβαρότερη καθόσον οι επίσημες σφραγίδες που χρησιμοποιούσε η τελωνειακή υπηρεσία της Μερσίνας ήταν πολύ φθαρμένες και το αποτύπωμά τους δεν ήταν επομένως καθόλου ευδιάκριτο. Όμως, όπως υπενθυμίζει η προσφεύγουσα, οι σφραγίδες και οι υπογραφές αποτελούν τους ουσιώδεις τρόπους αποδείξεως, και στο πλαίσιο της Κοινότητας, του αν τα τουρκικά τελωνεία μετείχαν ή όχι στην έκδοση των επίδικων πιστοποιητικών και, παράλληλα, θα διευκόλυναν έναν καλύτερο έλεγχο των πιστοποιητικών που υπέβαλλαν οι εισαγωγείς.

246 Εν προκειμένω, οι αρμόδιες ιταλικές τελωνειακές αρχές θα ήταν σε καλύτερη θέση για να προβούν σε σχετικές συγκρίσεις αν η Επιτροπή τους είχε αποστείλει όλες τις

σφραγίδες και τα υποδείγματα υπογραφών του τελωνείου της Μερσίνας και αν είχε φροντίσει ώστε οι σφραγίδες να ανανεώνονται σε τακτά χρονικά διαστήματα. Πράγματι, είτε η αιτίαση που στηρίζεται σε πλαστογραφία δεν θα είχε ανακύψει είτε, σε περίπτωση πλαστογραφίας, η διάπραξη της θα μπορούσε να ανακαλυφθεί και να διαλευκανθεί ήδη από τις πρώτες επίδικες εισαγωγές.

- 247 Η Επιτροπή περιορίζεται στην προβολή του ισχυρισμού ότι η Δημοκρατία της Τουρκίας δεν ήταν υποχρεωμένη να γνωστοποιήσει τις αυθεντικές υπογραφές και σφραγίδες των τελωνειακών αρχών της Μερσίνας διότι, όπως εξέθεσε προηγουμένως (βλ. σκέψη 143 ανωτέρω), το άρθρο 93 του κανονισμού εφαρμογής του ΚΤΔ δεν έχει εφαρμογή εν προκειμένω.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 248 Πρέπει να σημειωθεί ότι η προσφεύγουσα προσάπτει στην Επιτροπή ότι παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει δυνάμει της εφαρμοστέας ρυθμίσεως, δεδομένου ότι δεν απέστειλε στις ιταλικές τελωνειακές αρχές τα δείγματα των σφραγίδων και υπογραφών που χρησιμοποιούσε η τουρκική τελωνειακή αρχή. Με τον τρόπο αυτό η Επιτροπή διευκόλυνε την κυκλοφορία πλαστών πιστοποιητικών. Επομένως, ανακύπτει το ζήτημα αν η Επιτροπή ήταν υποχρεωμένη να λάβει τα εν λόγω δείγματα και να τα διαβιβάσει στη συνέχεια στις τελωνειακές αρχές των κρατών μελών.
- 249 Συναφώς, διαπιστώνεται ότι, σε αντίθεση με όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, το άρθρο 93 του κανονισμού εφαρμογής του ΚΤΔ δεν έχει εφαρμογή εν προκειμένω. Επομένως, το άρθρο αυτό δεν επέβαλλε ούτε στις τουρκικές αρχές να ανακοινώσουν τα δείγματα των σφραγίδων και υπογραφών που χρησιμοποιούσαν τα τελωνεία τους ούτε στην Επιτροπή να τα διαβιβάσει στα κράτη μέλη. Η διαπίστωση αυτή απορρέει από τη θέση που έχει το άρθρο 93 στο σύστημα του κανονισμού εφαρμογής του ΚΤΔ, δηλαδή στο επιμέρους τμήμα 3, με τίτλο «Μέθοδοι διοικητικής συνεργασίας», του τμήματος 1, με τίτλο «Σύστημα γενικευμένων προτιμήσεων», του κεφαλαίου που αφορά την προτιμησιακή καταγωγή των εμπορευμάτων. Τούτο αποτελεί μέρος του τίτλου IV του κανονισμού εφαρμογής

του ΚΤΔ, σχετικά με την καταγωγή των εμπορευμάτων. Όμως, όπως προκύπτει από τον συνδυασμό του άρθρου 67 και του άρθρου 93 του κανονισμού εφαρμογής του ΚΤΔ, η τελευταία αυτή διάταξη προβλέπει τις μεθόδους διοικητικής συνεργασίας που εφαρμόζονται όσον αφορά τις εμπορικές συναλλαγές μεταξύ Κοινότητας και αναπτυσσομένων χωρών στις οποίες η τελευταία χορηγεί δασμολογικές προτιμήσεις. Επομένως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το άρθρο 93 του κανονισμού εφαρμογής του ΚΤΔ δεν αφορά τα εμπορεύματα καταγωγής Τουρκίας.

250 Επιπλέον, πρέπει να σημειωθεί ότι από τον συνδυασμό των άρθρων 20, παράγραφος 3, στοιχείο δ', και του άρθρου 27, στοιχείο α', του ΚΤΔ μπορεί να συναχθεί ότι, στο πλαίσιο των συμφωνιών περί θεσπίσεως προτιμησιακών δασμολογικών καθεστώτων μεταξύ Κοινότητας και τρίτων χωρών, οι κανόνες περί της καταγωγής των εμπορευμάτων καθορίζονται από αυτές τις ίδιες συμφωνίες. Εν προκειμένω, διαπιστώνεται ότι η Συμφωνία Συνδέσεως προβλέπει ένα τέτοιο καθεστώς. Όμως, πρέπει να τονιστεί ότι ούτε η εν λόγω συμφωνία ούτε οι αποφάσεις του Συμβουλίου Συνδέσεως περί εφαρμογής των διατάξεων της προέβλεψαν κάποια υποχρέωση ανακοινώσεως δειγμάτων σφραγίδων και υπογραφών μεταξύ των συμβαλλομένων μερών.

251 Όσον αφορά το οριστικό στάδιο της τελωνειακής ενώσεως, δηλαδή την περίοδο μετά τις 31 Δεκεμβρίου 1995, η προαναφερθείσα απόφαση 1/95 ορίζει, στο άρθρο 29, ότι η αμοιβαία συνδρομή μεταξύ τελωνειακών αρχών των συμβαλλομένων μερών διέπεται από τις διατάξεις του παραρτήματος 7 αυτής, οι οποίες, όσον αφορά την Κοινότητα, καλύπτουν τους τομείς που υπάγονται στην αρμοδιότητα της Κοινότητας. Όμως, οι διατάξεις του ίδιου παραρτήματος 7, που διέπουν εξαντλητικά τις μεθόδους διοικητικής συνεργασίας, δεν κάνουν καμία μνεία περί μιας ενδεχόμενης υποχρέωσης σχετικά με την ανακοίνωση δειγμάτων σφραγίδων και υπογραφών. Εξάλλου, πρέπει να σημειωθεί ότι ούτε η απόφαση 1/96 της επιτροπής διοικητικής συνεργασίας ΕΚ-Δημοκρατίας της Τουρκίας, που καθορίζει τις διατάξεις εφαρμογής της αποφάσεως 1/95, επιβάλλει μια τέτοια υποχρέωση.

252 Η διαπίστωση αυτή δεν κλονίζεται από το επιχείρημα της προσφεύγουσας κατά το οποίο το άρθρο 4 της αποφάσεως 1/96 παραπέμπει στο άρθρο 93 του ΚΤΔ. Πράγματι, το ως άνω άρθρο 4 περιορίζεται να ορίσει ότι η κοινοτική και η τουρκική

τελωνειακή ρύθμιση έχουν εφαρμογή στις συναλλαγές εμπορευμάτων μεταξύ των δύο μερών, η καθεμία στο αντίστοιχο έδαφος, υπό τις προϋποθέσεις που προβλέπει η απόφαση 1/96. Το κεφάλαιο 2 της αποφάσεως αυτής, με τίτλο «Διατάξεις σχετικά με τη διοικητική συνεργασία για την κυκλοφορία εμπορευμάτων», καθορίζει τις ουσιαστικές και τυπικές προϋποθέσεις που πρέπει να πληρούν τα πιστοποιητικά κυκλοφορίας εμπορευμάτων που χορηγούνται στο πλαίσιο των εμπορικών συναλλαγών μεταξύ Κοινότητας και Δημοκρατίας της Τουρκίας, χωρίς ωστόσο να επιβάλλει μίαν υποχρέωση ανακοινώσεως σφραγίδων και υπογραφών. Εξάλλου, το άρθρο 15 της ίδιας αποφάσεως 1/96 ορίζει ότι ο έλεγχος της γνησιότητας και της ακρίβειας των πιστοποιητικών διεξάγεται στο πλαίσιο της αμοιβαίας συνδρομής που προβλέπουν το άρθρο 29 και το παράρτημα 7 της αποφάσεως 1/95.

- 253 Τέλος, πρέπει να σημειωθεί ότι η μόνη κατάσταση όπου μια τέτοια υποχρέωση ανακοινώσεως των επίμαχων δειγμάτων προβλέπεται ρητά αφορά την απλοποιημένη διαδικασία για τη χορήγηση πιστοποιητικών (βλ. άρθρο 12, παράγραφος 5, στοιχείο β', της αποφάσεως 1/96 και άρθρο 9 bis, παράγραφος 5, στοιχείο β', της αποφάσεως 5/72, όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση 2/94). Κατά τις εφαρμοστέες διατάξεις, τα χορηγούμενα κατά την απλοποιημένη διαδικασία πιστοποιητικά πρέπει να φέρουν σχετική ένδειξη (βλ. άρθρο 9 bis, παράγραφος 6, της αποφάσεως 5/72, όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση 2/94). Όμως, τα επίδικα πιστοποιητικά δεν περιλαμβάνουν καμία μνεία ότι ακολουθήθηκε η ως άνω απλοποιημένη διαδικασία.
- 254 Όσον αφορά τα εμπορεύματα που εισάγονται κατά το μεταβατικό στάδιο της τελωνειακής ενώσεως, δηλαδή μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 1995, πρέπει να σημειωθεί ότι ούτε η απόφαση 5/72 ούτε η απόφαση 4/72 προέβλεπαν ρητά την υποχρέωση ανακοινώσεως δειγμάτων σφραγίδων και υπογραφών.
- 255 Επομένως, διαπιστώνεται ότι, κατά τη διάρκεια όλης της περιόδου που καλύπτει τις επίμαχες εισαγωγές, η Δημοκρατία της Τουρκίας και η Επιτροπή δεν υπείχαν καμία υποχρέωση ανακοινώσεως δειγμάτων σφραγίδων και υπογραφών που χρησιμοποιούσαν οι τελωνειακές τους αρχές. Επομένως, η Επιτροπή δεν μπορούσε να είναι υποχρεωμένη να διαβιβάσει τα εν λόγω δείγματα στις τελωνειακές αρχές των κρατών μελών.

- 256 Η διαπίστωση αυτή δεν κλονίζεται από το επιχείρημα της προσφεύγουσας σχετικά με τη δυνατότητα εφαρμογής του κανονισμού 3719/88. Συναφώς, αρκεί να σημειωθεί ότι το άρθρο 1 του κανονισμού 3719/88, σχετικά με το πεδίο εφαρμογής του, ορίζει ότι ο κανονισμός έχει εφαρμογή στα πιστοποιητικά που προβλέπουν οι κανονιστικές διατάξεις που απαριθμούνται ρητά. Όμως, διαπιστώνεται ότι η διάταξη αυτή δεν μνημονεύει ούτε τη Συμφωνία Συνδέσεως ούτε τις διατάξεις εφαρμογής της. Ομοίως, καμία από τις εφαρμοστέες διατάξεις περί θέσεως σε εφαρμογή της Συμφωνίας Συνδέσεως δεν παραπέμπει στον κανονισμό αυτό.
- 257 Δεδομένου ότι δεν υφίσταται υποχρέωση της Επιτροπής περί διαβίβασης των δειγμάτων των σφραγίδων και υπογραφών στα κράτη μέλη, πρέπει να συναχθεί ότι η υπό κρίση αιτίαση δεν είναι βάσιμη.
- 258 Εν πάση περιπτώσει, η υπό κρίση αιτίαση επίσης δεν ασκεί επιρροή εν προκειμένω, λόγω του γεγονότος ότι, όπως παρατήρησε η Επιτροπή κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η Δημοκρατία της Τουρκίας διαβίβασε εκουσίως τα αποτυπώματα των σφραγίδων που χρησιμοποιούνταν για τα πιστοποιητικά A.TR.1.
- 259 Κατά συνέπεια, η αιτίαση αυτή πρέπει να απορριφθεί.

γ) Επί της παραβάσεως της υποχρέωσης προειδοποιήσεως των εισαγωγών εγκαίρως

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 260 Η προσφεύγουσα προσάπτει στην Επιτροπή ότι παρέβη την υποχρέωση που είχε να προειδοποιήσει τους εισαγωγείς εγκαίρως, η οποία απορρέει από τη νομολογία De

Haan (απόφαση του Δικαστηρίου της 7ης Σεπτεμβρίου 1999, C-61/98, De Haan, Συλλογή 1999, σ. I-5003, σκέψη 36). Η νομολογία αυτή επιβάλλει στην Επιτροπή την υποχρέωση να ενημερώνει τους εισαγωγείς όταν πληροφορείται ότι υφίστανται παρατυπίες όσον αφορά εισαγωγές εμπορευμάτων από τρίτη χώρα. Συναφώς, η προσφεύγουσα δέχεται ότι με την προαναφερθείσα απόφαση Hyger κατά Επιτροπής (σκέψη 126) το Πρωτοδικείο έκρινε ότι ελλείπει σχετικών διατάξεων του κοινοτικού δικαίου, δεν υπήρχε υποχρέωση ενημερώσεως των εισαγωγέων όσον αφορά τις αμφιβολίες σχετικά με το κύρος τελωνειακών πράξεων στις οποίες προέβησαν οι τελευταίοι στο πλαίσιο προτιμησιακού καθεστώτος. Εντούτοις, υφίσταται μια τέτοια υποχρέωση όταν η Επιτροπή λαμβάνει συγκεκριμένες πληροφορίες περί μη τηρήσεως των κανόνων καταγωγής εντός κάποιας εξαγωγικής χώρας, τούτο δε ακόμα και αν δεν αντιδρά άμεσα.

261 Εν προκειμένω, ήδη από το 1994 ή το 1995 το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο είχε επιστήσει την προσοχή της Επιτροπής επί της υπέρξεως παρατυπιών σχετικά με τα πιστοποιητικά καταγωγής που εκδίδονταν στην Τουρκία όσον αφορά διάφορα προϊόντα, μεταξύ των οποίων κονσέρβες με χυμό φρούτων. Η Επιτροπή εντούτοις παρέμεινε άπρακτη επ' αυτού κατά τη διάρκεια πολλών ετών, αναλαμβάνοντας δράση στην περίπτωση των τουρκικών τηλεοράσεων μόνο μετά 20 έτη (απόφαση «Τουρκικές τηλεοράσεις», προαναφερθείσα, σκέψεις 261 και 262), και μάλιστα μόνο μετά τη δημιουργία της UCLAF και τις πρώτες επιτόπιες έρευνες της υπηρεσίας αυτής.

262 Επιπλέον, η προσφεύγουσα διατείνεται ότι από το περιεχόμενο εγγράφου της UCLAF της 9ης Δεκεμβρίου 1998, που απευθυνόταν στη διεύθυνση συντονισμού της Ευρωπαϊκής Κοινότητας στην Άγκυρα, προκύπτει ότι η Επιτροπή πιθανότατα ε γνώριζε ήδη από το 1993 ότι συμπυκνωμένοι χυμοί μήλου εξαγόταν στην Ευρωπαϊκή Ένωση με παράτυπα πιστοποιητικά καταγωγής. Εν πάση περιπτώσει, η Επιτροπή όφειλε να γνωρίζει, από την έκθεση του 1993, που κατατέθηκε στο πλαίσιο των υποθέσεων που οδήγησαν στην έκδοση της προαναφερθείσας αποφάσεως «Τουρκικές τηλεοράσεις», ότι ανάλογες παραβάσεις των κανόνων περί καταγωγής διαπράττονταν κατά την εξαγωγή, από την Τουρκία, άλλων προϊόντων, όπως είναι ο χυμός φρούτων.

263 Τέλος, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι, παράλληλα με την προειδοποίηση αυτή, η Επιτροπή ήταν υποχρεωμένη να παράσχει στις εθνικές αρχές τα μέσα που θα τους

παρείχαν τη δυνατότητα να ελέγχουν τη γνησιότητα των πιστοποιητικών που χορηγούσαν οι τουρκικές αρχές, όπως έγινε πρόσφατα στην περίπτωση των εισαγωγών ζάχαρης προελεύσεως Σερβίας και Μαυροβουνίου (σημείωμα προς τους εισαγωγείς, ΕΕ 2003, C 177, σ. 2).

264 Η Επιτροπή παρατηρεί, εκ προοιμίου, ότι ουδόλως ήταν υποχρεωμένη να ενημερώσει τους εισαγωγείς εγκαίρως. Συναφώς, η Επιτροπή υπενθυμίζει καταρχάς τις αρχές που έθεσε στον τομέα αυτό το Πρωτοδικείο με την προαναφερθείσα απόφαση *Hyper* κατά Επιτροπής, (σκέψεις 126 έως 128), κατά τις οποίες καμία διάταξη του κοινοτικού δικαίου δεν επιβάλλει ρητώς στην Επιτροπή την υποχρέωση να ειδοποιεί τους εισαγωγείς όταν έχει αμφιβολίες ως προς την εγκυρότητα των τελωνειακών πράξεων που πραγματοποιούν οι εισαγωγείς στο πλαίσιο προτιμησιακού καθεστώτος. Όπως δέχθηκε το Πρωτοδικείο με την προαναφερθείσα απόφαση *Hyper* κατά Επιτροπής, η Επιτροπή μπορεί να υποχρεώνεται, βάσει του γενικού καθήκοντός της επιμελείας, να ειδοποιεί γενικά τους κοινοτικούς εισαγωγείς μόνον όταν έχει σοβαρές αμφιβολίες περί του συννόμου ενός μεγάλου αριθμού εξαγωγών πραγματοποιούμενων στο πλαίσιο προτιμησιακού καθεστώτος.

265 Εν προκειμένω, η καθής υποστηρίζει ότι, σε αντίθεση με όσα διατείνεται η προσφεύγουσα, η Επιτροπή δεν είχε τέτοιες σοβαρές αμφιβολίες ήδη από το 1993 και ότι μόνο από το 1998, μετά την κίνηση μιας διαδικασίας έρευνας, έλαβε πιο συγκεκριμένες πληροφορίες σχετικά με τα ανακριβή και πλαστά πιστοποιητικά. Όσον αφορά την προβαλλόμενη προειδοποίηση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, η Επιτροπή παρατηρεί ότι η προσφεύγουσα αδυνατεί να παραθέσει έστω και μία απόφαση *ad hoc* του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου που να δημοσιεύθηκε στην Επίσημη Εφημερίδα. Εξάλλου, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι, αφενός, οι κοινοβουλευτικές ερωτήσεις δεν έχουν ως σκοπό να παράσχουν πληροφορίες στην Επιτροπή, αλλά αντιθέτως να της ζητήσουν πληροφορίες, και, αφετέρου, η προσφεύγουσα ούτε καν διατείνεται ότι το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο αποφάνθηκε σχετικά με μια ενδεχόμενη πλαστογράφηση πιστοποιητικών καταγωγής σχετικά με εισαγωγές χυμού μήλου προελεύσεως Τουρκίας.

266 Στη συνέχεια, η Επιτροπή, αμφισβητεί κάθε αναλογία μεταξύ των πραγματικών περιστατικών της υπό κρίση υποθέσεως και εκείνων της προαναφερθείσας

αποφάσεως De Haan. Πράγματι, κατά την Επιτροπή στην ως άνω υπόθεση οι αρμόδιες ολλανδικές τελωνειακές αρχές εγνώριζαν ή, τουλάχιστον, είχαν σοβαρές υποψίες περί της υπάρξεως φοροδιαφυγής ήδη πριν από την πραγματοποίηση των τελωνειακών πράξεων που οδήγησαν στην είσπραξη των σχετικών ποσών. Εν προκειμένω, αντιθέτως, οι πρώτες υποψίες σχετικά με το μη γνήσιο ή την ακυρότητα των πιστοποιητικών καταγωγής δημιουργήθηκαν μόνο μετά τις επίμαχες εισαγωγές. Οι εισαγωγές της προσφεύγουσας περατώθηκαν στις 20 Νοεμβρίου 1997 ενώ οι πρώτες ενδείξεις σχετικά με παρατυπίες περιήλθαν στην Επιτροπή ή στις ιταλικές τελωνειακές αρχές μόλις το 1998.

²⁶⁷ Επιπλέον, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι, ακόμα και αν υποθεθεί ότι ήταν εν προκειμένω υποχρεωμένη να ειδοποιήσει εγκαίρως τους εισαγωγείς, το γεγονός ότι δεν τους ειδοποίησε δεν τους προκάλεσε τη ζημία που επικαλείται η προσφεύγουσα, δηλαδή τη δημιουργία χρέους εισαγωγικών δασμών, επειδή οι εισαγωγές της είχαν ήδη πάψει την ημερομηνία από την οποία η Επιτροπή θα μπορούσε να την προειδοποιήσει για πρώτη φορά. Η Επιτροπή παρατηρεί ότι το επιχείρημα της προσφεύγουσας ισοδυναμεί με προβολή του ισχυρισμού ότι η Επιτροπή όφειλε γενικά να υποπτεύεται τη Δημοκρατία της Τουρκίας ότι παραβιάζει τη Συμφωνία Συνδέσεως, πράγμα το οποίο δεν μπορεί να περιλαμβάνεται στην αποστολή της.

²⁶⁸ Τέλος, η Επιτροπή απορρίπτει την αναλογία με την κατάσταση σχετικά με τις εισαγωγές ζάχαρης προελεύσεως Σερβίας και Μαυροβουνίου. Πράγματι, η Επιτροπή είχε απευθύνει ρητή προειδοποίηση στους εισαγωγείς στην ως άνω υπόθεση λόγω των κενών στη διοικητική συνεργασία με τις αρχές της Σερβίας και του Μαυροβουνίου. Κάτι τέτοιο όμως δεν συμβαίνει όσον αφορά τις τουρκικές αρχές, οι οποίες, αντιθέτως, συνεργάστηκαν πλήρως με την Επιτροπή.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

²⁶⁹ Πρέπει να σημειωθεί ότι η προσφεύγουσα προσάπτει στην Επιτροπή ότι παρέβη το καθήκον που είχε να ειδοποιήσει εγκαίρως τους εισαγωγείς ενώ είχε πληροφορηθεί την ύπαρξη παρατυπιών σχετικά με τις εξαγωγές προϊόντων καταγωγής Τουρκίας.

- 270 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, καμία διάταξη του κοινοτικού δικαίου δεν υποχρεώνει ρητά την Επιτροπή να ειδοποιεί τους εισαγωγείς όταν έχει αμφιβολίες περί του κύρους των τελωνειακών πράξεών τους στο πλαίσιο προτιμησιακού καθεστώτος (προαναφερθείσες αποφάσεις De Haan, σκέψη 36, και Hyper κατά Επιτροπής, σκέψη 126).
- 271 Είναι αληθές ότι, με την προαναφερθείσα απόφαση «Τουρκικές τηλεοράσεις» (σκέψη 268), έγινε δεκτό ότι μια τέτοια υποχρέωση της Επιτροπής μπορούσε να συναχθεί, σε ορισμένες ειδικές περιπτώσεις, από το γενικό καθήκον επιμελείας που έχει η ίδια έναντι των επιχειρηματιών. Πράγματι, στις υποθέσεις που οδήγησαν στην έκδοση της απόφασεως αυτής, η Επιτροπή ε γνώριζε ή υποπτευόταν σοβαρά το γεγονός ότι οι τουρκικές αρχές είχαν διαπράξει σοβαρές παραβάσεις στο πλαίσιο της εφαρμογής της Συμφωνίας Συνδέσεως (ιδίως παραλείποντας να μεταφέρουν στο εθνικό δίκαιο τη ρύθμιση σχετικά με την εξισωτική εισφορά) και ότι οι παραβάσεις αυτές επηρέαζαν το κύρος του συνόλου των εξαγωγών συσκευών τηλεοράσεως με προορισμό την Κοινότητα.
- 272 Εντούτοις, έχει σημασία να υπομνησθεί ότι η προαναφερθείσα απόφαση Hyper κατά Επιτροπής διευκρίνισε ότι η Επιτροπή δεν μπορεί να υποχρεώνεται, βάσει του γενικού καθήκοντός της επιμελείας, να ειδοποιεί γενικά τους κοινοτικούς εισαγωγείς παρά μόνον όταν έχει σοβαρές αμφιβολίες περί του συνόμου ενός μεγάλου αριθμού εξαγωγών πραγματοποιούμενων στο πλαίσιο προτιμησιακού καθεστώτος (απόφαση Hyper κατά Επιτροπής, προαναφερθείσα, σκέψη 128).
- 273 Στην υπό κρίση υπόθεση η προσφεύγουσα δεν μπόρεσε να αποδείξει την ύπαρξη σοβαρών παραβάσεων εκ μέρους των τουρκικών αρχών που να επηρεάζουν το σύνολο των εξαγωγών συμπυκνωμένων χυμών φρούτων και που να συνέβαλαν στην κυκλοφορία πλαστών πιστοποιητικών. Επομένως, όπως προκύπτει από τη σκέψη 242 ανωτέρω, δεν υφίσταται καμία αναλογία με τα πραγματικά περιστατικά που οδήγησαν στην έκδοση της προαναφερθείσας αποφάσεως «Τουρκικές τηλεοράσεις».

- 274 Επιπλέον, πρέπει να σημειωθεί ότι, όταν πραγματοποιήθηκαν οι επίμαχες εισαγωγές, η Επιτροπή δεν μπορούσε να έχει σοβαρές αμφιβολίες όσον αφορά τις εισαγωγές συμπυκνωμένων χυμών φρούτων προελεύσεως Τουρκίας. Πράγματι, από την ανταλλαγή αλληλογραφίας μεταξύ Επιτροπής και ιταλικών και τουρκικών αρχών προκύπτει ότι η Επιτροπή αντιλήφθηκε την ύπαρξη πλαστών πιστοποιητικών μόνο στο τέλος του έτους 1998, αφού οι ιταλικές τελωνειακές αρχές ανακάλυψαν το πρώτο πλαστό πιστοποιητικό και αφού κινήθηκε μια διαδικασία έρευνας. Επομένως, όπως ορθά παρατηρεί η Επιτροπή, ακόμα και αν υποτεθεί ότι η Επιτροπή ήταν υποχρεωμένη να ενημερώσει τους εισαγωγείς αμέσως μετά τις πρώτες αμφιβολίες περί του νομοτύπου των επίδικων πιστοποιητικών, δεν θα ήταν σε θέση να αποτρέψει τη ζημία που υπέστη η προσφεύγουσα, δεδομένου ότι οι τελευταίες επίμαχες εισαγωγές πραγματοποιήθηκαν στις 20 Νοεμβρίου 1997.
- 275 Όσον αφορά την επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας κατά την οποία η Επιτροπή πιθανότατα ε γνώριζε από το 1993 ή 1994 ότι συμπυκνωμένοι χυμοί φρούτων εξαγόταν από την Τουρκία με παράτυπα πιστοποιητικά κυκλοφορίας, διαπιστώνεται ότι η προσφεύγουσα δεν προσκομίζει κανένα αποδεικτικό στοιχείο, οπότε η επιχειρηματολογία αυτή πρέπει να απορριφθεί.
- 276 Το ίδιο ισχύει όσον αφορά το επιχείρημα σχετικά με την προβαλλόμενη προειδοποίηση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, το οποίο έδωσε εντολή στην Επιτροπή να ερευνήσει τις παρατυπίες όσον αφορά τα εκδοθέντα από τη Δημοκρατία της Τουρκίας πιστοποιητικά κυκλοφορίας σχετικά με μεγάλο αριθμό προϊόντων. Το επιχείρημα αυτό, δεδομένου ότι παρέμεινε αναπόδεικτο, πρέπει να απορριφθεί.
- 277 Πρέπει επίσης να απορριφθεί ο ισχυρισμός της προσφεύγουσας κατά τον οποίο η Επιτροπή όφειλε να γνωρίζει, κατόπιν της εκθέσεως αποστολής της UCLAF στις υποθέσεις που οδήγησαν στην έκδοση της προαναφερθείσας αποφάσεως «Τουρκικές τηλεοράσεις», ότι ανάλογες παραβάσεις των κανόνων καταγωγής διαπράττονταν κατά την εξαγωγή άλλων προϊόντων, όπως αυτά της υπό κρίση υποθέσεως. Πράγματι, αφενός, η προσφεύγουσα δεν στηρίζει τον ισχυρισμό αυτό σε κανένα αποδεικτικό στοιχείο και, αφετέρου, τα πραγματικά περιστατικά σχετικά με τα οποία η UCLAF διεξήγαγε έρευνα κατά την εν λόγω αποστολή δεν αφορούσαν

πιστοποιητικά που είχαν πλαστογραφήσει τρίτοι, αλλά πιστοποιητικά παρατύπως εκδοθέντα από τις τουρκικές αρχές.

278 Εξάλλου, όσον αφορά τον ισχυρισμό της προσφεύγουσας κατά τον οποίο από το περιεχόμενο ενός εγγράφου της 9ης Δεκεμβρίου 1998 προς τη διεύθυνση συντονισμού της Ευρωπαϊκής Κοινότητας στην Άγκυρα προκύπτει ότι η Επιτροπή εγνώριζε από το 1993 ότι συμπυκνωμένοι χυμοί μήλου εξαγόταν με παράτυπα πιστοποιητικά, διαπιστώνεται ότι το έγγραφο αυτό, το οποίο κατέθεσε η Επιτροπή κατόπιν γραπτού αιτήματος του Πρωτοδικείου, δεν περιλαμβάνει μια τέτοια πληροφορία. Πράγματι, με το έγγραφο αυτό η Επιτροπή ζητεί έλεγχο όλων των εξαγωγών συμπυκνωμένου χυμού φρούτων για την περίοδο μεταξύ 1993 και 1998, χωρίς εντούτοις να εκφράζει γνώμη επί του χρονικού σημείου κατά το οποίο έλαβε γνώση της υπάρξεως παρατυπιών.

279 Τέλος, πρέπει να σημειωθεί ότι η αναλογία με την προειδοποίηση προς τους εισαγωγείς εκ μέρους της Επιτροπής στο πλαίσιο των εισαγωγών ζάχαρης προελεύσεως Σερβίας και Μαυροβουνίου είναι άνευ σημασίας. Πράγματι, η προειδοποίηση αυτή στηριζόταν, αφενός, στην ύπαρξη βάσιμων αμφιβολιών όσον αφορά τη διάπραξη μαζικής απάτης και, αφετέρου, στην ύπαρξη κενών στη διοικητική συνεργασία με τις αρμόδιες αρχές. Όμως, στην υπό κρίση υπόθεση, η προσφεύγουσα δεν απέδειξε κάποια παρόμοια πραγματικά περιστατικά.

280 Από τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι η Επιτροπή δεν παρέβη τις υποχρεώσεις της παραλείποντας να ειδοποιήσει την προσφεύγουσα, πριν από τις επίμαχες εισαγωγές, για τις αμφιβολίες που ενδεχομένως είχε όσον αφορά το νομότυπο των επίδικων πιστοποιητικών.

281 Επομένως η ως άνω αιτίαση δεν είναι βάσιμη και πρέπει, κατά συνέπεια, να απορριφθεί.

δ) Επί της εσφαλμένης εκτιμήσεως των πραγματικών περιστατικών κατά τις έρευνες στην Τουρκία

Επιχειρήματα των διαδίκων

282 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι από το υπόμνημα αντικρούσεως προκύπτει ότι είτε η Επιτροπή δεν ερεύνησε δεόντως τα πραγματικά περιστατικά κατά την αποστολή που διενεργήθηκε τον Δεκέμβριο του 1998, είτε δεν μπόρεσε να διαξαγάγει μια σωστή έρευνα λόγω της ελλείψεως συνεργασίας εκ μέρους των τουρκικών αρχών, είτε ότι αρνείται να αποκαλύψει τα αποτελέσματα της έρευνας αυτής. Κατά την προσφεύγουσα, οι διατάξεις σχετικά με την αμοιβαία συνδρομή, ιδίως τα άρθρα 3, 6, 7 και 8 του παραρτήματος 7 της αποφάσεως 1/95, παρείχαν στην Επιτροπή επαρκή νομική βάση για να πραγματοποιήσει έρευνα που να της παράσχει τη δυνατότητα να διαπιστώσει δεόντως τα πραγματικά περιστατικά. Η Επιτροπή θα μπορούσε με τον τρόπο αυτό να διαπιστώσει αν τα επίδικα πιστοποιητικά είχαν εκδοθεί από τις τουρκικές αρχές, αν είχαν καταχωρηθεί στο τελωνείο της Μερσίνας και αν έφεραν τις σφραγίδες του τελωνείου αυτού, καθώς και αν είχε διαταχθεί προανακριτική έρευνα κατά ενδεχόμενων πλαστογράφων. Παραλείποντας να ενεργήσει με τον τρόπο αυτό η Επιτροπή διέπραξε σοβαρή παράβαση.

283 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι, σε αντίθεση με όσα διατείνεται η προσφεύγουσα, η ίδια εξέτασε ορθά και εκτίμησε το σύνολο των κρίσιμων πραγματικών περιστατικών. Η προσφεύγουσα παραβλέπει γενικά ότι η Δημοκρατία της Τουρκίας δεν είναι μέλος της Ευρωπαϊκής Ενώσεως και ότι, γι' αυτό, η Επιτροπή δεν διαθέτει στην Τουρκία καμία άλλη εξουσία εκτός από εκείνη που της αναγνωρίζει ρητά η χώρα αυτή.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

284 Όσον αφορά τις προβαλλόμενες παραβάσεις της Επιτροπής που απορρέουν από το γεγονός ότι η UCLAF δεν διενήργησε μια σωστή έρευνα στην Τουρκία, αρκεί η διαπίστωση ότι η προσφεύγουσα δεν είναι σε θέση στηρίζει την επιχειρηματολογία της σε αποδεικτικά στοιχεία. Εξάλλου, πρέπει να σημειωθεί ότι καμία ισχύουσα εν

προκειμένω διάταξη δεν υποχρέωνε την UCLAF να ακολουθήσει τις μεθόδους έρευνας που υποστηρίζει η προσφεύγουσα. Τέλος, ακόμα και αν γίνει δεκτό ότι η UCLAF δεν διεξήγαγε εξαντλητική έρευνα κατά τις αποστολές της στην Τουρκία, διαπιστώνεται ότι η προσφεύγουσα δεν είναι σε θέση να αποδείξει την ανάγκη μιας τέτοιας έρευνας προσκομίζοντας στοιχεία ικανά να θέσουν υπό αμφισβήτηση το κύρος τού εκ μέρους των τουρκικών αρχών ελέγχου του νομοτύπου των επίδικων πιστοποιητικών.

285 Επομένως, οι αιτιάσεις της προσφεύγουσας σχετικά με τις προβαλλόμενες παραβάσεις που προσάπτονται στην Επιτροπή δεν είναι βάσιμες και πρέπει, κατά συνέπεια, να απορριφθούν.

4. Επί της ανυπαρξίας πρόδηλης αμελείας της προσφεύγουσας και της εκτιμήσεως των κινδύνων

α) Επιχειρήματα των διαδίκων

286 Πρώτον, όσον αφορά την έλλειψη αμελείας εκ μέρους της, η προσφεύγουσα αρχίζει με τον ισχυρισμό ότι, με την προσβαλλόμενη απόφαση (σημεία 53 έως 56), η Επιτροπή ορθά συνήγαγε ότι, όσον αφορά τα πιστοποιητικά A.TR.1 που θεωρήθηκαν παράτυπα, ήταν καλόπιστη και επέδειξε την αναγκαία επιμέλεια. Οι ίδιες διαπιστώσεις επιβάλλονται έναντι των επίδικων πιστοποιητικών, καθόσον δεν υφίστατο καμία εμφανής διαφορά μεταξύ αυτών και των πιστοποιητικών που θεωρήθηκαν παράτυπα. Εξάλλου, με την προσβαλλόμενη απόφαση ορθά η Επιτροπή ουδόλως προσήψε στην προσφεύγουσα ότι δεν ενήργησε με σύνεση και επιμέλεια και όσον αφορά τα επίδικα πιστοποιητικά.

287 Στη συνέχεια, η προσφεύγουσα αρνείται ότι επέδειξε πρόδηλη αμέλεια επειδή δεν βεβαιώθηκε ότι τα επίδικα πιστοποιητικά που χρησιμοποιούνταν στο πλαίσιο των

εμπορικών σχέσεων της ήταν γνήσια και έγκυρα. Συναφώς, η προσφεύγουσα υπογραμμίζει ότι δεν διέθετε κανένα στοιχείο περί κάποιας ενδεχόμενης πλαστογραφήσεως των πιστοποιητικών ή που να της παρέχει τη δυνατότητα να υποθέσει ότι οι τουρκικές αρχές χορηγούσαν πιστοποιητικά A.TR.1 για εμπορεύματα που δεν ήταν καταγωγής Τουρκίας. Η ίδια κατέληξε στο συμπέρασμα ότι οι τουρκικές αρχές παρέβαιναν σοβαρά και διαρκώς τους κανόνες περί των πιστοποιητικών καταγωγής μόνον κατόπιν των συζητήσεων των υπευθύνων της στην Τουρκία, της αλληλογραφίας που αντάλλαξαν η Επιτροπή και οι ιταλικές αρχές με τις τουρκικές αρχές και της μερικής προσβάσεως στον φάκελο.

288 Επιπλέον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι οι εργασίες εισαγωγής που πραγματοποιούσε με την τουρκική εταιρία Akman ήταν συνήθεις εμπορικές πράξεις. Όμως, κατά τη νομολογία, όταν κάποιες εισαγωγές είναι σύμφωνες με τη συνήθη εμπορική πρακτική, εναπόκειται στην Επιτροπή να αποδείξει την ύπαρξη προφανούς αμελείας εκ μέρους των εισαγωγέων (απόφαση Eysckeler & Malt κατά Επιτροπής, προαναφερθείσα, σκέψη 159, και απόφαση «Τουρκικές τηλεοράσεις», προαναφερθείσα, σκέψη 297).

289 Τέλος, με το υπόμνημα απαντήσεως η προσφεύγουσα αμφισβητεί το επιχείρημα της Επιτροπής κατά το οποίο, σε περίπτωση που το Πρωτοδικείο συναγάγει την ύπαρξη ειδικής καταστάσεως όσον αφορά την προσφεύγουσα, το ζήτημα της ενδεχόμενης ελλείψεως πρόδηλης αμελείας της θα πρέπει να αποτελέσει το αντικείμενο νέας εκτιμήσεως της Επιτροπής. Κατά την προσφεύγουσα, καθόσον η Επιτροπή δεν έλαβε θέση με το υπόμνημα αντικρούσεως επί των αντικειμενικών προϋποθέσεων εφαρμογής του άρθρου 239 του ΚΤΔ, της απαγορεύεται πλέον να προβάλλει το επιχείρημα αυτό όχι μόνο στο πλαίσιο της παρούσας διαδικασίας, αλλά επίσης στην περίπτωση που η υπό κρίση προσφυγή κριθεί βάσιμη. Επιπλέον, η προσφεύγουσα εκτιμά ότι, στην περίπτωση στην οποία η Επιτροπή δεχθεί με το υπόμνημα ανταπάντησεως την ύπαρξη πρόδηλης αμελείας, είτε η προβολή ενός τέτοιου ισχυρισμού θα πρέπει να απορριφθεί λόγω αποσβέσεως του σχετικού δικαιώματος είτε θα πρέπει να δοθεί στην προσφεύγουσα η δυνατότητα να υποβάλει συμπληρωματικές παρατηρήσεις. Πράγματι, κάθε άλλη λύση θα παρείχε στην Επιτροπή ένα αδικαιολόγητο πλεονέκτημα.

290 Δεύτερον, όσον αφορά την εκτίμηση των κινδύνων, η προσφεύγουσα υπογραμμίζει ότι από τις εκτιθέμενες περιστάσεις προκύπτει ότι τόσο η Επιτροπή όσο και οι

τουρκικές αρχές παρέβησαν σοβαρά τις υποχρεώσεις τους, συμβάλλοντας με τον τρόπο αυτό στη θεώρηση και τη χορήγηση των πιστοποιητικών που φέρονται ως πλαστά αλλά είναι στην πραγματικότητα παράτυπα. Οι παραβάσεις αυτές δημιούργησαν μια κατάσταση η οποία δεν περιλαμβανόταν στους συνήθεις κινδύνους που πρέπει να συνυπολογίζει κάθε εισαγωγέας αλλά η οποία, αντιθέτως, δικαιολογεί την ύπαρξη ειδικής καταστάσεως υπό την έννοια του άρθρου 239 του ΚΤΔ έναντι της προσφεύγουσας.

- 291 Επιπλέον, η Επιτροπή, όταν ασκεί τις αρμοδιότητές της στο πλαίσιο του άρθρου 239 του ΚΤΔ, υποχρεούται να λαμβάνει υπόψη όχι μόνον το συμφέρον της Κοινότητας προς εξασφάλιση της τηρήσεως των τελωνειακών διατάξεων αλλά και το συμφέρον του καλόπιστου εισαγωγέα να μην υποστεί ζημίες υπερβαίνουσες τον συνήθη επιχειρηματικό κίνδυνο (αποφάσεις *Eysckeler & Malt* κατά Επιτροπής, προαναφερθείσα, σκέψη 133, και *Hyper* κατά Επιτροπής, προαναφερθείσα, σκέψη 95).
- 292 Καταρχάς, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι το τμήμα της προσβαλλομένης αποφάσεως σχετικά με τα επίδικα πιστοποιητικά, που θεωρήθηκαν πλαστά, ουδόλως κάνει λόγο περί του ζητήματος της επιμελείας ή της αμελείας της προσφεύγουσας. Κατά την Επιτροπή, το ζήτημα αυτό δεν έχει πλέον ενδιαφέρον από τη στιγμή που διαπιστώνεται ότι δεν υφίσταται ειδική κατάσταση υπό την έννοια των διατάξεων του άρθρου 239 του ΚΤΔ και του άρθρου 905 του κανονισμού εφαρμογής του ΚΤΔ. Εντούτοις, η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι αν το Πρωτοδικείο συναγάγει εν προκειμένω την ύπαρξη ειδικής καταστάσεως, η Επιτροπή θα πρέπει να προβεί σε εκτίμηση των άλλων πραγματικών προϋποθέσεων σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 239 του ΚΤΔ, δεδομένου ότι τα χωρία της προσβαλλομένης αποφάσεως (αιτιολογικές σκέψεις 52 επ.) σχετικά με την επιμέλεια και την καλή πίστη της προσφεύγουσας όσον αφορά τα θεωρηθέντα παράτυπα πιστοποιητικά δεν μπορούν οπωσδήποτε να ισχύσουν αυτούσια και στην περίπτωση αυτή.
- 293 Στη συνέχεια, η Επιτροπή εκθέτει ότι τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας σχετικά με τις σοβαρές παραβάσεις των τουρκικών αρχών, αν αληθεύουν, αποτελούν ένδειξη περί παραβάσεως του καθήκοντος επιμελείας που αυτή έχει, αποκλείοντας κάθε δυνατότητα επιστροφής δασμών δυνάμει του άρθρου 239 του ΚΤΔ. Πράγματι, αν η προσφεύγουσα υποπτευόταν ότι οι τουρκικές αρχές διέπρατταν σοβαρές

παραβάσεις των κανόνων σχετικά με τα πιστοποιητικά καταγωγής, όφειλε να βεβαιωθεί περί της γνησιότητας των πιστοποιητικών που χρησιμοποιούσε στις εμπορικές της σχέσεις. Όμως, μόνο μετά από τον Απρίλιο του 1999, ήτοι δύο σχεδόν έτη μετά το πέρας των επίμαχων εισαγωγών, η προσφεύγουσα ενημερώθηκε για τον τρόπο με τον οποίο η Δημοκρατία της Τουρκίας εφάρμοζε το προτιμησιακό καθεστώς.

294 Τέλος, όσον αφορά την εξέταση των κινδύνων, η Επιτροπή σημειώνει ότι από όσα η ίδια εξέθεσε προκύπτει ότι η προσφεύγουσα κατέθεσε πλαστά πιστοποιητικά καταγωγής, στη σύνταξη των οποίων δεν μετέσχαν οι τουρκικές αρχές. Σύμφωνα με το άρθρο 904, στοιχείο γ', του κανονισμού εφαρμογής του ΚΤΔ τούτο δεν αποτελεί ειδική κατάσταση υπό την έννοια του άρθρου 239 του ΚΤΔ, αλλά τη συγκεκριμενοποίηση ενός συνήθους εμπορικού κινδύνου, κατά του οποίου η προσφεύγουσα όφειλε να ασφαλισθεί. Επομένως, η Επιτροπή εκτιμά ότι δεν προκύπτει κάποια απαράδεκτη δυσμενής διάκριση σε βάρος της προσφεύγουσας σε σχέση με τους λοιπούς εισαγωγείς.

β) Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

295 Πρέπει να σημειωθεί ότι η Επιτροπή απέρριψε το αίτημα διαγραφής εισαγωγικών δασμών με την αιτιολογία ότι «οι προβαλλόμενες περιστάσεις [...] δεν [ήταν], κατά την άποψη [της] [...], ικανές να δημιουργήσουν μίαν ειδική κατάσταση υπό την έννοια του άρθρου 239 του κανονισμού [...] 2913/92 για το μέρος εκείνο του αιτήματος που αφορά τα πλαστά πιστοποιητικά» (αιτιολογική σκέψη 39 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Όπως ορθά σημειώνει η Επιτροπή με τα υπομνήματά της, στο τμήμα της προσβαλλομένης αποφάσεως που αφορά τα πλαστά πιστοποιητικά δεν έλαβε θέση επί του ζητήματος της επιμελείας ή της αμελείας της προσφεύγουσας προκειμένου να συναγάγει ότι δεν υφίσταται ειδική κατάσταση (αιτιολογικές σκέψεις 18 έως 41).

296 Επομένως το σκέλος του δευτέρου λόγου περί ελλείψεως πρόδηλης αμελείας εκ μέρους της προσφεύγουσας δεν ασκεί επιρροή και πρέπει, κατά συνέπεια, να απορριφθεί (βλ., επ' αυτού, απόφαση Bonn Fleisch Ex- und Import κατά Επιτροπής, προαναφερθείσα, σκέψη 69).

297 Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω σκέψεων, ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό του.

Γ — *Επί του τρίτου λόγου, που στηρίζεται σε παράβαση του άρθρου 220, παράγραφος 2, στοιχείο β΄, του ΚΤΔ*

1. *Επιχειρήματα των διαδίκων*

298 Η προσφεύγουσα υπενθυμίζει καταρχάς ότι, με την προσβαλλόμενη απόφαση (αιτιολογικές σκέψεις 18 επ.), η Επιτροπή εξέτασε κυρίως τη δυνατότητα εφαρμογής του άρθρου 220, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του ΚΤΔ, καταλήγοντας στο συμπέρασμα ότι δεν υφίστατο κάποια παράβαση των τουρκικών αρχών και αρνούμενη, κατά συνέπεια, την εφαρμογή του άρθρου 220, παράγραφος 2, στοιχείο β΄, του ΚΤΔ. Κατά την προσφεύγουσα, οι διαπιστώσεις της Επιτροπής είναι ανακριβείς, διότι η τουρκική τελωνειακή αρχή ε γνώριζε σαφώς ότι τα 32 επίδικα πιστοποιητικά που είχαν θεωρηθεί και καταχωρηθεί με δική της φροντίδα ήταν παράτυπα.

299 Εξάλλου, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι οι συνομιλίες των εκπροσώπων της και οι έρευνες της UCLAF στην Τουρκία βεβαιώνουν το γεγονός ότι, έστω και αν αποδεικνύεται ότι οι τουρκικές αρχές δεν θεώρησαν εν γνώσει τους τα επίδικα πιστοποιητικά, οι ως άνω αρχές τουλάχιστον ε γνώριζαν ή όφειλαν να γνωρίζουν ότι αυτά υπήρχαν. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα θεωρεί ότι δεν υπάρχει η παραμικρή αμφιβολία περί της καλής της πίστεως, προκύπτει ότι οι εκ των υστέρων εισπραχθέντες εισαγωγικοί δασμοί πρέπει να της επιστραφούν.

- 300 Η Επιτροπή διατείνεται, εκ προοιμίου, ότι από την προσβαλλόμενη απόφαση προκύπτει ότι, όσον αφορά τα πιστοποιητικά που θεωρήθηκαν πλαστά, οι προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', του ΚΤΔ δεν πληρούνταν εν προκειμένω, καθόσον δεν αποδείχθηκε κανένα σφάλμα των τουρκικών αρχών, διότι οι αρχές αυτές ούτε χορήγησαν ούτε υπέγραψαν τα επίδικα πιστοποιητικά, αλλά αντιθέτως αυτά πλαστογραφήθηκαν από τρίτους (αιτιολογικές σκέψεις 18 έως 28 της προσβαλλομένης αποφάσεως).
- 301 Η Επιτροπή εκθέτει, εξάλλου, ότι, κατά πάγια νομολογία, το γεγονός ότι οι ιταλικές τελωνειακές αρχές άρχισαν να δέχονται τα πλαστά πιστοποιητικά καταγωγής δεν αποτελεί αυτό καθαυτό σφάλμα υπό την έννοια του άρθρου 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', του ΚΤΔ.
- 302 Τέλος, η Επιτροπή εκθέτει ότι, καθόσον η προσφεύγουσα προβάλλει επιχειρήματα που η καθής έχει ήδη αρνηθεί στο πλαίσιο του λόγου σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 239 του ΚΤΔ, μπορεί να παραπέμψει στις προηγούμενες παρατηρήσεις της. Η Επιτροπή συνάγει εξ αυτού ότι οι προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', του ΚΤΔ δεν πληρούνται εν προκειμένω, οπότε οι επίδικοι εισαγωγικοί δασμοί μπορούσαν να επιβληθούν εκ των υστέρων. Κατά συνέπεια, η προσφυγή στερείται βάσεως και επί του σημείου αυτού.

2. Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 303 Σύμφωνα με το άρθρο 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', του ΚΤΔ, πρέπει να πληρούνται τρεις σωρευτικές προϋποθέσεις ώστε οι αρμόδιες αρχές να μην προβαίνουν σε εκ των υστέρων επιβολή εισαγωγικών δασμών. Καταρχάς, πρέπει οι δασμοί αυτοί να μην έχουν εισπραχθεί κατόπιν σφάλματος των ίδιων των αρμοδίων αρχών, στη συνέχεια το σφάλμα τους να είναι τέτοιας φύσεως ώστε να μην μπορεί να ανακαλυφθεί ευλόγως από έναν καλόπιστο φορολογούμενο και, τέλος, ο τελευταίος να τήρησε όλες τις διατάξεις που προβλέπει η ισχύουσα ρύθμιση όσον αφορά την τελωνειακή διασάφησή του (βλ., κατ' αναλογία, αποφάσεις του Δικαστηρίου της 12ης Ιουλίου 1989, 161/88, Binder, Συλλογή 1989, σ. 2415,

σκέψεις 15 και 16· της 27ης Ιουνίου 1991, C-348/89, Mecanarte, Συλλογή 1991, σ. I-3277, σκέψη 12· της 4ης Μαΐου 1993, C-292/91, Weis, Συλλογή 1993, σ. I-2219, σκέψη 14· Faroe Seafood κ.λπ., προαναφερθείσα, σκέψη 83· διατάξεις του Δικαστηρίου της 9ης Δεκεμβρίου 1999, C-299/98 P, CPL Imperial 2 και Unifrigo κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. I-8683, σκέψη 22, και της 11ης Οκτωβρίου 2001, C-30/00, William Hinton & Sons, Συλλογή 2001, σ. I-7511, σκέψεις 68, 69, 71 και 72· απόφαση του Πρωτοδικείου της 5ης Ιουνίου 1996, T-75/95, Günzler Aluminium κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. II-497, σκέψη 42).

- 304 Πρέπει επίσης να σημειωθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, το άρθρο 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', του ΚΤΔ αποσκοπεί στην προστασία της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης του υποχρέου στον φόρο όσον αφορά το βάσιμο του συνόλου των στοιχείων της απόφασης περί εισπράξεως ή μη εισπράξεως δασμών. Εντούτοις, η δικαιολογημένη εμπιστοσύνη του φορολογουμένου είναι άξια της προστασίας που παρέχει η διάταξη αυτή μόνον αν οι ίδιες οι αρμόδιες αρχές δημιούργησαν το έρεισμα της εμπιστοσύνης του υποχρέου στον φόρο. Έτσι, μόνον τα σφάλματα που μπορούν να αποδοθούν σε ενέργειες των αρμόδιων αρχών και που δεν ήταν ευλόγως δυνατό να διαπιστωθούν από τον υπόχρεο στον φόρο δημιουργούν δικαίωμα του να μην εισπραχθούν εκ των υστέρων δασμοί (απόφαση Mecanarte, προαναφερθείσα, σκέψεις 19 και 23).
- 305 Εν προκειμένω, διαπιστώνεται ότι η Επιτροπή συνήγαγε, με το επίμαχο τμήμα της προσβαλλομένης απόφασης, ότι οι προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', του ΚΤΔ δεν πληρούνταν, με την αιτιολογία ότι δεν μπορούσε να διαπιστωθεί κανένα σφάλμα οφειλόμενο σε ενέργεια των αρμοδίων αρχών (αιτιολογικές σκέψεις 25 έως 27).
- 306 Από τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι η προσφεύγουσα δεν είναι σε θέση να αποδείξει ότι ενέργειες των αρμοδίων αρχών συνέβαλαν στην έκδοση ή στην αποδοχή των επίδικων πιστοποιητικών που αποδείχθηκαν πλαστά.
- 307 Επομένως, ο υπό κρίση λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

- 308 Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω σκέψεων, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των μέτρων οργάνωσης της διαδικασίας και της διεξαγωγής αποδείξεων που ζητήθηκαν

- 309 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο να διατάξει διάφορα μέτρα διεξαγωγής αποδείξεων δυνάμει του άρθρου 64, παράγραφος 4, και του άρθρου 65 του Κανονισμού Διαδικασίας του.

A — Επί της προσκομίσεως εγγράφων που περιλαμβάνονται στον διοικητικό φάκελο

1. Επιχειρήματα των διαδίκων

- 310 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο να καλέσει την Επιτροπή να προσκομίσει το σύνολο των εγγράφων που εκτιμά ότι δεν μπόρεσε να συμβουλευθεί στο πλαίσιο της διαδικασίας προσβάσεως στον διοικητικό φάκελο (βλ. σκέψεις 72 επ. ανωτέρω).

- 311 Προκειμένου να αποδείξει την έλλειψη συνεργασίας των τουρκικών αρχών, τις παραβάσεις κατά την εφαρμογή της Συμφωνίας Συνδέσεως και την ανεπάρκεια των ερευνών της Επιτροπής, ζητεί ιδίως την προσκόμιση των εκθέσεων αποστολής της UCLAF. Ειδικότερα, η προσφεύγουσα επιθυμεί να λάβει την έκθεση της UCLAF της 23ης Δεκεμβρίου 1998, ή άλλης ημερομηνίας, περί της φύσεως, του περιεχομένου και των αποτελεσμάτων των ερευνών στην Τουρκία, ειδικότερα στο τελωνείο της Μερσίνας.

- 312 Η Επιτροπή διατείνεται, κατ' ουσίαν, ότι η προσφεύγουσα συμβουλευθήκε όλα τα κρίσιμα έγγραφα, οπότε τα αιτήματα αυτά είναι άνευ αντικειμένου.

2. Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 313 Από τη σκέψη 99 ανωτέρω προκύπτει καταρχάς ότι η προσφεύγουσα είχε πρόσβαση στις εκθέσεις αποστολής της UCLAF της 9ης και της 23ης Δεκεμβρίου 1998 πριν εκδοθεί η προσβαλλόμενη απόφαση. Επιπλέον, πρέπει να σημειωθεί ότι η Επιτροπή κατέθεσε τις εκθέσεις αυτές στο πλαίσιο γραπτής ερωτήσεως του Πρωτοδικείου. Υπό τις συνθήκες αυτές, το ως άνω αίτημα είναι άνευ αντικειμένου και πρέπει, κατά συνέπεια, να απορριφθεί.

B — Επί των λοιπών μέτρων διεξαγωγής αποδείξεων

1. Επιχειρήματα των διαδίκων

- 314 Πρώτον, προκειμένου να αποδείξει την υποχρέωση ανακοινώσεως δειγμάτων των σφραγίδων και υπογραφών που χρησιμοποιούσε η τουρκική τελωνειακή αρχή, ιδίως των αποτυπωμάτων και των υπογραφών του τελωνείου της Μερσίνας, και το γεγονός ότι οι τουρκικές αρχές απέστειλαν επισήμως τα δείγματα αυτά στην Επιτροπή, τα οποία γνωστοποιήθηκαν αργότερα στις αρχές των κρατών μελών, η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο να διατάξει την Επιτροπή και την ιταλική τελωνειακή αρχή να τα επισυνάψει στον φάκελο, καθώς και τα έγγραφα που βεβαιώνουν ότι τα αντίγραφα των εγκεκριμένων σφραγίδων και υπογραφών απεστάλησαν στις αρμόδιες υπηρεσίες των κρατών μελών.

- 315 Δεύτερον, προκειμένου να αποδείξει ότι τα 32 επίδικα πιστοποιητικά A.TR.1 δεν είναι πλαστά, η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο να αναθέσει σε πραγματογνώμονα, όπως είναι η τελωνειακή αστυνομική υπηρεσία της Κολωνίας, να ελέγξει τη γνησιότητα των πρωτότυπων, με σύγκρισή τους με κατάλληλα βεβαιωμένης γνησιότητας δείγματα σφραγίδων και υπογραφών.
- 316 Προς τον σκοπό αυτό, η προσφεύγουσα ζητεί επίσης από το Πρωτοδικείο είτε να διατάξει την Επιτροπή να το ζητήσει είτε να καλέσει απευθείας τις τελωνειακές αρχές της Ραβέννας να διαβιβάσουν στον πραγματογνώμονα που θα διορισθεί τα πρωτότυπα των 103 πιστοποιητικών A.TR.1 τα οποία μνημονεύονται στο έγγραφο της ιταλικής διοικήσεως που επισυνάπτεται στο δικόγραφο της προσφυγής. Ο εκπρόσωπος της προσφεύγουσας στη δίκη θα πρέπει επίσης να έχει τη δυνατότητα να συμβουλευθεί τα πιστοποιητικά αυτά.
- 317 Το Πρωτοδικείο θα πρέπει επίσης να ζητήσει από την Τουρκική Κυβέρνηση, ενδεχομένως μέσω της Επιτροπής, την αποστολή αυθεντικών αντιγράφων των επίδικων πιστοποιητικών που έχει στη διάθεσή της η κυβέρνηση αυτή, προκειμένου να γίνει σύγκριση με τα πρωτότυπα στο πλαίσιο του συμφωνηθέντος καθεστώτος διοικητικής συνεργασίας.
- 318 Τρίτον, προκειμένου να αποδείξει ότι τα επίδικα πιστοποιητικά είναι γνήσια έγγραφα και καταχωρήθηκαν από το τελωνείο της Μερσίνας, η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο να καλέσει την κεντρική διοίκηση των τουρκικών τελωνείων να ορίσει έναν υπάλληλό της ο οποίος θα προσκομίσει κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση τα υποδείγματα των σφραγίδων και υπογραφών που χρησιμοποιούσε το τελωνείο της Μερσίνας κατά τη διάρκεια της επίμαχης περιόδου, καθώς και τα σχετικά μητρώα, και να παράσχει πληροφορίες όσον αφορά την έλλειψη γνησιότητας ή το παράτυπο των επίδικων πιστοποιητικών.
- 319 Η προσφεύγουσα επικαλείται, συναφώς, την αμοιβαία συνδρομή που έχει συμφωνηθεί μεταξύ των συμβαλλομένων μερών με τη Συμφωνία Συνδέσεως. Υπογραμμίζει ιδίως ότι, δυνάμει του άρθρου 29 της αποφάσεως 1/95, σε συνδυασμό με το παράρτημα 7 αυτής και το άρθρο 15 της αποφάσεως 1/96, οι κοινοτικές και οι

τουρκικές αρχές παρέχουν αμοιβαία συνδρομή για τον έλεγχο της γνησιότητας και του νομοτύπου των πιστοποιητικών Α.Τ.Ρ.1. Το άρθρο 12 του παραρτήματος 7 της αποφάσεως 1/96 ορίζει επιπλέον ότι οι υπάλληλοι της αρχής στην οποία υποβάλλεται σχετική αίτηση παρίστανται υπό την ιδιότητα του εμπειρογνώμονα ή του μάρτυρα ενώπιον δικαστηρίων του άλλου συμβαλλομένου μέρους και προσκομίζουν τα έγγραφα ή τα επικυρωμένα αντίγραφα που μπορούν να είναι αναγκαία στη διαδικασία.

320 Η Επιτροπή εκτιμά ότι τα αιτήματα της προσφεύγουσας σχετικά με την προσκόμιση των επίδικων πιστοποιητικών και τον έλεγχο από πραγματογνώμονα πρέπει να απορριφθούν, καθόσον η διαπίστωση της γνησιότητας των πιστοποιητικών εμπίπτει αποκλειστικά στην αρμοδιότητα των τουρκικών αρχών.

321 Ομοίως, το αίτημα να κληθεί να καταθέσει ένας Τούρκος τελωνειακός υπάλληλος είναι απαράδεκτο, δεδομένου ότι, κατά την Επιτροπή, η τουρκική τελωνειακή αρχή έχει επιβεβαιώσει πολλές φορές τις δηλώσεις της σχετικά με τα επίδικα πιστοποιητικά.

322 Όσον αφορά το αίτημα προσκομίσεως εγγράφων προερχομένων από το μητρώο του τελωνείου της Μερσίνας, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι είναι επίσης απαράδεκτο, διότι δεν έχει καμία συνέπεια, δεδομένου ότι η Επιτροπή δήλωσε ότι κάλλιστα είναι δυνατό να υπάρχουν τα 32 γνήσια πιστοποιητικά και να χρησίμευσαν ως υπόδειγμα στους πλαστογράφους για να κατασκευάσουν τα επίδικα πιστοποιητικά.

2. Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

323 Όσον αφορά τα ζητηθέντα μέτρα διεξαγωγής αποδείξεων, κατά πάγια νομολογία στο Πρωτοδικείο εναπόκειται να εκτιμήσει τη χρησιμότητα των αποδεικτικών μέσων για την επίλυση της διαφοράς (απόφαση του Πρωτοδικείου της 16ης Μαΐου 2001, T-68/99, Toditec κατά Επιτροπής, Συλλογή 2001, σ. II-1443, σκέψη 40).

324 Εν προκειμένω, πρέπει να σημειωθεί ότι, όπως τονίζει η Επιτροπή, οι τουρκικές αρχές σαφώς δήλωσαν ότι τα επίδικα πιστοποιητικά ήταν πλαστά. Επομένως, βάσει των στοιχείων του φακέλου και λαμβανομένων υπόψη των αιτιάσεων που προβάλλει η προσφεύγουσα, προκύπτει ότι τέτοια μέτρα με σκοπό να αποδειχθεί ότι πρόκειται για γνήσια έγγραφα ούτε επιρροή ασκούν ούτε είναι απαραίτητα για την επίλυση της υπό κρίση διαφοράς. Επομένως, δεν συντρέχει λόγος να διαταχθούν. Κατά συνέπεια, τα αιτήματα της προσφεύγουσας σχετικά με την προσκόμιση των επίδικων πιστοποιητικών και τον έλεγχό τους από πραγματογνώμονα πρέπει να απορριφθούν.

Γ — *Επί του αιτήματος της προσφεύγουσας να προσκομίσει αποδείξεις*

1. *Επιχειρήματα των διαδίκων*

325 Προς απόδειξη των διαφόρων πραγματικών περιστατικών που επικαλείται, η προσφεύγουσα ζητεί τη μαρτυρία του Thomas Nothelfer, υπαλλήλου της εταιρίας Steinhäuser, υπευθύνου κατά τη διάρκεια της επίμαχης περιόδου μεταξύ άλλων για την αγορά συμπυκνωμένων χυμών φρούτων στην Τουρκία, ο οποίος είχε πολλές συνομιλίες με τις τουρκικές αρχές κατά τη διαμονή του στην Τουρκία το πρώτο δεκαπενθήμερο του Απριλίου 1999. Επικαλείται επίσης τις βεβαιώσεις του καθηγητή Gerd Merke, ο οποίος συνόδευσε τον T. Nothelfer στο ταξίδι του στην Τουρκία.

326 Καταρχάς, προκειμένου να αποδείξει ότι τα επίδικα πιστοποιητικά είναι γνήσια έγγραφα, η προσφεύγουσα ζητεί τη μαρτυρία του T. Nothelfer, κατά την οποία οι αρμόδιοι τελωνειακοί της Μερσίνας αναγνώρισαν ότι οι σφραγίδες που χρησιμοποιούσαν ήταν δυσδιάκριτες και ότι, παρά τα αιτήματά τους, η κεντρική τουρκική τελωνειακή αρχή δεν τους είχε εφοδιάσει με νέες εδώ και ένα και πλέον έτος.

- 327 Στη συνέχεια, προκειμένου να αποδείξει ότι τα επίδικα πιστοποιητικά καταχωρήθηκαν από το τελωνείο της Μερσίνας, η προσφεύγουσα ζητεί επίσης τη μαρτυρία του T. Nothelfer ότι είδε τα σχετικά μητρώα. Ο T. Nothelfer μπορεί ακόμη να βεβαιώσει ότι, στο πλαίσιο συνομιλίας με τον αρμόδιο τελωνειακό στη Μερσίνα, ζήτησε να του δοθεί αντίγραφο των σελίδων του μητρώου που ανέφεραν τους αριθμούς των πιστοποιητικών A.TR.1 τα οποία φέρονται ως πλαστά, αλλά ότι ο τελωνειακός αυτός, μολονότι δέχθηκε, δεν του παρέδωσε κανένα αντίγραφο.
- 328 Επιπλέον, προκειμένου να αποδείξει ότι τα επίδικα πιστοποιητικά είναι γνήσια, η προσφεύγουσα ζητεί τη μαρτυρία του T. Nothelfer και του G. Merke, κατά τους οποίους, σε μια συνάντηση με τους υπευθύνους της κεντρικής διοικήσεως των τελωνείων τον Απρίλιο 1999, ο T. Nothelfer ανέφερε ότι, κατά τις πληροφορίες του, όλα τα πιστοποιητικά A.TR.1 (παράτυπα ή πλαστά) είχαν θεωρηθεί και καταχωρηθεί από την τελωνειακή αρχή. Ο εκπρόσωπος της κεντρικής διοικήσεως των τελωνείων στην Άγκυρα του απάντησε ότι είχε διαταχθεί προανακριτική έρευνα προς εξακρίβωση του κύρους των εγγράφων.
- 329 Εξάλλου, προκειμένου να αποδείξει ότι οι τουρκικές αρχές δεν αντιλαμβάνονταν το περιεχόμενο και τη σημασία των κανόνων του προτιμησιακού καθεστώτος και περί της καταγωγής των εμπορευμάτων, η προσφεύγουσα ζητεί περαιτέρω τη μαρτυρία του T. Nothelfer και του G. Merke σχετικά με τη συνομιλία τους με τον κ. Dogran της υπηρεσίας οικονομικών υποθέσεων του Τούρκου Πρωθυπουργού. Η μαρτυρία αυτή θα χρησιμεύσει και για να αποδειχθεί ότι η UCLAF ενημέρωσε καθυστερημένα τις τουρκικές αρχές περί της σημασίας των προτιμησιακών κανόνων και της υποχρέωσης τηρήσεώς τους.
- 330 Τέλος, προκειμένου να αποδείξει ότι η Επιτροπή παρέβη τη υποχρέωσή της να ειδοποιήσει τους εισαγωγείς, η προσφεύγουσα επικαλείται ως σχετικό αποδεικτικό στοιχείο ένα «ενημερωτικό σημείωμα της Ευρωπαϊκής Επιτροπής και [ένα] ενημερωτικό σημείωμα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου», που αφορούσαν παρατυπίες σχετικά με τα πιστοποιητικά καταγωγής Τουρκίας διαφόρων προϊόντων.

- 331 Η Επιτροπή εκτιμά ότι οι αποδείξεις σχετικά με τα μητρώα του τελωνείου της Μερσίνας είναι άνευ σημασίας. Πρώτον, τα εφαρμοστέα κείμενα της Συμφωνίας Συνδέσεως δεν προβλέπουν την υποχρέωση τηρήσεως τέτοιων μητρώων. Δεύτερον, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι οι τουρκικές τελωνειακές αρχές χορήγησαν τα 32 πιστοποιητικά A.TR.1 για άλλες παρτίδες εμπορευμάτων και όχι για τις επίδικες.
- 332 Όσον αφορά τις συζητήσεις των εκπροσώπων της προσφεύγουσας με τις τουρκικές αρχές, η Επιτροπή εκτιμά ότι ενισχύουν την αξιοπιστία των συμπερασμάτων που διαβίβασαν οι αρχές αυτές, οπότε είναι άνευ σημασίας. Επιπλέον, η Επιτροπή θεωρεί ότι η βεβαίωση του T. Nothelfer κατά την οποία ορισμένα μέλη των υπηρεσιών του Τούρκου Πρωθυπουργού δεν εγνώριζαν τη ρύθμιση στον τομέα της καταγωγής εμπορευμάτων και των προτιμησιακών δασμών είναι άνευ σημασίας, καθόσον το ουσιώδες στοιχείο είναι ότι οι τελωνειακές υπηρεσίες εγνώριζαν τους κανόνες αυτούς.

2. Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 333 Σχετικά με τις αποδείξεις που ζητεί η προσφεύγουσα, λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω σκέψεων (βλ., ιδίως, σκέψεις 150 επ., 161 επ., 216 και 276 ανωτέρω), αρκεί να σημειωθεί ότι δεν ασκούν επιρροή. Επομένως, δεν συντρέχει λόγος να γίνει δεκτό το σχετικό αίτημα.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 334 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα της καθής.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πέμπτο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) **Απορρίπτει την προσφυγή.**
- 2) **Καταδικάζει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.**

Βηλαράς

Martins Ribeiro

Jürimäe

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 6 Φεβρουαρίου 2007.

Ο Γραμματέας

E. Coulon

Ο Πρόεδρος

M. Βηλαράς

Πίνακας περιεχομένων

Νομικό πλαίσιο	II - 294
A — Η κανονιστική ρύθμιση σχετικά με το προτιμησιακό σύστημα	II - 294
1. Η ισχύουσα κατά τη διάρκεια του μεταβατικού σταδίου κανονιστική ρύθμιση	II - 296
2. Η ισχύουσα κατά τη διάρκεια του οριστικού σταδίου κανονιστική ρύθμιση	II - 299
B — Η τελωνειακή ρύθμιση	II - 301
1. Η ρύθμιση σχετικά με τη διαγραφή δασμών	II - 301
2. Η κανονιστική ρύθμιση σχετικά με τους κανόνες καταγωγής	II - 304
Γ — Η κανονιστική ρύθμιση σχετικά με το απόρρητο ορισμένων εγγράφων	II - 306
Ιστορικό της διαφοράς	II - 309
A — Οι επίμαχες εισαγωγές	II - 309
B — Η ποινική και η διοικητική διαδικασία ενώπιον των ιταλικών και των κοινοτικών αρχών	II - 312
Γ — Το πιστοποιητικό D 437214	II - 314
Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων	II - 315
Σκεπτικό	II - 316
A — Επί του πρώτου λόγου, που στηρίζεται σε προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας	II - 317
1. Επιχειρήματα των διαδίκων	II - 317
2. Εκτίμηση του Πρωτοδικείου	II - 321
B — Επί του δευτέρου λόγου, που στηρίζεται σε παράβαση του άρθρου 239 του ΚΤΔ	II - 326
1. Επί του πιστοποιητικού κυκλοφορίας A.TR.1 D 437214	II - 326
α) Επιχειρήματα των διαδίκων	II - 326
β) Εκτίμηση του Πρωτοδικείου	II - 331

2. Επί των παραβάσεων που προσάπτονται στις τουρκικές αρχές	II - 335
α) Επί των αποτυπωμάτων των σφραγίδων και των δειγμάτων υπογραφών	II - 335
Επιχειρήματα των διαδίκων	II - 335
Εκτίμηση του Πρωτοδικείου	II - 339
— Προκαταρκτικές παρατηρήσεις	II - 339
— Επί της ουσίας	II - 339
β) Επί της καταχώρησης των πιστοποιητικών εκ μέρους των τουρκικών αρχών	II - 340
Επιχειρήματα των διαδίκων	II - 340
Εκτίμηση του Πρωτοδικείου	II - 343
γ) Επί της συνδρομής των τουρκικών τελωνειακών αρχών	II - 344
Επιχειρήματα των διαδίκων	II - 344
Εκτίμηση του Πρωτοδικείου	II - 344
δ) Επί της παραβάσεως των κανόνων στον τομέα της συνδρομής μεταξύ διοικητικών αρχών	II - 345
Επιχειρήματα των διαδίκων	II - 345
Εκτίμηση του Πρωτοδικείου	II - 352
ε) Επί των συμπληρωματικών ενδείξεων	II - 357
Τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας	II - 357
Εκτίμηση του Πρωτοδικείου	II - 360
3. Επί των παραβάσεων που προσάπτονται στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή	II - 361
α) Επί της απουσίας τακτικού ελέγχου του προτιμησιακού καθεστώτος ..	II - 362
Επιχειρήματα των διαδίκων	II - 362
Εκτίμηση του Πρωτοδικείου	II - 366
β) Επί της παραλείψεως ανακοινώσεως των δειγμάτων των σφραγίδων και των υπογραφών	II - 369
Επιχειρήματα των διαδίκων	II - 369
Εκτίμηση του Πρωτοδικείου	II - 370
	II - 397

γ) Επί της παραβάσεως της υποχρέωσης προειδοποιήσεως των εισαγωγέων εγκαίρως	II - 373
Επιχειρήματα των διαδίκων	II - 373
Εκτίμηση του Πρωτοδικείου	II - 376
δ) Επί της εσφαλμένης εκτιμήσεως των πραγματικών περιστατικών κατά τις έρευνες στην Τουρκία	II - 380
Επιχειρήματα των διαδίκων	II - 380
Εκτίμηση του Πρωτοδικείου	II - 380
4. Επί της ανυπαρξίας πρόδηλης αμελείας της προσφεύγουσας και της εκτιμήσεως των κινδύνων	II - 381
α) Επιχειρήματα των διαδίκων	II - 381
β) Εκτίμηση του Πρωτοδικείου	II - 384
Γ — Επί του τρίτου λόγου, που στηρίζεται σε παράβαση του άρθρου 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', του ΚΤΔ	II - 385
1. Επιχειρήματα των διαδίκων	II - 385
2. Εκτίμηση του Πρωτοδικείου	II - 386
Επί των μέτρων οργάνωσης της διαδικασίας και της διεξαγωγής αποδείξεων που ζητήθηκαν	II - 388
Α — Επί της προσκομίσεως εγγράφων που περιλαμβάνονται στον διοικητικό φάκελο	II - 388
1. Επιχειρήματα των διαδίκων	II - 388
2. Εκτίμηση του Πρωτοδικείου	II - 389
Β — Επί των λοιπών μέτρων διεξαγωγής αποδείξεων	II - 389
1. Επιχειρήματα των διαδίκων	II - 389
2. Εκτίμηση του Πρωτοδικείου	II - 391
Γ — Επί του αιτήματος της προσφεύγουσας να προσκομίσει αποδείξεις	II - 392
1. Επιχειρήματα των διαδίκων	II - 392
2. Εκτίμηση του Πρωτοδικείου	II - 394
Επί των δικαστικών εξόδων	II - 394